புதிய வாசக புஸ்தகம்.

உயர்தர கலாசாலை வகுப்புகட் குரியது.

மதுரை-பசுமலை
அமெரிக்கன் மிஷன் உயர்தர கலாசாலைத்
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
நெ. ரா. சுப்பிரமணிய சர்மா
எழுதியது.

சென்னை தமிழ் லெக்ஸிகன் சங்கத் தலைவர்
கனம் J. S. சாண்டலர் துரையவர்கள் M. A.
எழுதிய முகவுரை கொண்டது.

[துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது.]

மதுரை புஸ்தகவியாபாரம்
இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்
வெளியிட்டது.

[விலை அணா 10.

1139
73
031,6 (9)
N31
14976

Printed at
The Excelsior Press.
Madura.

INTRODUCTION.

PANDIT Subramania Sarma has produced a Tamil Reader that has valuable features. He has the advantage of being the author of various stories and a 'Short History of the Pandya Kingdom' from which he can introduce interesting extracts. He has drawn upon some of the best Tamil classics, thus introducing pupils to their own literature He has included chapters on moral subjects, and introduced his readers to the great Nayaka ruler of Madura.

The impression made upon one, is that the book will be attractive for its variety and usefulness as an incentive to the further study of Tamil literature.

Madras,
3rd Dec' 16. } J. S. CHANDLER.

1252
494·81186

PREFACE.

This reader is intended for use in the higher forms of our Secondary Schools. It contains numerous and various selections from the classical and modern standard poets and metrical translations of a few famous and familiar English passages, as well as a large number of prose lessons, including specimens of ancient and modern style.

Selections in poetry has been carefully punctuated according to the suggestions of several modern educationists. Accordingly, unnecessary sandhies in poetry have been disjoined to help the students to try to understand the lessons themselves. The monotony of poetry is broken at suitable intervals by brief narratives in prose without prejudice to the continuity of the story.

The book contains a sufficiently large variety of lessons intended to create interest in the pupils, who stay over in the same class for more than one year, and also suit the difference in the average attainment of pupils.

The lessons are graduated according to the difficulty of style and subject matter. The selections are highly representative of all the standard authors illustrating varieties of style in the treatment of subjects.

My thanks are due to the following friends for having permitted me to select and incorporate in this book extracts from their valuable writings or publications.

M. R. Ry. M. Gopalakrishnier Avl., President-Founder, Manavar Sen Tamil Sangam and Editor "Vivekodayam," Madura.—Tamil Translations of 'The Seven Ages of man' by Shakespeare and 'Lord Ullins's Daughter, by Campbell.

M. R. Ry. P. K. Srinivasachariar Avl., Tamil Pandit, Voorhees College, Vellore —'Authisoodi Moral Stories.'

M. R. Ry. G. N. Narasimha Aiyar Avl., Tamil Pandit, The Board High School, Kulitalai.—'Kannaki.'

M. R. Ry. P. Muthusamy Koundar Avl., Head Tamil Pandit, A. M. High School, Madura.-'Nalan'

Any suggestions or corrections towards the improvement of the book will be thankfully welcomed.

N. R. SUBRAMANIAN.

பொருள் அடக்கம்—Contents.

செய்யுட்பாகம்—Poetry.

பாடம்.	விஷயம்	பக்கம்.
I.	நளவெண்பா -சுயம்வர காண்டம். Nalavenba Svayamvara kandam	9
II.	ஆசாரக்கோவை: Achara Kovai ...	16
III.	மானிடரின் எழு பருவம்-The seven ages of men	17
IV.	தனிப்பாடல்கள்-Occasonal verses ...	
	காளமேகப்புலவர்	19
	திருவள்ளுவர்	20
	கம்பர்	21
	இராமச்சந்திரக் கவிராயர்	21
V.	குமரேசசதகம்-Kumaresa Sathakum...	22
VI.	அல்லின் பிரபுவின் மகள்-Lord Ullin's daughter	24
VII.	சிலப்பதிகாரம்-அறவுரை:Silappadikaram. Advoice	26
VIII.	திருக்குறள்-Thirukaral	27
IX.	திருவள்ளுவமாலை-Thiruvalluvamalai	28
X.	திருக்கருவை அந்தாதி-Thirukaruvai Anthathi	29
XI.	அறநெறிச்சாரம்-Aranericharam ...	31
XII.	அரிச்சந்திரபுராணம்-Harichandrapuranam	32
XIII.	பெருமாள் திருமொழி-வித்துவக்கோட்டம்மான் விஷயம்-Perumal Thirumoli-Vithuva-Kottamman Vishayam.	39
XIV.	மகாபாரதம்-கன்னபருவம்-ஒருபகுதி-Maha Bharatam Karnaparvam-A portion	41
XV.	நன்னூல் பொதுப்பாயிரம்-Nannul Pothupairam	44

வசன பாகம்—**Prose.**

I. குமணன்-Kumanan 45

(ரெ. ரா. சுப்பிரமணிய சர்மா)

II. நன்றி மறவாமை-Gratitude (விநோதரச மஞ்சரி) 64

III. ஆத்திசூடி நீதிக் கதைகள் - ஒரு பகுதி - Authichoodi Moral Stories—A portion 72

(அம்பாசமுத்திரம் R. அரிஹர ஐயர்.)

IV. கண்ணகி - மதுரைக் காண்டம் - Kannaki Mathurai-Kandam 78

(கா. நா. நரசிம்மய்யர்)

V. திருமலை நாயகர்-Thirumalai Nayakar ... 84

(ரெ. ரா. சுப்பிரமணிய சர்மா)

VI. பெண்கல்வி-Female Education ... 92

(ரெ. ரா. சுப்பிரமணிய சர்மா)

VII. பஞ்சதந்திரக் கதைகள்—Stories from pancha. thanthiram.

1. மோசத்தால் வரும் நாசம் ... 95
2. வழக்கமில்லாதவனை நம்பலாகாது ... 98
3. 'பெரியாரைத் துணைக்கொள்' ... 101
4. ஒரு நரியின் தந்திரம் 104
5. பஞ்சத்திற் கிருந்து பிழை 105
6. 'நண்ணிய கருமம் எண்ணித் துணி' ... 105

(வித்வான் தாண்டவராய முதலியார்)

VIII. குறுமுனிவரின் பெருமுனிவு-The Voilent rage of Agastiya. (நச்சினார்க்கினியர்) 107

IX. நளன்-ஒரு பகுதி-Nalan A Portion ... 108
(P. முத்துச்சாமிக் கவுண்டர்)

X. வேனிஸ் வர்த்தகன் The Merchant of Venice. 118
(கெ. ரா. சுப்பிரமணிய சர்மா)

செய்யுட்பாடக் குறிப்புகள் 131

வசனபாகத்திலுள்ள அரும்பத விளக்க அகராதி 144

புதிய வாசக புஸ்தகம்.

செய்யுட் பாகம்.

---

1. நள வெண்பா.

திருமால் துதி.

ஆதித் தனிக்கோலம் ஆனான், அடியவற்காச்
சோதித் திருத்தூணிற் றோன்றினான்,—வேதத்தின்
முன்நின்றான், வேழம் 'முதலே' என அழைப்ப,
என்னென்றான், எங்கட் கிறை. (1)

சிவபிரான் துதி.

கலாப மயிலிருந்த பாகத்தார், கங்கை
உலாவு சடைமேல் உறையும்—நிலாவை
வழியவார்த் தாலன்ன மாசீற்றார், நாகம்
கழியஆர்த் தார், நமக்கோர் காப்பு. (2)

சுயம்வரகாண்டம்.

காமர் கயல்புரளக் காவி முகைநெகிழத்
தாமரையின் செந்தேன் தளை அவிழப்;—பூமடந்தை
தன்னாட்டம் போலும் தகைமைத்தே சாகரம்சூழ்
நன்னாட்டின் முன்னாட்டு நாடு. (3)

நின்று புயல்வானம் பொழிந்த நெடுந்தாரை
என்றும் அகில்கமழும் என்பரால்—தென்றல்
அலர்த்தும் கொடிமாடத் தாயிழையார் ஐம்பால்
புலர்த்தும் புகைவான் புகுந்து (4)

வெஞ்சிலேயே கோடுவன, மென்குழலே சோருவன,
அஞ்சிலம்பே வாய்விட் டரற்றுவன.—கஞ்சம்
கலங்குவன மாளிகைமேற் காரிகையார் கண்ணே
விலங்குவன மெய்ந்நெறியைவிட்டு. (5)

தெரிவன நூல் என்றும். தெரியா தனவும்
வரிவளையார் தங்கண் மருங்கே—ஒரு பொழுதும்
இல்லா தனவும் இரவே இகழ்ந்தெவரும்
கல்லா தனவும் கரவு. (6)

சீத மதிக்குடைக்கீழ்ச் செம்மை யறங்கிடப்பத்
தாதவிழ்பூந் தாரான் தனிக்காத்தான்—மாதர்
அருகூட்டும் பைங்கிளியும் ஆடற் பருந்தும்
ஒருகூட்டில் வாழ உலகு. (7)

தேரிற் றுகளைத் திருந்திழையார் பூங்குழலின்
வேரிப் புனனலைப்ப வேயடைந்தான்—கார்வண்டு
தொக்கிருந்தா வித்துழலும் தூங்கிருள்வெய் யோற்கொதுங்கிப்
புக்கிருந்தால் அன்ன பொழில். (8)

நீணிறத்தாற் சோலை நிறம்பெயர, நீடியதன்
தாணிறத்தாற் பொய்கைத் தலம்சிவப்ப—மாணிறத்தான்
முன்னப்புட் டோன்று முளிர்த் தலைவைகும்
அன்னப்புட் டோன்றிற்றே ஆங்கு. (9)

அன்னந் தனைப்பிடித்தங் காயிழையார் கொண்டுபோய்
மன்னன் திருமுன்னர் வைத்தலுமே—அன்னம்
மலங்கிற்றே தன்னுடைய வான்கிளையைத் தேடிக்
கலங்கிற்றே மன்னவனைக் கண்டு. (10)

'அஞ்சன் மடஅனமே! உன்றன் அணிநடையும்
வஞ்சி அனையார் மணிநடையும்—விஞ்சியது
காணப் பிடித்ததுகாண்' என்றான்; களிவண்டு
மாணப் பிடித்ததார் மன். (11)

செய்ய கமலத் திருவை நிகரான
தையல் பிடித்த தனியன்னம்—வெய்ய
அடுமாற்றம இல்லா அரசன்சொற் கேட்டுத்
தடுமாற்றம் தீர்ந்ததே தான். (12)

திசைமுகந்த வெண்கவிகைத் தேர்வேந்தே! உன்றன்
இசைமுகந்த தோளுக் கிசைவாள்—வசையில்
தமையந்தி என்றோதும் தையலாள்; மென்றோள்
அமையந்தி என்றோர் அணங்கு. (13)

நாற்குணமு நாற்படையா, ஐம்புலனு நல்லமைச்சா,
ஆர்க்கும் சிலம்பே அணிமுரசா.—வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணு, வதன மதிக்குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை அரசு. (14)

வீமன் திருமடந்தை மென்மாலை உன்னுடைய
வாம நெடும்புயத்தே வைகுவிப்பேன்—சேம
நெடுங்குடையாய்!' என்றுரைத்து நீங்கியதே அன்னம்
ஒடுங்கிடையாள் தன்பால் உயர்ந்து. (15)

மன்னன் விடுத்த வடிவிற் றிகழ்கின்ற
அன்னம்போய்க் கன்னி அருகணைய—நன்னுதலும்,
தன்னுடல் விட்டுத் தனியிடஞ்சேர்ந் தாங்கதனை
என்னுடல் சொல்லென்றாள் ஈங்கு. (16)

செம்மனத்தான்; தண்ணளியான்; செங்கோலான்; மங்கையர்கள்
தம்மனத்தை வாங்கும் நடந்தோளான்;—மெய்ம்மை
நளனென்பான்; மேனிலத்து நானிலத்து மிக்கான்;
உளனென்பான்; வேந்தன் உனக்கு. (17)

அறங்கிடந்த நெஞ்சும், அருளொழுகு கண்ணும்,
மறங்கிடந்த திண்டோள் வலியும்,—திறங்கிடந்த
செங்கண்மால் அல்லனேற் றேர்வேந்தர் ஒப்பரோ
அங்கண்மா ஞாலத் தவற்கு'? (18)

'வாவி உறையு மடவனமே! என்னுடைய
ஆவி உவந்தளித்தாய் ஆதியால்—காவினிடைத்
தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி' என்றுரைத்தாள்
பார்வேந்தன் பாவை பதைத்து. (19)

பேரகு சோர்கின்ற தென்னப் பிறைநுதன்மேல்
நீரரும்பத் தன்பேதை நின்றாளைப்—பாராக்
குலவேந்தன் சிந்தித்தான் கோவேந்தர் தம்மை
மலர்வேய்ந்து கொள்ளு மணம். (20)

'மங்கை சுயம்வரநாள் ஏழென்று வார்முரசம்
எங்கும் அறை'கென் றியம்பினான்—பைங்கமுகின்
கூந்தன்மேற் கங்கைக் கொழுந்தோடு நன்னாடன்,
வேந்தர்மேற் றாதோட விட்டு. (21)

புள்ளுறையும் சோலைகளும் பூங்கமல வாவிகளும்
உள்ளும் புறமும் இனிதுறைந்தார்—தெள்ளரிக்கட்
பூமகளைப் பொன்னைப் பொருவேல் விதர்ப்பன்தன்
கோமகளைத் தம்மனத்தே கொண்டு. (22)

கோதை சுயம்வரநாள் கொற்றவனுக் குற்றுரைப்ப,
ஏதமிலாக் காட்சியர்வந் தெய்தினார்—போதிற்
பெடையோடு வண்டுறங்கும் பேரொலிநீர் நாடன்
அடையாத வாயில் அகம். (23)

சடைச்செங்நெல் பொன்விளைக்கும் தன்னாடு பின்னாக்
கடற்றானை முன்னாகக் கண்டான்—அடற்கமைந்த
வில்லியரும் பொற்றேம வீமன் திருமகளாம்
நல்லுயிரும் வாழும் நகர். (24)

காவற் குடைவேந்தைக் கண்ணுற்று, விண்ணவர்கோன்
'ஏவற் றொழிலுக் கிசை' என்றான்—ஏவதற்கு
மன்னவனு நேர்ந்தான்; மனத்தினான் மற்றதனை
இன்னதென ஓரா திசைந்து. (25)

வார்வெஞ் சிலையொழிய வச்சிரத்தால் மால்வரையைப்
போர்வெஞ் சிறகறுத்த பொற்றோளான்—யாருமுனைக்
காணார்போய் மற்றவளைக் காண்' என்றான் கார்வண்டின்
பாணாறும் தாரானைப் பார்த்து. (26)

தேங்குவளை தன்னிலே செந்தா மரைமலரப்
பூங்குவளை தாமரைக்கே பூத்ததே—ஆங்கு
மதுநோக்கும் தாரானும் வாணுதலும் தம்மிற்
பொதுநோக் கெதிர்நோக்கும் போது. (27)

இயமரநின் றார்ப்ப, இனவளைநின் றேங்க,
வயமருதோள் மன்னா! வகுத்த—சுயம் வரந்தான்
நின்பொருட்டால் என்று நினை, கென்றாள்: நீள்குடையான்
தன்பொருட்டால் நைவாள் தளர்ந்து. (28)

நளன் அங்குநின்று திரும்பிவந்து நடந்த வரலாற்றைத் தேவர்களிடம் சொன்னான்.

'அங்கி அமுதநீர் அம்பூ அணியாடை
எங்குநீ வேண்டினைமற் றவ்விடத்தே—சங்கையறப்
பெற்றாய்' எனவருணன் ஆகன் டலன் தருமன்
மற்றோனு மீந்தார் வரம். (29)

அங்கவர்கள் வேண்டும் வரங்கொடுக்கப் பெற்றவர்கள்
தங்களொடும் தார்வேந்தன் சார்ந்தனன்மேல்—மங்கை
வயமருவு கின்ற மனக்காவ லர்க்குச்
சயம்வரந்தான் கண்டதோர் சார்பு. (30)

மாயிரு ஞாலத் துயிர்காண, வான் அரங்கில்
பாயிருள் என்னும் படாம்வாங்கிச்—சேய்நின்(று)
அறைந்தா ரணம்பாட ஆடிப்போய் வெய்யோன்
மறைந்தான் குடபால் வரை. (31)

பூசுரர்தம் கைம்மலரும் பூங்குமுத மும்முகிழ்ப்பக்
காசினியும் தாமரையும் கண்விழிப்ப—வாசம்
அலர்ந்ததேன் கோதையாள் ஆழ்துயரத் தோடும்
புலர்ந்ததே அற்றைப் பொழுது. (32)

மன்னர் விழித்தா மரைபூத்த மண்டபத்தே
பொன்னின் மடப்பாவை போய்ப்புக்காள்,—மின்னிறத்துச்
செய்யதாள் வெள்ளைச் சிறை அன்னம் செங்கமலப்
பொய்கைவாய்ப் போவதே போன்று. (33)

மன்னர் குலமும் பெயரும் வளநாடும்
இன்ன பரிசென் றியலணங்கு—முன்னின்று
தார்வேந்தன் பெற்ற தனிக்கொடிக்குக் காட்டினாள்.
தேர்வேந்தர் தம்மைத் தெரிந்து. (34)

தெரியல் இவன்கண்டாய் செங்கழுநீர் மொட்டை
அரவின் பசுந்தலைஎன் றஞ்சி—இரவெல்லாம்
பிள்ளைக் குருகிரங்கப் பேதைப்புள் தாலாட்டும்
வள்ளைக் குருநாடர் மன். (35)

அன்னம் துயிலெழுப்ப, அந்தா மரைவயலில்
செந்நெல் அரிவார். சினையாமை—வன்முதுகில்
கூன்இரும்பு தீட்டும் குலக்கோ சலநாடன்
தேன் இருந்த சொல்லாய்! இச் சேய். (36)

புண்டரிகம் தீயெரிவ போல்விரியப் பூம்புகைபோல்
வண்டிரியும் தெண்ணீர் மகதயர்கோன்—எண்டிசையில்
போர்வேந்தர் கண்டறியாப் பொன்னுவம் பின்னுடைய
தேர்வேந்தன் கண்டாய்! இச் சேய். (37)

மாநீர் நெடுங்கயத்து வள்ளைக் கொடிமீது
தானேகும் அன்னம் தனிக்கயிற்றில்—போநீள்
கழைக்கோ தையர் ஏய்க்கும் காந்தார நாடன்
மழைக்கோதை மானே! இம் மன். (38)

காவலரைத் தன்சேடி காட்டக்கண் டார்இருவருர்
தேவர் நளன்உருவாய்ச் சென்றிருந்தார்:—பூவரைந்த
மாசிலாப் பூங்குழலாள் மற்றவரைக் காணநின்(று)
ஊசலா டுற்றாள் உளம். (39)

மின்னுந்தார் வீமன்றன் மெய்ம்மரபிற் செம்மைசேர்
கன்னியான் ஆகிற் கடிமாலை—அன்னந்தான்
சொன்னவனைச் சூட்ட அருள்' என்றாள் சூழ்விதியின்
மன்னவனைத் தன்மனத்தே வைத்து. (40)

கண்ணிமைத்த லால் அடிகள் காசினியிற் றோய்தலால்
வண்ண மலர்மாலை வாடுதலால்—எண்ணி
நறுந்தா மரைவிரும்பும் நன்னுதலே அன்னாள்
அறிந்தாள் நளன்றன்னை ஆங்கு. (41)

விண்ணரசர் எல்லாரும் வெள்கி மனஞ்சுளிக்கக்,
கண்ணகல் ஞாலம் களிகூர,—மண்ணரசர்
வன்மாலை தம்மனத்தே சூட வயவேந்தைப்
பொன்மாலை சூட்டினாள் பொன். (42)

திண்டோள் வயவேந்தர் செந்தா மரைமுகம்போய்
வெண்டா மரையாய் வெளுத்தவே—ஒண்டாரைக்
கோமாலை வேலான் குலமாலை வேற்கண்ணாள்
பூமாலை பெற்றிருந்த போது. (43)

வெங்கதிரோன் றானும் வீமன் திருமடந்தை
மங்கலநாட் காண வருவான்போல்—செங்குமுதம்
வாயடங்க மன்னற்கும் வஞ்சிக்கும் நன்னெஞ்சில்
தீயடங்க ஏறினான் தேர். (44)

இன்னுயிர்க்கு நேரே இளமுறுவல் என்கின்ற
பொன்னழகைத் தாமே புதைப்பார்போல்—மென்மலரும்
சூட்டினார், சூட்டித் துடிசேர் இடையாளைப்
பூட்டினார் மின்னிமைக்கும் பூண். (45)

கணிமொழிந்த நாளிற் கடிமணமும் செய்தார்
அணிமொழிக்கும் அண்ணல் அவற்கும்—பணிமொழியார்
குற்றேவல் செய்யக் கொழும்பொன் அறைப்புக்கார்
மற்றேவர் ஒவ்வார் மகிழ்ந்து. (46)

புகழேந்திப் புலவர்.

II. ஆசாரக்கோவை.

நன்றி யறிதல், பொறையுடைமை, இன்சொல்லோ (டு)
இன்னாத எவ்வுயிர்க்கும் செய்யாமை, கல்வியோ (டு)
ஒப்புர வாற்ற வறிதல், அறிவுடைமை
நல்லினத்தாரோடு நட்டலிவை எட்டும்
சொல்லிய ஆசார வித்து. (1)

வைகறையாமம் துயிலெழுந்து தான் செய்யும்
நல்லறமும் ஒண்பொருளும் சிந்தித்து வாய்வதிற்
றந்தையும் தாயும் தொழுதெழுக என்பதே
முந்தையோர் கண்ட முறை. (2)

நீருள் நிழற்புரிந்து நோக்கார், நிலமிராக்
கீறார், இராமரமும் சேரார், இடர் எனினும்
நீர்தொடா தெண்ணெய் உரையார் உரைத்தபின்
நீர்தொடார் நோக்கார் புலை. (3)

நீராடும் போழ்தின் நெறிப்பட்டார், எஞ்ஞான்றும்
நீந்தார்: உமியார்: திளையார்; விளையாடார்;
காய்ந்த தெனினும் தலையொழிந் தாடாரே:
ஆய்ந்த அறிவின் அவர். (4)

அரசன் உவாத்தியான் தாய்தந்தை தம்முன்
நிகரில் குரவர் இவரிவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக என்பதே
யாவரும் கண்ட நெறி. (5)

கிடக்குங்காற் கைகூப்பித் தெய்வம் தொழுது
வடக்கொடு கோணம் தலைசெய்யார் மீக்கோள்
உடற்கொடுத்துச் சேர்தல் வழி. (6)

அளையுறை பாம்பும் அரசும் நெருப்பும்
உழையுறை சீயமும் என்றிவை நான்கும்
இளைய எளிய பயின்றன என்றெண்ணி
இகழின் இழுக்கம் தரும். (7)

நந்தெறும்பு தூக்கணம் புட்காக்கை என்றிவைபோல்
தங்கருமம் நல்ல கடைப்பிடித்துத் தங்கருமம்
எப்பெற்றி யாக முயல்பவர்க் காசாரம்
எப்பெற்றி யானும் படும். (8)

பெருவாயில் முள்ளியார்.

III. மானிடரின் ஏழு பருவம்.

நானிலம் யாவும் ஓர் நாடக சாலையே
ஆண்பெண் அனைவரும் அதில் நடிப்பவர் தாம்
மறைவும் தோற்றமும் மற்றவர்க் கிங்குள
ஆயுள் நாளில் ஏயபல் வேடம்
எடுத்தவர் புவியில் நடித்தவர் ஆவர்.
ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒரேழு பருவம்ஆம்
கக்கிக் கதறக் கைப்புறத் தேந்திச்
செவிலித் தாய்வளர் சவலைப் பருவமே
பருவங் களில்முதற் பருவம தாகும்.
தூண்டா நிற்ப, வேண்டா வெறுப்பொடு
புத்தகப் பையொடு நத்தைபோல் ஊர்ந்து
மினுங்கிய வதனம் சிணுங்கிச் சிணுங்கிக்
காலைப் பொழுதிற் கல்விக் கழகம்

மெள்ளச் செல்லும் பள்ளிப் பிள்ளை—பின்
காதலித் திருக்கும் காதலி தனது
புருவமாதிய புழுங்கிய மனத்துடன்,
தண்பா மாலை சாற்றித் துதித்து
மட்டிலா உலைபோல் நெட்டுயிர்ப் பெய்தும்
காதல னாகும் காளை—அதன் பின்,
அதிசயச் சபதமும் அடர்புலித் தாடியும்
போழி யாவகைப் பேணும்நல் ஊக்கமும்
எதற்கும் சண்டைக்(கு) இழுக்கும் படியாய்ச்
சடுதியிற் கோபம் சனிப்பதூஉங் கொண்டு
நீர்மேற் குமிழிபோல் நிலையிலாப் புகழ்பெறப்
பீரங்கி வாயில் சீர் அங்கம் போக்கவும்
சித்தமா இருக்கும் யுத்தவீரன்—பின்
செழிப்புறு சேவற் கொழுப்பினுல் ஆகிய
பேரெழில் வாய்ந்த பேழைபோல் வயிறும்
நிர்த்தாட் சண்ய நேத்திரம் இரண்டும்
வழங்கும் காலத் தொழுங்கின் படியே
நறுக்கிய தாடியும் முறுக்கிய மீசையும்
நல்உப தேசமும் நாடறி வழக்கும்
இன்ன யாவும் இனிதுறக் கொண்ட
பண்பார் நீதிபதி—அதன் பின்னர்
கச்சல் தேகமும் கால்களிற் சோடும்
மூக்கிற் றரித்து நோக்குகண் ணுடியும்
இருகவுள் தோலாம் இரும்பை வீழ்ச்சியும்
பாலியத் தினது பத்திரப் படுத்திய
மேற்சோ டிரண்டும் மிகப்பெரி தாம்படி
ஒடுங்கிச் சுருங்கிய ஓரிரு பாதமும்

ஆணவப் பெருங்குரல் அனைத்தையும் இழந்து
குழவியின் குறுகிய குரலினைப் போன்று
கீச்சென ஒலிக்கும் பேச்சையும் கொண்டு
தேசெலாம் குன்றிய மாசுலாம் குரூபியே
ஆறும் பருவம் ஆம் அதன் பின்னர்
பல்லும் பார்வையும் சொல்லும் சுவையும்
யாவையும் இழந்து யாவையும் மறந்து
மறுவறும் செய்என மதித்தளர்(வு) எய்துவோன்
அடிக்கடி மாறும்இவ் அற்புத சரிதை
முடியும் இக்காட்சி யொடுமுடிந் திடுமே.

பண்டித ம. கோபாலகிருஷ்ணையர்.

IV. தனிப் பாடல்.

எள்ளுக்கும் பாம்புக்கும் சிலேடை.

ஆடிக் குடத்தடையும்; ஆடும்போ தேயிரையும்;
மூடித் திறக்கின் முகங்காட்டும்;—ஓடிமண்டை
பற்றிற் பரபரெனும்; பாரிற்பிண் ணாக்குமுண்டாம்;
உற்றிடுபாம் பெள்ளெனவே ஓது. (1)

எள்ளுக்கும் எலுமிச்சம் பழத்திற்கும் சிலேடை.

பெரியவிட மேசேரும். பித்தர்முடி யேறும்
அரியுண்ணும். உப்புமேலாடும்.—எரிகுணமாம்
தேம்பொழியும் சோலைத் திருமலைரா யன்வரையில்
பாம்புமெலு மிச்சம் பழம். (2)

சீட்டுக் கவி.

தூதைந்து நாழிகையில் ஆறுநா ழிகைதனிற்
　சொற்சந்த மாலை சொல்லத்
துகளிலா அந்தாதி ஏழுநா ழிகைதனில்
　தொகைபட விரித்துரைக்கப்
பாதஞ்செய் மடல்கோவை பத்துநா ழிகைதனிற்
　பரணியொரு நாள் முழுதுமே
பாரகா வியமெலாம் ஓரிரு தினத்திலே
　பகரக் கொடீஇ கட்டினேன்
சீதஞ்செ யும்திங்கண் மரபினன் நீடுபுகழ்
　செய்யதிரு மலை ராயன்முன்
சீறுமா றுகவே தாறுமா றுகள்சொல்
　திருட்டுக் கவிப் புலவரைக்
காதங் கறுத்துச் சவுக்கிட்டடித்துக்
　கதுப்பிற் புடைத்து வெற்றிக்
கல்லணையி னொடுகொடிய கடிவாள மிட்டேறு
　கவிகாள மேகநானே. (3)

காளமேகப் புலவர்.

வாசுகியாகிய அவரது மனைவி இறந்தபோது மனமுருகிப் பாடினது.

அடிசிற் கினியாளை அன்புடையாளைப்
படிசொற் பழிநாணுவாளை—அடிவருடிப்
பின்றூங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தால்
என்றூங்கு மென்கண் எனக்கு.

திருவள்ளுவர்.

கம்பர் சயனித்திருந்த அறையின் கதவு, காற்றால் மோதப் பட்டது. கதவை யாரோ தட்டினரென அதைத்திறந்து பார்க்க எவரும் அக்காலத் தங்கில்லாததால், காற்றே இவ்வாறு செய்த தென அதனை முன்னிலைப் படுத்திப் பாடியது.

கொற்கையுறை மாறன் குலசேகரப்பெருமான
பொற்கையா னுனகதை போதாதா?—நற்கமல
மன்றலே வாரி மணிவா சலையசைக்கத்
தென்றலே ஏன்வந்தாய் செப்பு. (1)

தன் நாட்டைவிட்டுப் போமாறு சோழன் சொல்லியபோது பாடியன.

மன்னவனு நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ?
உன்னையறிந் தோதமிழை ஓதினேன்—என்னை
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ? உண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு. (2)

காதம் இருபத்து நான்கொழியக் காசினியை
ஓதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ—மேதினியில்
கொல்லிமலைத் தேன்சொரியும் கொற்றவா! நீ முனிந்தால்
இல்லையோ எங்கட் கிடம்.

கம்பர்.

முறைமாறாகத் தோன்றுமாறு பாடியது.

வீமனுக்கு மைந்தனார் வேதனாகும்;
வேதனுக்கு மைந்தனார் ஈசனாகும்
காமனுக்கு மைந்தனார் வீமன்தம்பி,
கந்தனுக்கு மாமனார் காமன்றானே;
மாமனுக்கு முன்றமையன் தந்தைகாலன்,
வையகத்தில் இம்முறைமை வழங்கலாலே,
ராமனுக்குச் சீதைதங்கை யாகவேண்டும்
ராவணனுக் குத்தகப்பன் ராமன்றானே.

இராமச்சந்திரக் கவிராயர்.

V. குமரேச சதகம்.

காப்பு.

பூமேவு புல்லைப் பொருந்துகும ரேசர்தம்மேல்
தேமே வியசதகம் செப்பவே,—கோமேவிக்
காக்குஞ் சரவணத்தான் கம்பகும்பத் தைந்துகரக்
காக்குஞ் சரவணத்தான் காப்பு.

பகைக்கப்படாதார் இவரெனல்.

அரசர்பகை யுந்தவம் புரிதபோ தனர்பகையும்,
அரியகரு ணீகர் பகையும்,
அடுத்துக் கெடுப்போர் கொடும்பகையும், உட்பகையும்,
அருளிலாக் கொலைஞர் பகையும்.
விரகுமிகும் ஊரிலுள் ளோருடன் பகையுமிகு
விகடப்ர சங்கி பகையும்,
வெகுசனப் பகையுமந் திரவாதி யின்பகையும்,
விழைமருத் துவர்கள் பகையும்,
உரமருவு கவிவாணர் பகையுமா சான்பகையும்,
உறவின்முறை யார்கள் பகையும்,
உற்றதிர வியமுளார் பகையுமந் திரிபகையும்,
ஒருசிறிது மாகா துகாண்.
வரநதியின் மதலையென இனியசர வணமிசையில்
வருதருண சிறு குழவியே!
மயிலேறி விளையாடு குகனேபுல் வயனீடு
மலைமேவு குமரேசனே! (2)

பெரியோரின் வாக்கிய பரிபாலனம் செய்தவர்.

தந்தைதாய் வாக்யபரி பாலனம் செய்தவன்
 தசரத குமார ராமன்:
தமையன் அருள் வாக்யபரி பாலனஞ் செய்தோர்கள்
 தருமனுக் கிளைய நால்வர்:
சிந்தையில் உணர்ந்துகுரு வாக்ய பரிபாலனம்
 செய்தவன் அரிச்சந்திரன்:
தேகிஎன் றோர்க்கிலை எனவாக்ய பாலனம்
 செய்தவன் தான கன்னன்.
நிந்தைதவிர் வாக்யபரி பாலனம் செய்தவன்
 நீள்பல மிகுந்த அநுமான்:
நிறையுடன் பர்த்தாவின் வாக்யபரி பாலனம்
 நிலத்தினின ளாயினி செய்தாள்:
மந்தைவழி கோயில்குள முங்குலவு தும்பிமுகன்
 மகிழ்தர வுகந்த துணைவா!
மயிலேறி விளையாடு குகனே!புல் வயனீடு
 மலைமேவு குமரே சனே! (3)

நட்பு நிலைமை.

மாமதியின் முயலான ததுதேய்வுழித்தேய்ந்து
 வளருமப் போது வளரும்;
வாவிதனில் ஆம்பல்கொட் டிகளதனி னீர்வற்றின்
 வற்றிடும், பெருகில் உயரும்;
பூமருவு புதல்பூடு கோடையிற் றீய்ந்திடும்;
 பொருங்குகா லந்த ழைக்கும்;
புண்டரிகம் இரவிபோம் அளவிற் குவிந்திடும்,
 போதுதய மாகின் மலரும்;

தேமுடல் இளைக்கிலுயிர் கூடவும் இளைக்குமது
தேறில்உயி ருஞ்சிறக்கும்;
சேர்ந்தோர்கள் இடுக்கணது வந்தாலும் நல்லோர்
சிநேகமப் படியா குமே.
வாமன சொருபமத யானைமுக னுக்கிளைய
வாலகுரு பரவேலவா!
மயிலேறி விளையாடு குகனே! புல் வயனீடு
மலைமேவு குும ரேசனே!

தருபாத தாசர்.

VI. அல்லின் பிரபுவின் மகள்.

"எள்ளளவுந் தாமதியேல் ஏ!படகுக் கார!
இப்புனலைக் கடத்திஎமை இட்டுச்செல்லு வாயேல்
வெள்ளியப வுன் தருவேன் வெகுமதியாய்" என்ன
வேண்டிநின்றான் மலைநாடு மேவிடுமோர் தலைவன். (1)

"நீயார்கொந் தளிப்பொடுகார் நிறமு முடைத் தாய
நீர்உள'லாக் கயில்' கடக்க நினைத்தவன்?" என் றோத,
"ஏ!யானா? அல்வா என் றிசைதீவின் தலைவன்;
இவள் அல்லின் எனும்பிரபு வின்புதல்வி ஆவள் (2)

"அதிவிரைவில் ஓடுகிறோம் அவளுடைய ஐயன்
ஆட்களின்முன் யாம்ஒருங்கே நாட்களொரு மூன் று
எதிரில்எமை இம்மலைத்தாக் கினில் அவன்காண் பானேல்,
என்குருதி கறைப்படுத்தும் புன்புல்நிலம்கண்டாய் (3)

"அவன்குதிரை வீரர்எமை அணுகித்தொடர்கின்றார்;
அவர்கள் எம தடிச்சுவடை அறிந்துகொள்ளு வாரேல்;
எவர் எனது எழில்வதுவை இன்புறச்செய் வாரே,
இவளுடைய காதலனை அவர்கள் கொல்லு வாரேல்?" (4)

அன்னதுகேட் டாண்மைமிகும் அம்மலைநாட் டான்"என்
அதிப! செல்வன் நான்; சித்தம் ஆகஇருக் கின்றேன்.
இன்னதுநின் எங்தெழிலா ளின்பொருட்டே யன்றி
ஈந்திடுநின் ஒள்ளியதாம் வெள்ளியினுக் கில்லை. (5)

"சத்தியம்பூங் தந்தையிவள் தத்தினுக்குள் ளாகித்
தத்தளிக்கச் சற்றும் இனித் தாமதிக்கொ ணாதால்,
எத்துணைதான் இத்திரைநு ரைத்தெழுந்த போதும்
இத்துறைநின் றத்துறைசேர்ப் பிப்பென்உமை" என்றான். (6)

இன்னதற்குள் விரைந்துபுயல் இரைத்தெழுந்த தோங்கி
இசைத்ததுகீச் செனவேநீ ரினில்வாழும் பேயும்;
அன்னவர்சம் பாஷணைசெய் தாங்கிருக்கும்போதே
அகல்விசும்பு கறுத்தறும அவர்முகமும் கறுத்த. (7)

இதுகிடக்க; முன்னையிலும் இரைந்துபுயல் வீசி
எழுந்தடித்தும் பயங்கரமா இருள்கவிந்தும் கூட
குதிரைஇவர்ந் தாயுதம்கைக் கொண்டொர்மலைத் தாக்குக்
குறுகினர்மாக் குளம்பொலியும் குறுகிமிகக்கேட்ட (8)

"விடுவிரைவில்! விடுவிரைவில்! வீசுபுயற் காற்று
மேவிநமைச் சூழினுமே விசும்புறுத்தும் பொல்லாக்
கடுமையும்யான் துணிந்தெதிர்ப்பேன் காண்;எனதுதந்தை
கடுஞ்சினம்பொ றேன்' எனஅக் காரிகை கரைந்தாள் (9)

புயல்அடிக்கும் கரையினின்றும் போந்துபட காங்கே
பொங்குதிரைக் கடல்கடக்கப் புறப்படவும் என்னே!
இயல்மனிதர் எதிர்க்கவொணு இகலுடனே சூறை
இப்படகைச் சுற்றிவளைந் திட்டதுவே அந்தோ! (10)

சலியாதன் னவர்படகைத் தாக்கிஎதிர்த் தார்த்துத்
  தள்ளும் அலை யையும் எதிர்த்துத் தண்டுவலிக் குங்கால்
அலின்பிரபு படுகரையை அடைந்தனன்; அப் போதே
  அவன்கோபம் மாறியதே அழுகையதா அந்தோ! (11)

இருளிலும்காற் றிலும்வருந்தி இருந்துகலங் குந்தன்
  எழில்மகளைக் கண்ணுற்றான் ஏங்கிமனம் புண்ணாய்;
ஒருஇனிய கரமதனை உதவிபெற நீட்டி
  உயிர் அனைய காதலினை ஒருகரத்தால் அணைத்தாள். (12)

விசனமொடு கதறினள்; "இவ் வீசுபுயல் மேவும்
  விரிதிரையின் மீளுகநீ; மீளுகநின் உள்ளம்
இசையுமலை நாட்டிறைவன் இயற்றுபிழை பொறுத்தேன்
  என் மகளே! ஐயையோ! என்மகளே!" என்ன

இலை இதனாற் பயன்: இவர்கள் வரவும் துணை பெறவும்
  இயலாமற் றடுத்திரைநீர் எற்றியதாற் கரையை;
அலைஎழுந்து மூர்க்கமுடன் அவன்மகளை விழுங்க
  அழுதரற்றிச்சோகமுடன் அவன்இருந்தான் ஆங்கே(14)

பண்டித ம. கோபாலகிருஷ்ணையர்.

VII. சிலப்பதிகாரம்.

அறவுரை.

தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்!
பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்:
தெய்வம் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்.
ஊனூண் துறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானம் செய்மின் தவம்பல தாங்குமின்
செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின். தீநட் பிகழ்மின்
பொய்க்கரி போகன்மின். பொருண்மொழி நீங்கன்மின்.
பிறர்மனை அஞ்சுமின். பிழையுயிர் ஓம்புமின்.

அறமனை காமின். அல்லவை கடிமின்
கள்ளும் களவும் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்.
இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா.
உளநாள் வரையா தொல்லுவ தொழியாது.
செல்லும் தேயத்துக் குறுதுணை தேடுமின்.
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென.

இளங்கோவடிகள்.

VIII. திருக்குறள்.

அகர முதல எழுத்தெல்லாம்; ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு. (1)

அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ். (2)

தந்தை மகற்காற்று நன்றி, அவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல். (3)

மகன் தந்தைக் காற்றுமுதவி, இவன் றந்தை
என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல் (4)

செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு, வையகமும்
வானகமும் மாற்றல் அரிது. (5)

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு. (6)

யாகாவா ராயினு நாகாக்க; காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு. (7)

ஒறுத்தார்க் கொருநாளை இன்பம்; பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ். (8)

சாதலின் இன்னாத தில்லை;இனிததூஉம்
ஈத லியையாக் கடை. (9)

தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க; பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும். (10)

தன்னைத்தான் காக்கின் சினம்காக்க; காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம். (11)

இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல், அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல். (12)

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக. (13)

எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு. (14)

திருவள்ளுவர்.

IX. திருவள்ளுவமாலை.

மாலும் குறளாய் வளர்ந்திரண்டு மாணடியால்
ஞால முழுதும் நயந்தளந்தான்;—வாலறிவின்
வள்ளுவரும் தங்குறள்வெண் பாவடியால் வையத்தார்
உள்ளுவவெல் லாம் அளந்தார் ஓர்ந்து.—பரணர்.

மும்மலையும் முந்நாடும் முந்நதியும் முப்பதியும்
மும்முரசும் முத்தமிழும் முக்கொடியும்— மும்மாவும்
தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேல் தார் அன்றோ
பாமுறைதேர் வள்ளுவர்முப் பால்—சீத்தலைச் சாத்தனார்.

சிந்தனீர்க் கண்டம் தெறிசுக்குத் தேன் அளாய்
மோந்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில்——காந்தி
மலைக்குத்து மால்யானை! வள்ளுவர்முப் பாலால்
தலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு—மருத்துவன் தாமோதரனார்.

பூவிற்குத் தாமரையே; பொன்னுக்குச் சம்புநதம்
ஆவிற் கருமுனியா; யானைக்—கமரரும்பல்;
தேவிற் றிருமால் எனச்சிறந்த தென்பவே,
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா—கவிசாகரப்பெருந்தேவனார்.

ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆராய்ந் திதனினிது
சீரிய தென்றொன்றைச் செப்பரிதால்—ஆரியம்
வேதம் உடைத்து; தமிழ்திரு வள்ளுவனார்
ஓது குறட்பா உடைத்து—வண்ணக்கஞ் சாத்தனார். (5)

பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயின: பொய் அலாத
மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கினவே—முப்பாலில்
தெய்வத் திருவள் ளுவர்செப் பியகுறளால்
வையத்து வாழ்வார் மனத்து.—தேனீக்குடிக் கீரனார் (6)

X. திருக்கருவைக் கலித்துறை அந்தாதி.

துணைக்கோல வாசிகை வேணியிற் சாத்தித் துலங்குதிரு
மணிக்கோலத் தோடிம வான்மக ளோடு மழவிடைமேல்
இணர்க்கோலச் சோலைக் கருவேச என்முன் எழுந்தருளக்
கணக்கோ கணக்கல்ல வோவறி யேனுள் கருத்திணையே, (1)

உன்கருத் தேதென் றறியேன் கருவையின் உத்தமனே!
மின்கருக் கும்சடை யும்பிறைக் கீற்றும் விழிமலரும்
பொன்கருக் குங்கொன்றை மாலிகை மார்பின்பொற்கழலும்
என்கருத் தாடுவைத் தெப்போதும் வந்தித்திறைஞ்சுவனே.

இறையவ னே!எனக் குன்னடி போற்ற இயல்பளித்த
மறையவ னே!என் மனத்தவனே!வடி வார்ந்தகண்டக்
கறையவ னே!தென் கருவேசனே!சடைக் காடணிந்த
பிறையவ னே!யடி யேன்பிற வாவண்ணம் பேறருளே. (3)

அருவிப் புனலிற் குமிழியிற் றோன்றி அழிந்தனன்யான்
கருவைப் பிரமன் கவிஞனுக் காக்கம லாலயத்திற்
பரவைக் கிரவிற் றிருத்தூது சென்ற பதம்படவத்
தெருவிற் சிறுதுக ளாய்க்கிடந் தேனில்லை தீவினையே. (4)

தீவினை செய்து சிவதவம் கைவிட்டுச் சில்பகலில்
சாவினை மேற்கொள் சழக்கின ரே! தண் டமிழ்க்கருவைக்
கோவினை நாவினிற் கொண்டேத்திச் செம்பொற் குரைகழலில்
பூவினை இட்டிறைஞ்சீ ரென்கொ லாமுங்கள் புல்லறிவே (5)

புல்லியர் தீய புணர்ப்பினர் ஆவுரு போர்த்துவரும்
வல்லியம் என்னத் தவமிழைப் போர்புரி வஞ்சகத்தால்
எல்லையில் துன்பக் கடலழுந் தாமல் எடுத்தருள்வாய்;
மெல்லியல் பாக தமிழ்க்கரு வாபுரி வித்தகனே! (6)

தகனம் படுத்திப் பகிரண்ட கூடமும் சாம்பர்செய்து
ககனம் படுத்துநின் றாடும் பிரானைக் கமலமன்ன
முகமைந் துடைய கருவா புரியின் முதல்வனையான்
அகநைந்தி ராப்பகல் எடுத்திடு வேனெஞ் சழுக்கறவே. (7)

அழுக்கற்ற நெஞ்சிலும் பொன்னம்பலத்தும் அமர்ந்துநின்ற
முழுக்கற்றை அம்சடி லக்கள ஈசனை முன்னியன்பு
பழுக்கத் திருத்தொண்டு செய்யார்கள் காலபடர்நரகுக்(கு)
இழுக்கக் கழுத்தில்கயிறிடும்போதுமற் றென்செய்வரோ? (8)

என்செய லாவதி யாதொன்று மில்லைமற் றியான்புரிதல்
நின்செயலாக நினைவளித் தாயுன்னின் நீக்கமற்றேன்
புன்செயலீதென்றும் நன்செயலீதென்றும் புந்திசெய்யேன்
உன்செயல் யாவுமென் றேகரு வேச உளந்தெளிந்தே. (9)

உளந்தெளி யும்படி எப்படி வேதமும் உண்மைநிலை
அளந்தறி யாத கருவைப் பிரானம் பவளமன்ன
வளந்தரு வேணியும் சங்கக் குழையும் மதிமுகமும்
களந்தரு நீலமும் பாவித் திடாத கயவருக்கே (10)

அதிவீரராம பாண்டியன்.

XI. அறநெறிச்சாரம்.

ஈட்டிய ஒண்பொருளும் இல்லொழியும்; சுற்றத்தார்
காட்டுவாய் நேரா கலுழ்ந்தொழிவர்—மூட்டும்
எரிஉண் உடம்பொழியும்; ஈர்ங்குன்ற நாட!
தெரியின் அறமே துணை. (1)

காலைச்செய் வோம்என் றறத்தைக் கடைப்பிடித்துச்
சாலச்செய் வாரே தலைப்படுவார்—காலை
கிடந்தான் எழுதல் அரிதான்மற் றென்கொல்
அறம்காலை செய்யாத ஆறு? (2)

பின்னும் இளமை உளதாம் எனமகிழ்ந்து
பின்னை யறிவென்றல் பேதைமை:—தன்னைத்
துணித்தானும் தூங்கா தறஞ்செய்க: கூற்றம்
அணித்தாய் வருதலும் உண்டு. (3)

வைகலு நீருட் கிடப்பினும், கல்லிற்கு
மெல்லென்றல் சால அரிதாகும்; அஃதேபோல்,
வைகலு நல்லறம் கேட்பினும் கீழ்கட்குக்
கல்லினும் வல்லென்னு நெஞ்சு. (4)

காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒருபொருட்கண்
ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே:—காய்வதன்கண்
உற்ற குணந்தோன்றா தாகும்; உவப்பதன்கண்
குற்றமும் தோன்றாக் கெடும். (5)

'பலகற்றேம் யாம்' என்று தற்புகழ வேண்டா;
அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையும் காக்கும்
சிலர்கற்றார் கண்ணும் உளவாம் பலகற்றார்க்(கு)
அச்சாணி அன்னதோர் சொல். (6)

பிறர்க்கின்னா செய்தலிற் பேதமை இல்லை;
பிறர்க்கின்னா தென்றுபேர் இட்டுத்,—தனக்கின்னா
வித்து விளைத்து வினைவிளைப்பக் காண்டலில்
பித்தும் உளவோ பிற. (7)

முன்னின் றொருவன் முகத்தினும் வாயினும்
கன்னின் றுருகக் கனிந்துரைத்துப்—பின்னின்(று)
இழித்துரைக்கும் சான்றோரை அஞ்சியே தேவர்
விழித்திமையா நின்ற நிலை. (8)

ஓதலும் ஓதி உணர்தலும் சான்றோரால்
மேதை எனப்படும் மேன்மையும்—சூது
பொரும்என்னும் சொல்லினாற் புல்லப் படுமேல்,
இருளாம் ஒருங்கே இவை. (9)

காலொடு கையமுக்கிப் பிள்ளையை வாய்நெறித்துப்
பாலொடு நெய்பெய்யும் தாய் அனையர்:—சால
அடக்கத்தை வேண்டி அறன்வலிந்து நாளும்
கொடுத்துமேற் கொண்டொழுகு வார். (10)

திருமழைப்பாடியார்.

XII. அரிச்சந்திர புராணம்.

மயான காண்டம்.

முறைமுறை பணிகள் எல்லாம் செய்தற முடித்துப் பின்னர்
மறையவன் தன்னை எத்தி வாய்புதைத் தழுது விம்மி,
'இறைவகே ளரவந் தீண்டி யென்மக னிறந்தான்; யானச்
சிறையிலே சேறற் குன்றன் திருவுளம் அறியேன்'' என்றாள். (1)

சினக்கடுஞ் சொல்லாற் சீறித் திடுக்கிட வுரப்பி, ''வீணில்
எனக்குறு குறையே யன்றி என்பொருட் கழிவுவந்தால்
உனக்குறு குறைதானுண்டோ? உறுவிலைப் பட்ட பையல்
தனக்கொரு தாயும் உண்டோ? தவிர்கநீ போவ'' தென்றான். (2)

பாவியேன் மகனேயென்பாள்;பதைப்பள்மென் முகத்தின்மோதித்
தா வியே விழுவ ணின்று தயங்கியே மயங்கி வீழ்வள்;
காவியங் கண்ணீர் பாயக் கதறுவள்; பதறி யேங்கி
ஆவியைத் தேடித்தேடி அலமரும் உடலம் ஒத்தாள். (3)

ஓடினுள்; உள்ள மெல்லாம் உருகினுள்; கருகிமேனி
வாடினுள்; விறகு வைத்த வடத்தினுக் கருகே வந்தாள்;
நாடினுள்; கழுகும் பேயும் நரிகளும் குறளும் துன்றிக்
கூடிய குழுவின் நாப்பண் குமரனைச் சென்று கண்டாள். ()

பனியால் நனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து
பசியால் அலைந்தும் உலவா
அனியாய வெங்கண் அரவால் இறந்த
அதிபாவம் என்கொல் அறியேன்?
தனியே கிடந்து விடநோய் செறிந்து
தரைமீ துருண்ட மகனே!
இனியாரை நம்பி உயிர்வாழ்வம் என்றன்
இறையோனும் யானும் அவமே? (5)

நீராள வாவி செறிநா டனைத்து
நிறைமா தவற்கு தவினும்,
பாராளு நீர்மை தொடர்பற்ற தன்று
படியாளும் எந்தை முடியில்,
காராளர் ஏர்கள் கடவோசை ஓய்வில்
கன்னேசி நாட தனைமேல்
ஆராள வல்லர்? அவமே வனத்தில்
அரவால் இறந்த மகனே! (6)

நல்லோர் வகுத்த முறையாம் அறங்கள்
நாலெட்டில் ஒன்று குறையேம்
இல்லோரை யற்பம் இகழேம் இறுக்கும்
இறையின்றி யேற உகவேம்.

சொல்லோ மறுத்து முரையேம் உரைத்த
துறவோர்கள் புத்தி கடவேம்
எல்லோர் தமக்கும் இனிதே விளைப்பம்
எதாக வந்த திதுவே? (7)

மறைநீதி யற்ற புறநா டழித்து
வருசேனை ஆள்வ தறியேம்
அறைநீதி முற்றும் உணரா அமைச்சை
அணிவாயில் வைத்து மறியேம்
குறையே இளைத்து வினையே விளைத்த
குடிவைத் திருந்து மறியேம்
இறையே! தவத்தின் விளைவே! எமக்கு
மிதுவோ விதித்த விதியே. (8)

கனமும் தருக்கள் குலமும் தரித்த
கரமும் பெருத்த உரமும்
தினமும் சிறக்கும் முகமும் தரித்த
சிகையும் கிடக்கு முறைகண்(டு)
இனமும் தரித்த துயிரான பாவி
இறவாமல் என்றன் மகனே!
மனமும் தரிப்ப திலை நொந்து பெற்ற
வயிறுந் தரிப்ப திலையே. (9)

வடிபேறு வெற்றி நெடுவேல் மலர்க்கை
மகனோ டிறந்து மடியாக்
கொடியோன் முகத்தில் விழியார் முனிக்கு
வளநா டளித்த கொடையார்;
இடியே றடர்த்த மரமாகி மண்ணின்
இடையே யுழத்தல் அழகோ?
அடியேனை யொக்க முடியா திருத்தல்
அநியாய மிக்க யமனே? (10)

இவ்வாறு புலம்பி, இறந்த மகனைத் தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு, சந்திரமதி மயானம் நோக்கிச் சென்றாள்.

கண்டனள்ஈ தீமமெனக் கருத்தி லுன்னிக்
கடவுளர் தம் காவலிற்றன் மகனை வைத்துப்
பண்டுவெந்து கரிந்தகுறைக் கட்டையெல்லாம்
பலதிசையும் விரைந்தோடிப் பார்த்தெடுத்துக்
கொண்டுவந்து பிணங்கள்சுடும் சுடலை நண்ணிக்
கொள்ளியெடுத் தோடியனல் கூட்டி மூட்டி
மண்டுதழற் கட்டையின்மேல் மகனைவைத்தாள்
வளர்ந்தெரியும் கனல்விளங்க மன்னன் கண்டான். ()

கண்டவன் காஷ்டத்தண்டைவந்து. தரத்தகும் பொருள்களைத் தாராது பிணம் சுடுதற்காகச் சந்திரமதியைக் கோபித்துப் பின், காலால் குழந்தையை எற்றிவிட்டான்.

எறிந்திடலும் உயிரேங்க ஏங்கி, வேனில்
இடிவிழுந்தாற் படிமிசையே அடிசாய்ந் தாடி
முறிந்துவிழு மரம்போற்சென் றடிமேல் வீழ்ந்து,
மொழிகுழறி விழியருவி சொரிய வல்லி
"அறிந்துமிலன் இவ்வூரில் வழங்கு நீதி —
அருவினையேன் ஆருமிலி; அறவும் பாவி!
மறிந்தமகன் தனைச்சுடநான் வந்தேனையா!
வறியேற்குப் பொருளுளவோ வாங்க" என்றாள். ()

"துஞ்சியமைந் தனையெடுத்துச் சுமந்து போந்து
சுடுவாரற் றிடுகாட்டிற் றோண்மேல் ஏற்றிப்
பஞ்சுபடும் பாடுபடும் பாவி யேற்குப்
பணமேது? கொள்ளிமுறிப் பாதி ஏது?
நெஞ்சுதளர்ந் தருவினையேன் வருந்தக் கண்டு
நீயிரங்காய்" எனஇரந்து நிற்குங் காலை,
வஞ்சிதிரு மணிமிடற்றில் வயங்கா நின்ற
மங்கலநாண் கண்டிறைவன் மறித்துச் சொல்வான். ()

"நல்லை, நல்லை,அறச்சமர்த்தி நீயே கண்டேன்,
நன்னுதலார் அனைவரினும் இந்த்ர சாலம்
வல்லை வல்லை, விறகுகளும் களவே, செம்பொன்
மங்கலநாண் உன்கழுத்தில் இருக்க, ஏதும்
இல்லையெனச் சொல்லுவது சற்றும் ஏலா
திதனையெனக் கீவாய்" என் றியம்ப வேடர்
பல்லமுயிர் நிலைவாயிற் பட்ட மான்போல்
பதைபதைத்துப் பைந்தொடியாள் மதறி வீழ்ந்தாள். 14

"அலைவி லா அரிச் சந்திரற் கல்லது
தொலையில் யாவர்க்கும் தோற்றரு மங்கலம்
புலையன் காணவும் போதுவ தோவெனா
உலையின் மீது மெழுகொத் துருகினாள். 15

"அற்புக் காழிய னான் அரிச் சந்திரன்
விற்பப் போயின மேன்மைக் குலத்தொடும்
பொற்புப் போம்பொறை போம்நிறைபோ மென்றன்
கற்புப் போவ தென்?" என் று கலங்கினாள். 16

அனைய காலை அரிச்சந் திரனுந் தன்
மனைவி யாமிவள் என் று மனங்கொளாத்
தனையன் மாண்டது தன்னையுட் கொண்டுள
நினைவை நீக்கி மறப்பையு நீக்கினான். 17

"அன்னை இன்றி அருங்கானில் எய்திய
உன்னை ஓடி அரவம் கடித்தலின்,
மின்னை யும்உனை யும்விற்ற வெவ்வினை
என்னை எவ்வணம் நொந்தனை ஏந்தலே! 18

நந்த நாடு நலமும் இழந்து நீ,
எந்த மோடுவந் திவ்வணம் பட்டனை;
'மைந்த னேஎன்ற னாற்பெற்ற வாழ்வுனக்(கு)
இந்த வாழ்வள வோ" என் றிரங்கினான். 19

"ஒன்றி லாத உயிரினை ஓம்பியே
பொன்றி லாது புலையனுக் காட்பட்டான்
வென்றி வேந்தினி மீட்கத் தகுவனோ
என்றி றந்தனை யோ?" என்றியம்பினான். 20

"விற்ற நாளில்என் மேனி தழீஇயநிற்
பற்றி அந்தணன் ஈர்த்ததும் பார்த்திருந்
திற்றை நாண்மட் டிரங்காத என்வயின்
உற்ற பாவம் ஒழித்தனையோ?" என்றான். 21

காத லானுனைக் காணாத தாயையும்
ஈதெ லாம்விளைத் தெற்றிய என்னையும்
மீதெ லாம்அர வின்விட மேயநாள்
ஏதெ லாம்உரைத் தாயுரை எந்தலே?" 22

என்றுஇவ்வாறு வருந்துவோன் தன்கணவனெனச் சந்திரமதி அறிந்தாள், அவன் வீரவாகுவுக்குச் சேரவேண்டிய காற்பணமும் கொள்ளித்துண்டும் தந்தே குழந்தையைத் தகனம் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னான். அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டி அவள் தன்னை அடிமைகொண்ட அந்தணனிடம் சென்றாள்.

சென்றவள் காசிநகரின் தெருவில் ஒருகுழந்தை இறந்து கிடத்தலைக் கண்ணுற்று அதனை உற்றுநோக்கினள். அது காசி காவலனது குழந்தை. அதனைத் தேடிவந்த சேவகர்கள் அங்ஙனம் உற்று நோக்கிய சந்திரமதியையும் இறந்து கிடந்த குழந்தையையும் காசிபதியிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனர்.

அரசன் தன்குழந்தையைக் கொன்றதாரென விசாரிக்க, அவள் தானே குழந்தையைக் கொன்றதாகச் செப்பினாள். அவளைக்கொலை செய்விக்குமாறு அரசன் வீரவாகுவுக்கு உத்தரவிட்டான். அவன், அப்பணியை நிறைவேற்றும்படி தனக்கடிமைப்பட்ட அரிச்சந்திரனுக்குக் கட்டளை யிட்டுத் தன்வாளை ஈந்தனன்.

"என்ன பாதகம் செய்தனம்!" எனஇறை நகைத்துக்
கன்னி கைகளைக் கட்டிய கயிறுதான் பிடித்துத்
துன்னு மாமணித் தோரண வாயிலைக் கடந்து,
பொன்னின் மாநகர்ப் புரிசையின் புறத்துவந் திறுத்தான்.

அந்த வேளையிற் கௌசிகன் விரைந்துவந் "தரசே!
இந்த நோதக வெய்தலென் ? எனக்குநீ முன்னம்
தந்த நாடியான் தந்திலேன் எனும்மொழி சாற்றி
உய்ந்து நாடுமிவ் வுயிர்களும் பெறு" கென உரைத்தான். ()

உடனே சந்திரமதியும், அரிச்சந்திரனும்,

"செய்தமை அண்மையில் உயிர்க்கொருதுணையெனச் சிறந்த
வாய்மை யால் அகம் தூய்மையாம் மற்றிலை புறத்தைத்
தூய்மை செய்வதும் நீரலாற் சொல்லின்வே றுளதோ?
நோய்மை செய்யினும் வாய்மையே நோன்பெமக் கறிதி. ()

புலைய னும்விரும் பாதவிப் புன்புலால் யாக்கை
நிலையெ னுமருண் டுயிரினு நெடிதுறச் சிறந்தே
த்லைமை சேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம்
கலையு ணர்ந்தநீ யெமக்கிது கழறுவ தழகோ? (26)

இம்மை அம்மைவீ டெனமுறை புலங்கொள வியம்பும்
மும்மை யுந்தரு முறையுடைத் தெனுநிலை முரணி
எம்மை ஆழ்வயிற் றடக்கிமீட் டுமிழ்கலா எரிவாய்
வெம்மை கூர்நர குய்க்கினும் மெய்ம்மையை விடேமால். ()

"பதியி ழந்தனம்; பாலனை இழந்தனம்: படைத்த
நிதியி ழந்தனம்: இனிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதியி ழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலோம்" என்றூர்
மதியி ழந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான். (28)

"வழக்கின் என்றும்நீ வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கிக்
கிழக்கு நோக்கிநின் றிரு" எனக், கிளிமொழி மடந்தை
பழக்க மானவக் கணவனைப் பரவி "என் ஆவி
இழக்கற் கஞ்சிநீ அறம்வழு வேல்" என இயம்பும் (29)

"பொருந்து நீத்தத்தில் புற்புத வாழ்வைநீ மெய்யென்(று)
அருந்த வத்தையும் அறத்தையும் மெய்யையும் விடுத்து
வருந்தல் மன்னவ, வழிவழி சிறக்'' கென வாழ்த்தி
இருந்த பின்சுடர் வாட்படை வலக்கையின் எடுத்தான். ()

"உலகு யிர்க்கெல்லாம் பசுபதி ஒருமுத லாயின்
அலகில் சீருடை அவன்மொழி மறையெனின் அதன்கண்
இல(கு) அறம்பல வற்றினும் வாய்மையீ டிலதேல்
விலகு றுமல்அவ் வாய்மையை விரதமாக் கொளின்யான். ()

நெறியின் அன்னவென் றனைவிடா நிறையிவட் குளதேல்
இறுதியின்மையைப் பெறுகஇல் லெனின் இவள் இறுதி
பெறுக'' என் றுவாள் வீசினன்: பேதைதன் கழுத்தில்
மறுமணத்திடு மாலையாய் வீழ்ந்ததவ் வடிவாள். (42)

வீரகவிராயர்.

XIII. பெருமாள் திருமொழி.

ஐந்தாம் திருமொழி.

தருதுயரம் தடாயேல்உன் சரணல்லாற் சரணில்லை
விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட் டம்மானே!
அரிசினத்தால் ஈன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன்
அருள்நினைந்தே அழுங்குழவி அதுவேபோன் றிருந்தேனே. (1)

கண்டார் இகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும்
கொண்டானை அல்லால் அறியாக் குலமகள்போல்
விண்டோய் மதிள்புடைசூழ் வித்துவக்கோட் டம்மா! நீ
கொண்டாளாய் ஆகிலுமுன் குரைகழலே கூறுவனே. (2)

மீன்நோக்கும் நீள்வயல்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மா? என்
பால்நோக்காய் ஆகிலுமுன் பற்றல்லாற் பற்றிலேன்
தான்நோக்கா தெத்துயரம் செய்திடினும் தார்வேந்தன்
கோல்நோக்கி வாழும் குடிபோன் றிருந்தேனே. (3)

வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாத காதல்நோய் ஆளன்போல் மாயத்தால்
மீளாத் துயர்தரினும் வித்துவக் கோட்டம்மா! நீ
ஆளா உனதருளே பார்ப்பன் அடியேனே. (4)

வெங்கட்டிண் களிறடர்த்தாய்! வித்துவக்கோட் டம்மானே!
எங்குப்போய் உய்கேன்உன் இணையடியே அடையல் அல்லால்
எங்கும்போய்க் கரைகாணு தெறிகடல்வாய் மீண்டேயும்
வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை போன்றேனே. (5)

செந்தழலே வெந்தழலைச் செய்திடினும் செங்கமலம்
அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லால் அலராவால்
வெந்துயர்வீட் டாவிடினும் வித்துவக்கோட் டம்மா! உன்
அந்தமில்சீர்க் கல்லால் அகங்குழைய மாட்டேனே. (6)

எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள்
மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல்
மெய்த்துயர்வீட் டாவிடினும் வித்துவக்கோட் டம்மா! என்
சித்தமிக உன்பாலே வைப்பன் அடியேனே. (7)

தொக்கிலங்கு யாறெல்லாம் பரந்தோடித் தொடுகடலே
புக்கின்றிப் புறம்நிற்க மாட்டாத மற்றவைபோல்
மிக்கிலங்கு முகில்நிறத்தாய்! வித்துவக்கோட் டம்மா! உன்
புக்கிலங்கு சீரல்லால் புக்கிலன்காண் புண்ணியனே. (8)

நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான்
தன்னையே தான்வேண்டும் செல்வம்போல், மாயத்தால்
மின்னையே சேர்திகிரி வித்துவக்கோட் டம்மா!
நின்னையே தான்வேண்டி நிற்பன் அடியேனே. (9)

வித்துவக்கோட் டம்மா!நீ வேண்டாயே ஆயிடினும்
மற்றாரும் பற்றிலேன் என்(று) அவனைத் தாள் நயந்த
கொற்றவேல் தானை குலசேகரன் சொன்ன
நற்றமிழ்பத் தும்வல்லார் நண்ணார் நரகமே. (10)

XIV. மகா பாரதம்.

கன்ன பருவம்.

பதினேழாம் போர்ச் சருக்கம்.

கன்னன் தன் புண்ணியத்தைக் கண்ணனுக் கீந்தது.

ஈர் ஒரு பிறப்பில் ஒருசிறு குறளாய்
யாவரும் தேவரும் வியப்பக்
கார்ஒரு வடிவு கொண்டெனச் சென்று
காவல்கூர் மாவலி அளித்த
நீர்ஒரு கரத்தில் வீழுமுன் தரங்க
நீல்நிற மகரநீர் உடுத்த
பார்ஒரு கணத்தில் அளவிடும் கமலப்
பாதனுர் நாதனுர் நமக்கே. (1)

எத்தலங் களினும் ஈகையால் ஒகை
வாகையால் எதிரிலா வீரன்
மெய்த்தல முழுதும் திறந்துகு குருதி
வெயிலவன் கரங்கள் போல் உகுப்ப,
கொத்தலர் அலங்கல் மகுடமும் கவச
குண்டலங் களுமுருக் குலைந்தும்
கைத்தல மறந்த தில்லை விற் குறிப்பும்
கடுங்கணை தொடுத்திடும் கணக்கும். (2)

அத்தவெற் பிரண்டு விற்கிடை எனப்போய்
ஆதவன் சாய்தல்கண் டருளி,
முத்தருக் கெல்லாம் மூலமாய் வேத
முதற்கொழுந் தாகிய மூர்த்தி,
சித்திரச் சிலைக்கை விசயனைச் 'செருநீ
ஒழி' கெனத் தேர்மிசை நிறுத்தி,
மெய்த்தவப் படிவ வேதியன் ஆகி
வெயிலவன் புதல்வனை அடைந்தான். (3)

'தாண்டிய தரங்கக் கருங்கடல் உடுத்த
தரணியில் தளர்ந்தவர் தமக்கு
வேண்டிய தருதி நீ,எனக் கேட்டேன்;
மேருவின் இடைத்தவம் பூண்டேன்;
ஈண்டிய வறுமைப் பெருந்துயர் உழந்தேன்:
இயைந்த தொன் றிக்கணத் தளிப்பாய்;
தூண்டிய கவனத் துரகதத் தடந்தேர்ச்
சுடர்தரத் தோன்றிய தோன்றல்! (4)

என்றுகொண் டந்த அந்தணன் உரைப்ப
இருசெவிக் கமுதெனக் கேட்டு
வென்றிகொள் விசயன் விசய வெங்கணையால்
மெய்தளர்ந் திரதமேல் வீழ்வோன்
நன்றென நகைத்துத்'தரத்தகு பொருள் நீ
நவில்' கென நான் மறை யவனும்
'ஒன்றிய படிநின் புண்ணியம் அனைத்தும்,
உதவு'கென் றலுமுள மகிழ்ந்தான். (5)

ஆவியோ நிலையிற் கலங்கிய தியாக்கை
அகத்ததோ புறத்ததோ அறியேன்;
பாவியேன், வேண்டும் பொருளெலாம் நயக்கும்
பக்குவம் தன்னில்வந் திலையால்;
ஓவிலா தியான்செய் புண்ணியம் அனைத்தும்
உதவினேன் கொள்கநீ உனக்குப்
பூவில்வாழ் அயனும் நிகர் அலன் என்றால்
புண்ணியம் இதனினும் பெரிதோ? (6)

என்னமுன் மொழிந்து கரங்குவித் திறைஞ்ச,
இறைஞ்சலர்க் கெழிலின றனையான்
கன்னனை யுவகைக் கருத்தினல் நோக்கிக்,
கைப்புனல் உடன்தரு' கென்ன

அன்னவன் இதயத் தம்பின்வாய் அம்பால்
அளித்தலும் அங்கையில் ஏற்றான்;
முன்னம்ஓர் அவுணன் செங்கைநீர் ஏற்று
மூவுல கமும்உடன் கவர்ந்தோன் (7)

மல்லல்அம் தொடையல் நிருபனை முனிவர்,
மகிழ்ந்து'நீ வேண்டிய வரங்கள்
சொல்லுக உனக்குத் தருதும்' என் றுரைப்பச்
சூரன்மா மதலையும் சொல்வான்
அல்லல்வெவ் வினையால் இன்னமுற் பவமுண்(டு)
ஆயினும் ஏழ்எழு பிறப்பும்
இல்லைஎன் றிரப்போர்க் கில்லைஎன் றியம்பா
இதயம் நீ ஈந்தருள் என்றான். (8)

மைத்துனன் உரைத்த வாய்மைகேட் டையன்
மனமலர் உகந்துகந் தவனைக்
கைத்தல மலரால் மார்புறத் தழுவிக்
கண்மலர் கருணைநீர் ஆட்டி
'எத்தனை பிறவி எடுக்கினும், அவற்றுள்
ஈகையும் செல்வமும் எய்தி,
முத்தியும் பெறுக முடிவில்' என் றுரைத்தான்
மூவரும் ஒருவனா மூர்த்தி. (9)

போற்றியே கன்னன் கண்டுகண் களிப்பப்
புணரிமொண் டெழுந்தகார் முகிலை
மாற்றிய வடிவும் பஞ்சவா யுதமும்
வயங்குகைத் தலங்களு மாகிக்
கூற்றுறழ் கராவின் வாயின்நின் றழைத்த
குஞ்சர ராசன்முன் அன்று
தோற்றிய படியே தோற்றினான்: முடிவும்
தோற்றமும் இலாதபைந் துளவோன். (10)

வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார்.

XV. நன்னூல்.

பொதுப்பாயிரம்.

பாடங் கேட்கும் முறை.

கோடல் மரபே கூறுங் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடல் முனியான்
குணத்தொடு பழகி அவன்குறிப் பிற்சார்ந்து
இருவென இருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்துப்
போவெனப் போதல் என்மனார் புலவர். (1)

நூற்பயிற்சி செய்யும் விதம்.

நூல்பயி லியல்பே நவவின் வழக்கறிதல்,
பாடம் போற்றல், கேட்டவை நினைத்தல்,
ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டல்,
அம்மாண் புடையோர் தம்மோடு பயிறல்,
வினாதல், வினயவை விடுத்தல் என்றிவை
கடனாக் கொளினே மடநனி இகக்கும். (2)

பவணந்தி முனிவர்.

வசன பாகம்.

1. குமணன்.

தென்னிந்தியாவில் கொங்கு என்று ஒரு நாடு உண்டு. அது நீர்வள நிலவளங்களிற் சிறந்தது. அந்நாட்டின் தலைநகர் குமணபுரி. அதில், பலஆண்டுகளுக்குமுன், ஓரரசன் ஆட்சிபுரிந்துவந்தான். அவன்பெயர் குமணன்; வரையாது கொடுப்பவன் ஆதலால் 'வள்ளல்' என்னும் பெயர்வாய்ந்தவன். அவன் அறிவு, அழகு, நீதி, வாய்மை, கொடை, வலிமை ஆகிய இவற்றில் முறையே பிரகஸ்பதி, அநங்கன், தருமன், அரிச்சந்திரன், கர்ணன், வீமன், ஆதியோரைப் போன்றவன். குமணன் இவ்வாறு சிறந்திருந்ததால் அவனது நாடு எத்தகைய குறைவுமற்றிருந்தது.

அவ்விறைவன் அமிழ்தினுமினிய நம் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழி மாட்டுப் பேரபிமான முடையவன். ஆதலால், தானும் தமிழை இயன்றவாறு கற்றதுமன்றிப் புலவர் எவரேனும் வந்து, 'தருகஅப்ப' என்ருல், 'வருகஅப்ப' என்று அழைத்து, அவர்கட்கு வேண்டுவன கொடுத்துதவினன். எனவே, "கற்ருரைக் கற்ருரே காமுறுவர்" என்றவாறு, அவன் பாவலரை எப்பொழுதும் மெச்சிப்பாராட்டி வந்தது வியப்பிற் கிடனன்று.

இம்மன்னனுக்கு இளங்குமணன் என்றொரு இளவல் உண்டு. அவனை அமணன் என்றும் கூறுவர். அவன் இயற்கையில் நல்லோனுயினும் கூட்டுறவால் கெட்டவன்; அற்பர் சேர்க்கையால் பணஞ்சேர்க்கும் கிருபணன் ஆயினன். ஆகவே, அற்பரது துர்ப்புத்தியால் அவன் தன் அண்ணனது வள்ளன்மையைச் சிறிதும் விரும்பவில்லை.

அங்கனமிருக்க, அவனதுகூடா நட்பினர் பலர் ஏதேனும் அவனிடமிருந்து பின்னர்ப் பொருள் பெறலாம் என்னும் எண்ணத்தாற் குமணனது கொடையால் கேடு விளையும் என்று அவனுக்குத் துர்ப்போதனை செய்து அவன் மனத்தை முன்னிலும் அதிகமாகக் கெடுத்தனர்.

கரைப்பவர் கரைத்தால் கல்லுங் கரையு மன்றோ? ஒரு நாள் அவன் தன் தமயனை நோக்கி "அண்ணா! நான் கூறுவதற்குச் செவிகொடுக்க வேண்டுகிறேன். 'எப்பொருள் யார் யார் வாய்கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு, என்று ஆன்றோர் கூறியிருப்பதால் என்னைக் கோபிக்கலாகாது" என்றனன்.

குமணன்—நீ சொல்லப்போவ தின்னதென் றெனக்கு விளங்கவே இல்லை.

அமணன்—வேறொன் றுமில்லை யண்ணா! நீங்கள் மனங் கொண்டபடி பணஞ்செலவழிப்பதும் புலவரையும், மற்றோரையும் போற்றுவதும், எனக்குச் சிறிதும் ஒப்பவில்லை. பணமில்லாவிட்டால் இவ்வுலகில் பிணமாகவன்றோ ஆதல் வேண்டும்?

குமணன்—இவ்வண்ணம் சொன்னது எனது அருமைத் தம்பிதானா?

அமணன்—ஆம் உங்கள் தம்பியே. நீங்கள் கோபிக்க வேண்டாம். உங்களுக்குப் பொருளினருமை தெரியாததாலிப்படிச் செய்கிறீர்கள். நான் சொல்வதை முழுதும் கேட்டால் உங்களுக்கு உங்கள் தவறு தானே தெரியவரும். உலகத்திலொருவனுக்கு உயர்வும் தாழ்வும் செல்வத்தாலேயே

உண்டாகின்றன. இவ்வுலகத்தில் மட்டுமா அது? காமதேனு கற்பக விருக்ஷம் சிந்தாமணி முதலிய செல்வங்களிருப்பதாலன்றோ இந்திரன் தேவரால் மதிக்கப்படுகிறான்? சங்கநிதி பதுமநிதிகளைக் கொண்டதாலன்றோ குபேரனைப் பரமசிவனுங்கூடத் தோழமை கொண்டான்? இன்னும் கைலாசநாதனே பொருள் விருப்பைக்காட்டவன்றோ பொன்மலையாகிய மேருவைக் கைக்கொண்டான்? இன்னும் மகாவிஷ்ணுவும் ஆதிசேஷன்மேல் பள்ளிகொண்டது அதன் படத்திற்குப் பணமென்று பெயரிருத்தாலலன்றோ? பெயர் மாத்திரையிற் பணமென்றவுடன் மகாவிஷ்ணுவும் இங்ஙனம் அதனை அகலாதிருப்பவும், செல்வத்தின் நிலைமையை அறியாத சில அறிவில்லாதவர்கள் அது நிலையாதென்று கூறுவர்.

செல்வனே நினைத்ததைச் செய்வான். அவன் கற்றிலனாயினுங் கற்றவன். நண்பற்றவனாயினும் முற்றவன். எங்குச் சென்றாலு மவனுக்கே மரியாதை. ஒழுக்கமு முயர் குடிப்பிறப்புமில்லானாயினு மவைகளுள்ளவ னவனே. தரித்திரன், கல்வியிலும், குலத்திலும், குணத்திலும், ஒழுக்கத்திலும் எவ்வளவு மேலானவனா யிருந்தாலும் தாழ்ந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். இவ்வுலகில், பொருளில்லாதவன் அனுபவிப்பது துன்பமே யன்றி இன்பமன்று. பெற்ற தாயும் தாரமுங்கூட அவனை வெறுப்பார்களென்றால் அவன் நிலைமை எத்தகைத்து? செல்வத்தைப் பெற்று மதைப் போற்றாது கண்மூடித்தனமாய்ச் செலவு செய்யலாமா?

'கொடுத்துக் கெட்டவர்கோடிகோடியே. வாமனனுக்கு உலகத்தைத் தாரைவார்த்து மாவலி உயிர்துறந்தான். அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரன் கேட்டதைக் கொடுத்த தன்மை

யாலன்றோ நாடு நகர் மனைவி மக்களை இழந்து பறையனுக் கடிமைப்பட்டான்? கன்னன் கவச குண்டலங்களையும் புண்ணியத்தையும் ஈந்ததாலன்றோ உயிர் துறந்தான்? இன்னும் ததீசி முனிவன் மாண்டதெப்படி? அவன் தன் முதுகெலும்பை இந்திரனுக் கீந்ததா லன்றோ?

இவற்றால் செல்வம் போற்றலால் வருஞ் சிறப்பையும், ஈகையால் வரும் இழிவையும் ஐயந்திரிபற உணர்ந்துகொள்ளலாமன்றோ? நீங்கள் சிறிதும் சிந்தனையின்றிச் செல்வத்தைப் போக்கிக் கொண்டால் பின்னர் எதைக் கொண்டு அரசாள்வது? கொஞ்சகாலத்தில் நீங்கள் வறியோர் என்னும் வசை பெறுவீர்கள். இவ்வசை உங்களோடு மட்டுமா போகும்! உங்கள் சந்ததியையும் சாருமன்றோ? இவ்வசையை நான் ஒழிக்க விரும்புகிறேன். நீங்கள் நாட்டை என் வயின் விடுத்துக் காடடைய வேண்டும். அது செய்யப் பிரியமில்லாவிடில் எவ்விதத்தினும் நாடு கைக் கொள்வேன். உள்ளே ஒன்றை எண்ணி, வெளியே ஒன்றைச் சொல்ல எனக்குத் தெரியாது; என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"

'உடன் பிறந்து முயிர் வாங்கும், நோயைப் போன்ற இளைஞன் கூறிய கடுஞ் சொற்களைக்கேட்ட காவலன், சிறிது மவனைக் கோபியாது, அவன் மதிக் குறைவை எண்ணி எண்ணி வருந்தினன். அவனை நல்வழிப் படுத்தக் கருதி, குமணன் அவனைநோக்கி, "தம்பி! இதுதானா அரியகாரியம்? நீ, கேட்கக்கூடாத தொன்றும் கேட்கவில்லை. அரசு தர எனக்குத் தடையில்லை. இனி நீயே அரசன், ஆயினும் நீ சொன்னதற்குப் பிரதியாக நான் கூறும் இவற்றைக் கேள்"

அமணன்:—(உள்ளங்களித்து) அண்ணு! சொல்லுங்கள்.

குமணன்:-நீ சொல்லிய தொருவாறு ஒப்பத்தக்கதே. ஆயினும், செல்வம் போற்றலாற் சிறப்பையும், ஈகையால் ஈனத்தையும் அடைய நேரிடுமென்றுய். நீ மதிக்கும் நிதியானது அநித்தியமே. அதற்குச் 'செல்வம்' என்ற அதன் பெயரே சான்று. பெரியோரால் வெறுக்கப்படுதலால் அதற்கு வெறுக்கை என்று இன்னெரு பெயருமுண்டு. செல்வ மிருப்பதாற்றுன் இந்திரனை அந்தரத்தவரெல்லாம் வணங்குகிறுர்களென்றுய்! அவன் எத்துணைப் பொருளை உலகில் கொடுத்து அவனிருக்கும் அப்பதவியைப் பெற்றுன்? இருக்கட்டும்; அவன் அடைந்த பொருள்களால் போகமனுபவிக்கலாமே தவிர, அவனுக்கு வேறு என்ன கிடைக்கும்? குபேரன் செல்வம் பெற்றதும், பரமசிவனைத் தோழமை பெற்றதும் அவனது பெருந்தவத்தாலன்றே? பணத்தாசையால் பரமசிவன் குபேரனைச் சார்ந்தா னென்றுயே? என்ன கைம்மாறு கருதி அப்பரமன் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறுன்?

பேதாய்! கைலாசநாதன் பொருள் வேட்கையால் பொன்மலை அடுத்தான் என்றுய். அவன், எரிகின்ற மழுவும் உடுக்கையும், மண்டையோடும், மானும் கொண்டதற்கும், பாம்பை அணிந்திருப்பதற்கும் என் புகல்வாய்? ஆஹா! இந்திரனுக்கு முற்கூறிய செல்வமெல்லாம் அளித்தவன் இம் மாதவனன்றே! இவற்றை நீ அறியாமற் போனதேன்?

மற்றும், அறிவில்லாதவரிற் சிலர் பொருளை நிலையற்றதெனச்செப்பினர் என அவரை இகழ்ந்தனை. அவர் அறிவில் ஆதவரே. 'அறிவில் ஆதவரே' என்பதன் பொருளைமட்டும்

அறிந்தால், நீயே அறிஞன். புலவர் இரப்போரென்று பல வாறு இகழ்ந்தாய். பரமசிவனே ஒருகால் புலவனுதற்கு விரும்பினனென்றால், புலவர் பெருமை எத்துணை யென்று எண்ணித் துணி. பாவலரை நம்மிலும் தாழ்ந்தவரென்று எக்காலும் நீ எண்ணேல், மன்னனுக்குத் தன் தேசத்திற்றன் சிறப்பே யன்றிப் பாவலரைப் போல் எத்தேசத்திலும் சிறப்பில்லை. அவர்கள் கருணை கொண்டு நம்மை நற்பதவியிற் சேர்ப்பித்தற் பொருட்டு வந்த தர்ம ஸ்வரூபிகள். உயர்ந்த மணியை ஒருவன் விலை கணிக்க அறியாவிட்டால் அது அவனது தாழ்வே. அதனல் அதன் பெருமை குன்றாது. அவர்களது சிறப்பை நாம் உணராவிட்டால், அது நமது அறிவின்மையே அன்றி வேறன்று.

சகோதர! பணத்தால் எப்பயனும் உளதென்றாய்; மூன்று உலகங்களையும் ஆட்சிபுரிந்த இராவணனை, வானரச்சேனையோடு சென்ற இராமன் அழிக்கவில்லையா? அக்கால் அவனது செல்வம் அவனுக்கு என்ன துணை செய்தது? இன்னும் செல்வச் செருக்கால் அழிந்தவர் எத்தனை பேர்! திருவாசரால் கொடுக்கப்பட்ட மாலையை இகழ்ந்து, இந்திரன் அழிந்தது அவனது பொருட் செருக்காலன்றோ? சூரபதுமனும் இரணியனும் இறந்ததற்குக் காரணம் இதுவே யன்றோ? செல்வராயிருந்து, தரும வழியில் நின்று பலர்க்கும் தம்மாலியன்ற உதவிசெய்பவர், இவ்வுலகில் யாவராலும் புகழப்படுவதோடு மோக்ஷமும் அடைவது திண்ணம். இரப்போர்க்கு ஈவோர் மறு பிறப்பில் முன்னையினும் செல்வமுற்றுச் சுகமுறுவர். செல்வம் உற்றும், அதனை நன்னெறியிற் செலவிடாதவர்கள், உலகில் உலோபி எனப் பெயர் பெற்று ஆயுதம் கைக்கொண்டும் அதனை உபயோகிக்க முடியாத பேடிக்கும், பணங்காக்கும் பூதத்துக்கும் சமமாவர்.

149740

சிலர் கொடையால் அழிந்தனரெனலாம். கொடையால் அன்றோ மகாபலி திருமாலின் திருவடித் தாமரையைச் சிரமீதுற்றான்! அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரனுக்கு ஈந்த கொடையா லன்றோ மும்மூர்த்திகளையும் இம்மையிலேயே தரிசிக்க நேர்ந்தது. துரியோதனனிடம் சிறு நாட்டை அடைந்தும் கன்னன் கீர்த்தி உற்றதற்கும், ஆவி தளரும் சமயத்தில் அரிகாமம் கூறி, அவனைத் தரிசித்து, 'இல்லை யென்று இரப்போர்க்கு இல்லையென்றுரையா இதயம் நீ அளித்தருள்' என வரங்கேட்டுப் பெற்றதற்கும், கொடை யன்றோ காரணம்! தனது முதுகெலும்பைக் கொடாவிட் டால், ததீசிமுனிவன் இறக்கமாட்டா னென்று எண்ணுகி ருயா? "இவ்வுலகத்துள். ஒவ்வொரு மனிதனும் முன்னோ பின்னோ இறப்பது திண்ணம்," என்பதை எண்ணித் தான் தன் முதுகெலும்பைக் கொடுத்ததால், அவன் புகழுடம்பு பெற்று யாவராலும் புகழப்படுகின்றான்.

"இல்லறஞ்செய் இல்லவளு மேனையரு மிருநிதியும்
நல்லரசும் வளநாடும் நமனுர்கைப் படும்பொழுது
புல்லும்ஒரு துணையாகப் பொருந்துவவோ அறமொன்றே
வல்லதுணை யாய்இருந்து வாட்டமுறல் மாற்றிடுமால்"

"அகழ் தருமண் புழுநரியாய் அனைத்துமெதிர் பார்த்திருக்கும்
இகழுடம்பை அடைந்தவர்கள் இருக்கையிலும் இறந்தவரே
திகழிரவி சவிநாணத் தேசுமெலா மிகவிளங்கும்
புகழுடம்பைப் பொருந்தினவர் பொன்றுகினும் பொன்றுரே"

"அன்பிலரே எப்பொருளும் அழிந்துபடுந் தமக்குடையார்
அன்புடையார் என்பினுடன் ஆவியுமே பிறர்க்குரியார்
என்பதைமுன் சிபிவேந்தன் இளம்புறவுக் கின்பமுற
என்பதையும் அளித்தழியா விசையடைந்த திசையாதோ"

பேதாய்! ஈகையிற் சிறந்ததில்லை என்று துணிந்து, அயலார் கேட்பினும் அரசளிக்கச் சித்தமாயிருக்கும் நான் அதற்கு உரியவனுகிய நீ கேட்டால் கொடுக்க மறுப்பேனு?

நிலையற்ற இவ்வுலகச் செல்வம் நீ பெற்று, நிலையுற்ற செல்வமாகிய தவத்தை எனக்குக் கொடுத்தாய். இதனால் நீ எனக்குத் துணைவன் என்னும் சொற் பொருளை நன்கு விளக்கினை ஆதலால் இன்று முதல், உன்னை நான் தம்பி என்று சாற்றுவதிலும், எனது அஞ்ஞானத்தை நீக்கி, அறிவு என்னும் ஜோதியைத் தந்த சற்குரு என்பதே சரி. தம்பி! நான் செல்கின்றேன். நல்ல காரியத்தை உடனே செய்வதுநன்று. 'அந்தணர் ஒழுக்கமும், அரசர் மாட்சியும், மந்தர மில்லையேல் மலரு மாண்பில' ஆதலால், நன் மந்திரிமாரை அவமதியாது, அவர் மொழி கேட்டு, ஒழுகுவாயாக. நீ உய்ய விரும்பினல் நான் கூறியவாறு நடப்பாயாக" என்று நவின்று, பின் காட்டிற்குப் புறப்பட்டான்.

அமணனது உலோப குணத்தையும் கொடுங்கோன்மையையும் அநுபவ சித்தமாய் அறிந்த பிரஜைகள், தருமமே மானிட உருக்கொண்டதென வந்த குமணன், நாடு நீங்கிக் காடு செல்லத் துணிந்ததைக் கண்டு, மதிமயங்கி நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல் உருகினர். "அண்ணலே! கிளியை வளர்த்துப் பூனை வாயிற் கொடுப்பதுபோல் எங்களை உங்கள் அநுஜனிடம் விடுத்துச் செல்வது சரியோ?" என்றனர் சிலர். வேறு சிலர் "குமண ராஜனைக் காட்டுக்குத் துரத்திய பாவியை, இப்பொழுதே கொன்றால் தான் என்ன? நமது அரசனது தம்பியாய் இருத்தலினன்றோ உயிர் பிழைத்துள்ளான்" என்றார்கள். மற்றும் சிலர், 'சிங்கமிருந்து ஆட்சிபுரியும் இடத்தில், நரி இருப்பதுபோல் அமணன் இருக்கும் ஆட்சி' என்றார்கள். இன்னும் சிலர், 'கொடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டில் கடும்புலி வாழுங் காடு நன்று' ஆதலின், 'நாம் காட்டிற்குப் போவோம்' என்றனர். பின்னும் சிலர், நம்மை இவ்வாறு துயர்க்கடலி

லாழ்த்திச் செல்லும் மன்னர், தமக்கு இயற்கையிலுள்ள இரக்கத்தை எங்கு உகுத்தனரோ! ஐயோ! கன்று கதறக் கரையாத கறவையும் உண்டோ?' என்றேங்கினர்.

இவ்வாறு புலம்பும் பிரஜைகளைக் கையமர்த்தித் தேற்றிக் குமணன் பின்வருமாறு கூறினன்: "நல்லீர்! நீங்கள் எனது தம்பியைத் தூஷிப்பது தகுதியன்று. என் தம்பியும், இளவரசுக்கு உரியவனாதலால், அவனது ஆணைக்குட்பட்டு, நீங்கள் நடப்பதே எனக்கு உடன்பாடு. இதுவே முறையுமாம். இதுவரை நான் உங்களுக்கு வேண்டுவன செய்தேன். இனி எனக்குறுதி பயக்கும் தவம்செய்யப் புறப்பட்டேன். ஆதலின், சூரிய சந்திரர் திசைமாறிச் செல்லினும், என் எண்ணத்தை நான் மாற்றேன். சென்று வருகிறேன்" என்று யாவர்க்கும் விடை கொடுத்துவிட்டு, நகர்ப்புறம் நடந்தான். அப்பொழுது அந்நகர் முழுவதும் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தது. பூவையர் புலப்பமும் ஆடவர் அரற்றலும், குழவிகள் கூக்குரலும் ஒன்று சேர்ந்து கடலின் ஒலியையும் அடக்கின. புவிராயர் போற்றும் கவிராயர் பலர், தாம் செல்வ மிழந்ததாயும் அறிவிழந்ததாயும் உயிரிழந்ததாயும் கருதிப் புலம்பிக் குமணபுரியினின்று நீங்கினர்.

அரசன் சென்றதும் இளையவன் குடிகளைப் பலவாறு துன்புறுத்தலானன். அவன் அவர்களுக்குப் பல சட்டதிட்டங்களை நியமித்து முன்னிலும் பதின் மடங்கு இறை ஏற்படுத்தினன். மந்திரிமார் உரையை அவன் மதிக்கவில்லை.

அறத்தையும் நோக்கான், செவ்வி அருளையும் நோக்கான், அன்புத் திறத்தையும் நோக்கான், கொண்டசிறப்பையும் நோக்கான், எய்தும் மறத்தையும் நோக்கான், பண்டை வழக்கையும் நோக்கான் ஆகிப் புறத்தொடும் அகத்தும்செல்வப்பொருளையே நோக்கி வாழ்ந்தான்.'

ஒருநாள் அவன் தனித்திருக்கையில், தமையனது ஞாபகம் அவனுக்கு வந்தது. வரவே, அவன், எனது அண்ணன் நான் கேட்டவுடன் நாட்டை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுக் காட்டுக்குப்போயினன். இதில் ஏதோ சூதிருப்பது உண்மை. அவன் நல்ல எண்ணத்தோடு கொடுத்திருக்கமாட்டான். சலவைக் கற்களால் ஆகிய மாடத்திலிருந்து அமிர்தம் போன்ற உணவுகளை உண்டும், சங்கீதத்தைக் காதாரப் பருகியும் சுகித்திருந்தவன், கல்லும் முள்ளும் காலிற் குத்தவும், கந்தமூலாதிகளை உண்ணவும், புலி, கரடி, சிங்கம் முதலியவற்றின் சத்தம் காதைத் துளைக்கவும் பெற்றுக் காட்டில் எதற்காகத்தா னிருப்பான்! என்று இவ்வாறு பல எண்ணினன். இவ்வெண்ணத்திற்குக் காரணமும் அவனது தீய நட்பினரின் தூண்டுதலே.

முற்கூறியபடி அமணன் நினைத்ததோடு, தான் திடீரெனச் சென்றெதிர்த்ததால், எதிர்க்கமுடியாமல், குமணன் நகரினின்றும் போய்விட்டானென்றும், தக்கவாறுவலிமை அடைந்தபிறகு தன்னை வந்து எதிர்ப்பானென்றும்துணிந்து "குமணனது தலையைக்கொண்டு வருகிறவர்களுக்குக் கோடிப்பொன் பரிசளிப்பதாய்" மறுநாளே பறையடிப்போரை வரவழைத்து, ஊரெங்கும் முரசறையுமாறு பணித்தான். பறையடிப்போர் அந்தப் பாவியின் தண்டனைக்கஞ்சி, அவ்வாறே செய்தனர். இச்செய்தி எட்டவே,

'செவிகரம்புதைத்தார் சில்லோர் திரண்டெழுந் தழுதார் சில்லோர்
குவிகரத்தொடுபெம்மானைக் கூய்முறை இட்டார் சில்லோர்.
இவைசெய லென்று காணு தேங்கிநெட்டுயிர்த்தார் சில்லோர்.
புவியுறல் வெறுத்தார் சில்லோர் புரண்டுநைந் தழுதார் சில்லோர்''

கொடியவன் ஆணையைக்கேட்டவரிற் சிலர், விரைந்து சென்று குமணனிடம் விஷயத்தைத் தெரிவித்தால், அவன் உயிர் தப்புவன் என்றெண்ணிக் காட்டிற்போய், அவ் வள்ளலைச் சந்தித்துக் கண்ணீரால் அவனது காலைக் கழுவிக் கைகூப்பிநின்று, நிகழ்ந்ததை அறிவித்தனர். அறிவித்தலும் குமணன் அதற்குச் சிறிதும் வருந்தாது,

"ஆயுவோ யுற்றகாலை அடுப்பவர் அருவ ருக்கச்
சீயொடு புழுவும் மண்ணும் சேருமிச் சென்னி தன்னை
மீயுயர் செம்பொன் கோடி விலையென விளங்கச்செய்தான்.
தாயினும் இனியன் எம்பி தான்எனக் கருதலுற்றான்"

பிறகு நகரவாசிகள் அடைந்த கலக்கத்தைக் கழித்துத் திரும்ப ஊர் செல்லுமாறு சொல்லிவிட்டுத் தான் அக் காட்டில் ஈசுவரதியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான். நிற்க.

மதுரையம்பதியில் சாத்தனார் என்னுமொரு தமிழ்ப் புலவர் இருந்தார். அவர் சிறந்த அறிவுள்ளவர்; ஆதலின் 'பெருந்தலைச் சாத்தனார்' என்னப்பட்டனர். அவர் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களைக் குறைவற முறையுறக் கற்றவர். சாத்திரங்களின் சத்தியமுணர்ந்தவர். புவியோர் போற்றும் கவிகளைச் செவ்வனே செப்பும் சிறப்புமிக்க சீரியர். குணத்துக்கு ஒரு கொள்கலம் போன்றவர்.

இத்துணைச் சிறப்புற்றும், மிடியே அவரிடம் குடிகொண்டிருந்தது. "இருவேறு உலகத்தியற்கை திருவேறு தெள்ளியராதலும் வேறு" "மாமியும் மருகியும் மருவிவாழ்தலரிது" என்பவற்றுக்கு இப்புலவர் ஒருதாரணமாயிருந்தார். சொல்லரும் செல்வமின்றேல் இல்லறம் இவ்வுலகிற் புல்லறம் ஆகுமென்பதை அறிந்தவராதலால், தமக்குற்ற மிடியை

விலக்கக்கூடாமல் மதிமயங்கினுர். ஈவாரின்மையால் 'பசியாலலைந்து, வெயிலாலுலர்ந்து, பனியால் நனைந்து' வருந்திய இவர் சென்று பலரைப்பாடியும் பயன் பெற வில்லை. ஒருநாள் குமணனைப் பாடிப் பரிசுபெற்றுச் செல்லும் பெருஞ்சித்திரனுர் என்னும் புலவரைச் சந்தித்து, அவரால் அம் மன்னனது ஈகைத்தன்மையைக் கேட்டுணர்ந்து குமணபுரி நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

பற்பல வனந்தரம் நாடு நகர் மலைகளைக் கடந்து செல்லுகையில் அவ்வரசனிருந்த காட்டின் வழியாய்த் தற்செயலாகச்சென்றவர் ஆங்குக் குமணனைக் கண்டு நின்றுர். தவஞ் செய்து நின்ற வள்ளல் அது முடிந்ததும் தன் அருகில் நின்ற புலவரை யாரென வினவினுர். அவர், "பெரியீர்! யான் ஒரு தமிழ்ப்புலவன். குமண மஹாராஜனைக்காணப்போகின்றேன், போம்வழியில் "உம்மைத் தரிசித்தேன்" என்று கூறினுர்.

கவிவாணரது மொழியைக்கேட்ட அண்ணல், அவரை வணங்கிப் புலவீர்! நான் செய்த புண்ணியமே இங்கு உங்களை வரச்செய்தது. நானே நீவிர் தேடிச்செல்லும் குமணன். அடியேனைத் தேடிச்செல்லும் பாக்கியம் கிட்டியதென்னையோ! அருளல் வேண்டும்." எனப்புலவர்,

"அரசே! எங்கள் அருந்தமிழ் அண்ணல்!
தரித்திரம் என்பால் தரித்துள (து) என்றன்
அகத்துறு மக்கள் அன்னமில்லாமலே
மிகத்துன் புற்று, விழைவொடு, தாயின்
முகத்தைப் பார்க்க அம்மோயும் என்முகம்
திகைத்து நோக்கச் சீரிய நின்முகம்
நோக்குமா வந்தனன். காக்குமா றருளே" என்றனர்.

அம்மொழிகளைக் கேட்ட அரசன், "அருங்கவிப் புலவீர்! யான் அரசாண்ட அந்நாள் வந்திரில்லையே. இந்த நாள் நொந்து, என்னை வந்து அடைந்தீர். என்ன செய்வேன்? ஆயினும் உங்கள் மிடி நீங்குமாறு ஒன்று சொல்லுகின்றேன். நான் சொன்ன சொல் தவறேன். நீங்களும் அது செய்யப் பின்னிடலாகாது." எனப் புலவரும் இசைந்தார். இசையவும், அரசன் "என் தலையைக்கொணர்பவருக்கு என் தம்பி கோடிப்பொன் கொடுப்பதாய் உறுதிசெய்துள்ளான். ஈந்தேன் என் தலை, இதனைக்கொண்டு போய் அவனிடம் கொடுத்து, அதன் விலையைப்பெற்று உமது வறுமை நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். அங்ஙனம் செய்யின் மூன்று விதத்தில் நன்மையுண்டு. உமது வறுமையும் நீங்கும், என் தம்பியின் கவலையும் கழியும், எனக்குப் புகழும் மோக்ஷமும் கிடைக்கும். இது செய்ய மறுப்பின், முற்கூறிய நலங்களைச் சிதைத்தவர் ஆவதோடு வாக்குறுதி தவறியவரும் ஆவீர்" என்றுகூறிக் கைவாளைப் புலவரிடம் நீட்டித் தலையைச் சாய்த்து நின்றான்.

வள்ளல் ஈந்த ஒள்ளியவாளைத் தம் கையேற்ற புலவர், சிறிது நேரம் பலப்பல வெண்ணிக் கடைசியில், அரசனை நோக்கி "உயிர்க்கொடையளித்த உத்தம! உம்மை எங்ஙனம் புகழ்வேன்? முற்கால வள்ளல்கள் எனச்சிறப்புற்றவர் நும்முன், சூரியன்முன், மின்மினியே ஆவர். அரசே! எனக்கு ஈந்த இத்தலையை நான் விரும்பும்போது பெற்றுக் கொள்வேன். அதுவரை நீவிர் அதை எவர்க்கு மீயாமலிருப்பதோடு, காப்பாற்றியும் வைத்திருக்கவேண்டும். அது கொண்டே நான் தரித்திரம் போக்கவேண்டியவன் அன்றோ? அது பிறர்கைப்படுமாயின், நான் வறுமையால்

இறக்கவேண்டி வரும். எனது பெண்டு பிள்ளைகளும் என் பிரிவாற்ருது வருந்திச் சாவார்கள். அப்பாவம் எல்லாம் யாரைச் சாரும்? ஆதலின் தலை சாக்கிரதையாய் இருக்கட்டும்'' என்றுகூறி வாளோடு சென்றனர்.

சென்றவர் மறுநாள் அமணனது அரண்மனை அடைந்து, சேவகனிடம் தாம் குமணனது தலைகொணர்ந்த வரலாறு கூறி, அதை அரசனிடம் அறிவிக்க வேண்டினர். இச் செய்தியறிந்த அமணன் உடனே புலவரை உள்ளே அனுப்புமாறு கட்டளையிட்டான்.

அதையறிந்த சபையிலுள்ள யாவரும் கண்ணீர் ஆருக்கரைந்து அழுது, உயிரற்ற பாவைபோல் தரையில் விழுந்தனர். அவர்கள் யாவர் முன்னும் புலவர்புக்குத் தாம் கொண்டுவந்த பொய்த்தலையைத் தூக்கிப்பிடித்து. அதைச் சிதைத்த குமணனது வாளையும் உயர்த்திக் காட்டினர்.

அப்பொழுது அமணனுக்குத் தன் சேர்க்கை அறிவழிந்து, இயற்கையான சகோதர வாஞ்சை மேலிட்டது. என்ன செய்வான் பாவம்! "ஓ ஓ அண்ணு !' என்றலறி அடியற்ற மரம்போல் அவனிமேற் சாய்ந்து, "அண்ணலே! இனி என்ன செய்வேன்! ஐயோ அண்ணு! என்னை அநாதனுக்கினீர்களே! இனி உங்களை எந்நாட் காண்பேன்! உடன் பிறவியின் உயிர் வாங்கவோ கொடியேன் உலகில் பிறந்தேன்! எனது உயிர்த்துணையே! ஆருயிரின் அன்பே! அறத்தின் பெருந்தவமே!' சாம்போது என்னென்ன எண்ணினீர்களோ! 'தம்பியே கேடு எண்ணியதால், இனி இவ்வுலகில் இருக்கவேண்டாம்' என்று இறந்தீர்களோ! தம்பியினும் கொடியர் தரணியில் இலரெனத் தயங்கினீர்களோ ! ஆஹா

நீங்கள் இறந்ததைக் கண்டும் என்னுயிர் இன்னும் நீங்க வில்லையே! அண்ணு! அண்ணு! ஆ! எனது மனம் என்னை வருத்துகின்றதே! என்ன செய்வேன்! எவ்வாறு சகிப்பேன்! முடியாது. மகா பாவியாகிய நான் இவ்வுலகில் இருப்பது இதற்கோர் பெரும் பாரம்! இதோ நீங்கள் சென்ற விடத்திற்கு வந்துவிட்டேன்' என்று பலவாறு புலம்பித் தன் தலை துமிக்க வாளை உயர்த்தினன்.

அவ்வமயம் புலவர் அவனது கையை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு, "அரசே பயப்படவேண்டாம்; அறிவீனத்தால் முன்னேனை அழித்தீர். அதற்காக உயிர் விடவும் துணிந்தீர். மதிக் குறைவால் இக்காரியம் செய்வித்ததால், இப்போது உம்மை மன்னித்துக் குமணனை உயிர் பெறப் பாடுவோம். பூமியிற் புலவர் செய்ய முடியாதன இல்லை. கடல் கரையழியினும், அதன் நீர் தித்தித்தாலும், மலைகள் நடந்தாலும், அக்கினி குளிர்ந்தாலும், எமது வாக்குத்தவருது. அப்படியிருக்க, நீர் பயப்படுவது என்? கையில் தேனை வைத்துக் கொண்டு, இனிப்புத் தேடுவாருண்டோ? யாமிப்போது ஒரு கவி பாடினல் உமது உடன் பிறந்தார் உயிர் பெறுவது உறுதி" என்ருர். அவ்வார்த்தை அமணனுக்குப் பேரானந்தம் விளைத்தது. உடனே அவன் புலவர் காலில் விழுந்து, அவ்வாறு மட்டும் செய்தால் வேண்டிய பொருளே யன்றித் தன் உயிரையே வேண்டினும் உவந்தளிப்பதாய்க் கூறினன். இதற்கிசைந்த சாத்தனர், கடவுளைத் தியானித்துக் குமணன் உயிர் பெறுமாறு ஏதோ பாடுவது போலப் பல கவிகளைப் பகர்ந்தனர். பின்னர் காடு சென்று குமணனது உடலோடு தன் கையுறும் தலையைப் பொருந்தச் செய்து, அவனை உயிரோடு கொணர்வதாய்ப் போயினர்.

போனவர் அங்கோரிடத்தில் தலையை மறைத்து வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து, குமணனைப் போய்க் காணுமாறு யாவர்க்கும் கூறினர். அப்போது இளையவன் பல முறை அவர்க்குச் சாஷ்டாங்க தண்டம் சமர்ப்பித்து, "பெரியீர்! புலவர் பெருமை அறியாத நான் நீங்கள் செய்த உதவிக்கு என்ன கைம்மாறு இயற்றுவேன்? ஏதேனும் செய்ய எண்ணின், என்போல் அறிவிலி எவருமிரார்.

ஆஹா! என் அண்ணனை உயிர்ப்பித்த உத்தமரே! அவரை எமக்குக் காட்டவும், அரசாளுமாறு அவரைச் செய்யவும் வேண்டுகிறேன்" என்றான். அவனுடன் அங்கு இருந்த பரிசனங்களும் அவ்வாறே கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். எல்லாரோடும் புலவர் காடு நோக்கிப் புறப்பட்டார். பலவகை வாத்தியங்கள் இசைக்க, யாவரும் விரைவிற் சென்று, குமணனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகினர். அண்ணனைக் கண்டதும், அமணன் அவன் அடிகளில்வீழ்ந்தனன். உடனேகுமணன் அவனையும் புலவரையும் மற்ற யாவரையும் உபசரித்து, அவர்கள் அங்கு வந்ததின் காரணம் வினவினன். அமணன் சிறியனாகிய தான் செம்மை யறியாது செய்த பெரும் பிழை யெல்லாம் பொறுக்க வேண்டுமென்றும், தான் அவனைக கொல்விக்க எண்ணின தீமையை நினைக்குந்தோறும் தன் மனமே தன்னை வருத்துகிற தென்றும், ஆதலின் குமணன் நகர் புகுந்து முன்போல் அரசுபுரிந்து தன்னையும் மற்றோரையும் காப்பாற்றி யருள வேண்டுமென்றும், தனது இவ்வேண்டுகோட் கிணங்காவிடில் தான் உயிர் துறப்பதாயும் உறுதி மொழி கூறினன். அங்குவந்துள்ள மற்றயாவரும் அவ்வாறே மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ள அதனைக் கேட்ட குமணன்;

"எம்பிழுனம் எப்பிழையும் இயற்றினன் என்றெண்ணுகிலேன்
பம்பியிவண் புரிவதுதான் பாரித்த கொடுந்துயராம்.
கம்பமத கரியனையான் காத்தலையுற் றிடயானும்
இம்பருறு காத்தலையுற் றிருக்கவரம் தருதிர் என்றான்."

நகர் வாசிகள் யாவரும் இது கேட்டு, நாவலரைப் பார்த்து, "அரசனை மறுபடியும் நாடு நண்ணச் செய்ய வேண்டியது நமது பொறுப்பு" எனப் புகன்று களகள வென்று கண்ணீர் உகுத்தனர். அவர்கள் படும்பாடு கண்ட பாவலர் வள்ளலை நோக்கி "அரசே! முன் வாக்களித்தபடி உமது தலை எனது தலையானதால் எனக்குச் சொந்தமான அத்தலையில் நான் முடி புனைய விரும்பின் நீர் அதைத் தடுக்கக் கூடுமோ?" என்று கேட்டார்.

அதற்குக் குமணன் மறுமொழி ஒன்றும் கூறமுடியாமல் திகைத்துக் கடைசியில் உடன்பட்டான். அங்கிருந்த யாவரும் உயிருற்ற ஓவியம்போலானார்கள். மகிழ்ச்சியுற்ற அவர்கள் அண்ணலை யானைமேல் ஏற்றிக்கொண்டு, அவனுக்கு முன் புலவரும், இளையோனும் செல்லப் பின் தொடர்ந்து குமணபுரி சென்றடைந்தார்கள்.

அன்றே நகர் அலங்கரிக்கப் பெற்று, அமராவதியென விளங்கிற்று. ஆடவரும், பெண்டிரும் கோடி யாடைகள் உடுத்தார்கள். எல்லாரும் அரசனை வாழ்த்தி, மீண்டும் அவனைத் தங்கட்கு அளித்ததற்காக எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் புகழ்ந்தனர். நல்ல ஓரையில் அரசனை அரியணை மீதேற்றினர். மங்கள வாத்தியங்கள் இசைத்தன. அப்போது மணிமுடியை அமணன் புலவர் கையிற் கொடுக்கப் புலவர்பிரான் அதனைப் பெற்றுத் தமிழ் அரசன் தலையிற் புனைந்தார். யாவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சி யுற்றனர்.

இஃதிங்ஙனமாகக் கவிஞர் குமணனது தலையை அமணனிடம் கொணர்ந்த தெங்ஙன மென அறிவாம். காட்டில்

குமணனை விட்டுப்போன அப்புலவர் மாங்கை யென்னும் மாநகரில் சிற்பநூல் வல்லான் ஒருவன் உளனென அறிந்து, அங்குப்போய் அவன் அகம் அடைந்தனர். அச்சிற்பி புலவரை இன்னாரென அறிந்ததும், அவருக்கு முகமன் கூறி, "கற்பனைக் களஞ்சியமே! கிருஷ்ணபரமாத்மா விதுரன் வீட்டில் எழுந்தருளியவாறு நீங்கள் அடியேன் அகத்தில் வந்தது என்னகாரணம் பற்றியது என்பதைத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுகிறேன்" எனப் புலவர் அதற்குப் புன்னகை புரிந்து "உம்மிடத்து இரண்டு வடுக்களிருக்கின்றன என்றறிவிக்க வந்தேன்" என்று கூறினர்.

சிற்பிக்குச் சிந்தையில் அடங்காச்சினமுண்டாகிக் "கவிஞர்க்கரசே! அவ்வடுக்கள் இன்னதெனத் தெரிவியாவிட்டால் அப்பாற் செல்லவிடேன்" எனப் புலவர், "சிற்பசிகாமணியே! அவற்றை வெளியிட்டால் நான் கேட்பதைக் கொடுப்பீரா?" எனச் சிற்பி அதற்கு ஒப்புக்கொண்டான்.

"போற்றுசீர் ஆளுமன்னர் புனைமுடி பட்டுப் பட்ட
காற்றமும் பொன்னும் வாணர் கருதிய பொருள்களெல்லாம்
மாற்றிலா தனித்துக் கையில் வருந்தமும் பொன்னும் என்று
சாற்றினன் துவட்டர் கோமான் தனதுடல் பூரித்தானே"

பூரித்த சிற்பி முன்னிலும் அதிகமாக ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி, "நீங்கள் கேட்பது இன்னதென அறியேனாகி, வேண்டுவன கொடுப்பதாய்க் கூறினேன். உங்கள் சிறப்பிற்குத் தக்கவாறு நானோ ஈபவன்! எப்பொருளும் கவிஞர் வாயாற் கிடைத்ததன்றோ? ஆயினும், சிறியேன் கொடுக்கக்கூடிய பொருள் இன்னதெனச் சொல்லுங்கள்" எனப் புலவர் "உலகத்தில் தன் புகழ் மணம் கமழச் செய்த குமண வள்ளலின் தலைபோல் ஒன்று செய்துதர வேண்டினர்.

தான் தரக்கூடிய பொருளைக் குறித்தனரெனச் சந்தோஷமடைந்த சிற்பி, அன்று மாலைக்குள்ளேயே குமணனது உண்மைத் தலையோ என்று புலவரும் ஐயமுறுமாறு மதிபோன்ற முகமும், வில்போன்ற வளைபுருவமும், கருணையொழுகும் கண்களும், வள்ளைவார் செவிகளும், எட்பூநாசியும், குமுத வாயும் நன்கு விளங்க ஒரு போலித் தலையைச் செய்து கொடுத்து அவரை வணங்கினன்.

புலவர் அதைப் பெற்று மகிழ்ந்து பிரமன் தான் சிருஷ்டித்த ஒரு பொருள் புரைய வேறொன்று உண்டாக்க அறியான்; சிற்பியோ அவ்வாறு செய்தானாதலின் முற்கூறியோனினும், பிற்கூறியவனே சிறந்தவன் எனக்கூறி, அவனை வாழ்த்தி, அவனிடம் பெற்ற தலையோடு அமணன் முன் போய், முற்கூறியவாறு செய்தனர்.

நிற்க இத்தகைய நல்வினைகட்கு எல்லாம் காரணமானவர் கவிவலர் அன்றோ. ஆதலின், அமணன் மனமுவந்து தன் கையால் மணிக் குவையும் நிதிக்குவையும் அள்ளிப் புலவர் 'போதும் போதும்' என்று அந்தரங்கக் கருத்தோடு கூறுமட்டும் கொடுத்தனன். மற்றும் பல விருதுகளும் அவர்க்குக் கொடுபட்டன. கவியரசர் தம்மூர்க்குச் செலவு பெற்றுப் புறப்படும் போழ்து புவியரசர் இருவரும் உடன் சென்று அவரை வழியனுப்பினார்கள்.

"உடலுயிர்போன் மணியொளிபோன் மலர்மணம்போல்
இருவர்மனம் ஒன்றேயாகக்
கடலினிடை யணைவகுத்த ராகவனும்
பரதனுமுன் கருத்தொன் றாகிப்
புடவிபுரந் திருப்பரிவர் போலவென
உலகமெலாம் புகன்று போற்ற
நெடியவனும்; இளையானும் உளமகிழ்ந்து
புவிபுரந்தார் நெடுநாள் மன்னோ."

II. நன்றி மறவாமை.

நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

என்னும் திருக்குறளில், தனக்கு ஒருவன் முன் செய்த நன்மையை மறந்துவிடுவது அறமன்று; அவன் செய்த தீமையைச் செய்த பொழுதே மறந்துவிடுவது அறமா மென்று திருவள்ளுவநாயனாராற் சொல்லப்பட்டமையால் தாய், தந்தை, குரு, தெய்வம், அரசன், பெரியோர் முதலானவர்கள் செய்த நன்றியை எந்நாளும் மறவாமற் சிந்தித்து ஒழுகல் வேண்டும்.

தாய் செய்ந்நன்றி.

தாயானவள் குழந்தையைப் பெற்றுக் கண் திறவாமல் இறகு முளையாமல் இருக்கிற சிறு குஞ்சுகளைப் பறவைகள் தமது சிறகின்கீழ்ச்சேர்த்து அணைப்பதுபோல ஈமொய்க்காமலும் எறும்பு கடியாமலும் குருகு பறவாமலும் வெயில் படாமலும் காற்று வீசாமலும் பனி பெய்யாமலும் மார்பிலும், தோளிலும் அணைத்து வளர்க்கிறாள். அன்றியும் மூக்குச் சிந்தி, நாசி ஊதி, நீராட்டி, நெற்றிக்கு திலக்காப்பிட்டு, விழிக்கு அஞ்சனந் தீட்டி, உச்சிமோந்து, கொஞ்சி, முத்தாடி அருந்தனம் போலப் பாவித்துப் பொன்

தொட்டிலில் இட்டு

ஆராரோ ஆராரோ ஆராரோ ஆராரோ
சீரார் பசுங்கிளியே தெவிட்டாத செந்தேனே
பேரார் குலக்கொழுந்தே பெருமானே ஆராரோ—ஆராரோ

இருகண் மணியே இலஞ்சியமே என்னுயிரே
ஒருகுடைக்கீழ் நீயிவ் வுலகாள வந்தவனே—ஆராரோ

தெள்ளமுத கும்பமே தித்திக்குஞ் செங்கரும்பே
பிள்ளைக் கலிதீர்த்த பெரியமத குஞ்சரமே—ஆராரோ

மாணிக்கக் கால்நாட்டி வஜ்ர வடம் பூட்டி
ஆணிப்பொற் றொட்டிலிட்டேன் அருமருந்தே கண்வளராய்

அத்தை மடிமேலும் அம்மான்மார் தோள்மேலும்
வைத்து முத்தாடும் மரகதமே கண்வளராய்—ஆராரோ

என்று தாலாட்டிச் சீராட்டுகிறாள். நாடோறும் கை யது வாயது கொடுத்துப் போஷித்துத் தன் கன்றுக் கிரங் கும் கறவையைப்போல் நெஞ்சு இரங்குகிறாள். அன்றியும் நோயணுகாது மருந்தளித்துப் பத்தியமிருந்து கண்ணை இமை காப்பதுபோல் அபாயம் வராமற் காத்து வளர்த்து வருகிறாள். அங்ஙனம் வளர்த்த தாய் செய்த நன்றியை மறந்து, மனைவி சொற்கேட்டு அவளை அசட்டை செய்யும் அறிவிலிகள் ஐயோ! அருநரகத்தையே அடைவர். பெற்ற தாயினும் உற்றதெய்வம் உலகிலுண்டோ? தாய் செய்த நன்றியை எண்ணி, அவளுக்கு முதுமையில் வேண்டிய வற்றை உதவி உபகரித்து வாழாதார், ஆறறிவு படைத்த மனிதர் என்று எண்ணப்படுவரோ?

'தன்னைப் பெற்ற ஆத்தாள் கிண்ணிப்பிச்சை எடுக்கி றாள், தம்பி கும்பகோணத்தில் கோதானம் செய்கிறான்' என்ற பழமொழிக்கு இலக்காய்த் தன்னைப் பெற்று வளர்த்த தாய், கொடிய பசியால் வருந்திக்கொண்டிருக்கப் புதல்வன் அந்நியர்க்குத் தானதருமங்கள் செய்வது, பிறர் தன்னைக் கண்டு மெச்சுதற்கன்றி வேறுண்டா?

தந்தை செய்ந்நன்றி.

தந்தையானவன் பசியாமல் ஊணும் உடையும் தந்து, துஷ்ட சகவாசம் செய்யவாவது, ஓடியொளித்துத் தூர்த்த னாய்த் திரியவாவது, சூதாடிப் பொய்பேசிப் புறங்கூறவா வது துர்வியாச்சியம் தொடுக்கவாவது தன்னிச்சை யாய் விடாமல் அடக்கிப் பின்பு தான் வியசனப்படுவதற்கு ஏதுவாகத் தன்னை மூடனாப் போகவொட்டாமல், இதந் தெரிந்து ஐந்து வயதிலே கல்விக் கழகத்தில் விடுத்துப் பூரண பண்டிதனாகக் கல்வி பயிற்றுவித்து; சபையாரெல் லாரும் பூஜ்யதை பண்ணத்தக்க யோக்கியனும்படி செய் வதையும் மறக்கலாகாது.

"அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்பதனா லும், "தந்தை தாய்ப் பேண்" என்பதனாலும், அவர்களை இகழாமல் தெய்வமாக எண்ணி வணங்கி அவர்களுக்குக் கீழமைந்து அவர்கள் குற்றங்களைப்பிறரறியாது மறைத்துத் "தாய்சொல்லிற் சிறந்த வாசக மில்லை" என்றும், "தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை" என்றும் அவர்கள் சொல்லைக் கடவாமற் சிரசில் வகித்து, மாதரு பிதுரு வாக்கிய பரிபால னாய்த் தாய்தந்தையர் தன்னை அன்ன வஸ்திராதிகளிற் குறைவில்லாமல் போஷித்ததுபோல, ஒன்றுலொன்றுங் குறைவில்லாமல் அன்புடனே தானும் அவர்களைப் போஷிக்கவேண்டும். பெற்றவர்களுக்குப் புத்திரனன்றிப் போஷகன் வேறே யார்?

குழந்தைப் பருவத்தில் தானிச்சைப்பட்டுக் கேட்ட பதார்த்தங்களை யெல்லாம், தனக்கு அவர்கள் பிரியத்து டன் வழங்கியதுபோல, வார்த்திகத்தில் அவர்கள் ஆசைப் பட்ட பண்டங்களை யெல்லாம், தன்னைக் கேளாததற்கு

முன்னமே குறிப்பறிந்து தான் அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்றோ? "தாயிடப் பிள்ளையிடத் தானே மன மகிழ" என்கின்றார்களே! தன்மேல் ஈ பறவாமல் அவர்கள் தன்னைக் காத்ததுபோல், அவர்கள்மேல் தூசு பறவாமல் தானும் பாதுகாக்கவேண்டும்.

மாதுரு பிதுரு கைங்கரியம் தனக்கு லபிக்க வேண்டுமென்று, தான் கடவுளைப் பிரார்த்தித்து எதிர்பார்த்திருந்து, அவர்கள் தேகவியோக மானவுடனே, அவர்களுக்குப் பிரேத சமுஸ்கார முதலாகிய கடன்களெல்லாம் லோபமில்லாமற் சிரத்தையுடனே நடத்த வேண்டும். தாய்க்கடன் கழிப்பதற்குச் சர்வ பரித்தியாயம் செய்த சந்நியாசிகளும் காத்திருக்கின்றார்களே. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்:—முற்றத் துறந்த பட்டினத்தார், தாய் இறக்குமளவுங் காத்திருந்து அவள் மரித்தபின்பு, இடுகாடடைந்து வாழை மரங்களைக் காஷ்டமாக அடுக்கி, அதன்மேல் அவளைக் கிடத்தி வாய்க்கரிசியிட்டு.

'முன்னை யிட்டதீ முப்புரத்திலே
பின்னை யிட்டதீ தென்னிலங்கையில்
அன்னை யிட்டதீ அடிவயிற்றிலே
யானு மிட்டதீ மூள்க மூள்கவே'

என்று கூறிக் கொள்ளி வைத்துக் குடமுடைத்துப் பால்தெளித்து உத்ர கிரியைகளுஞ்செய்து முடித்துத் தமது கடமையை நிறைவேற்றிச் சென்றார் என்பதே.

தனது கல்வி, அறிவு, ஆண்மை, பொறுமை, உண்மை, ஒழுக்க முதலியவைகளைப் பார்த்து, 'இந்த மகானுபாவன் வித்தையில் அகத்தியனே, அறிவில் ஆதிசேஷனே, சாந்

தத்தில் தருமராஜனே, ஆண்மையில் விக்கிரமாதித்தனே, வாய்மையில் அரிச்சந்திரனே, நீதியில், மனுச்சக்ரவர்த்தியோ!, என்று அதிசயித்து, அம்மம்ம! இவனைப் பெறுவதற்கு இவன் பிதா என்ன தவத்தைச் செய்தானோ என்று சகலமானவர்களும் சொல்லும்படி, நல்ல கீர்த்தியைப் பிதாவுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுக்க வேண்டும். பெரும்பாலும் தாய் தந்தையர் பெயரை விளக்குகிறதற்குத் தானே பிள்ளை பிறக்கிறது!

மேலும் தன்னைப்பெற்ற பொழுது அடைந்த மகிழ்ச்சியிலும் அதிக மகிழ்ச்சியைப் பெற்றதாய் அடைய, 'உன் மகன் சகல கலை வல்லவன், சாதுரிய குண சம்பன்னன்' என்று அறிவுடையோர் சொல்லும்படி அவள் செவியிற் கேள்விப்படச் செய்யவும் வேண்டும்.

உட்சுவரிருக்கப் புறச்சுவர் பூசுவார்போலத் தன்னைப் பெற்றமாதா பிதா முதலானவர்கள் தங்கள் உதரபோஷணைக்கு ஓர் ஏதுவுமில்லாமல், கொழுகொம்பில்லாத கொடிபோல் அலைந்துகொண் டிருக்கையில், அவர்களை ஆதரியாமல், "மாதா மனமெரிய வாழாயொரு நாளும்" என்பதையு முணராமல், தனக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாத அந்நியர்மேல் இரக்கங்கூர்ந்து, அவர்களைச் சம்ரட்சணை செய்கின்ற டம்பன் இவனென்று பெயரெடுக்கக் கூடாது.

தன் தகப்பனுக்குத் தான் பிச்சைக்கஞ்சி வார்க்கும் எச்சில் ஓடு ஒருசமயம் காணமற் போனநிமித்தம், கொஞ்சமாவது பச்சாத்தாபமில்லாமற் பழியென்றும் பாராமல், தடிகொண்டு சாடித் தகப்பனைத் தண்டித்த தறுதலை இவன் என்னும்படி இருத்தல் ஒண்ணாது.

குருவானவர் செய்ந்நன்றி.

குருவானவர், ஆமை தானிட்ட முட்டைகளை இடைவிடாது நினைப்பதுபோலச் சீஷனுக்குப் பரிபாகமுண்டாக வேண்டுமென்று தமது திருவுளத்தில் நினைத்தும், மீன் தன் சினையை நோக்குவதுபோலச் சீஷனது அஞ்ஞானம் நீங்க அவனிடத்தில் கிருபா நோக்கம் வைத்தும், பறவை தானீன்ற அண்டத்தைச் சிறகிலணைப்பது போலத் தேக பந்த மொழியக் கரத்தினால் அவனைப் பரிசித்தும், தமது சந்நிதானத்தில் இருக்குமாறு செய்து அவனுக்குப்போதனை செய்வார்.

குருவைச் சாமானியமாக நினையாமல், மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோல், மானிட உருவங்கொண்டு வந்தவராகப்பாவித்து, அவர் வாக்கிலிருந்துவரும் உபதேசத்தைக் கேவலம் மனிதர் வாய்ச் சொல்லாக மதியாமல், கடவுளது திருவாக்கிலிருந்து தொன்று தொட்டுப் பரம்பரையாய்வந்த பரமார்த்தமென் றுண்மையாக மதிக்கவேண்டும்.

எப்படிப்பட்ட மகாத்துமாக்களானாலும் குருவார்த்தைக்கு எதிர்வார்த்தை பேசாமலிருந்து, குரு வாய்மொழியைக் கடவுள் திருவாய் மொழியாக நம்பினாலல்லவோ அவர்களுக்கு அநேக கற்பங் கழிந்தாலும், அழியாது நித்தியமாயிருக்கின்ற மோட்ச சித்தியுண்டு? நம்பாதவர்களுக்கு என்னவுண்டு?

குருவின்உபதேசமே காமக்குரோதாதி உட்பகையைச் சேதிக்கின்ற வாளாயுதமென்றும் குருப்பிரசாதமே கடவுள் வரப்பிரசாதமென்றும் சிந்திக்க வேண்டும். எங்கும் குருவில்லாத வித்தையில்லை யாதலால் எப்பொழுதும் குருவைத் தொடர்ந்து, ஆசிரயிக்க வேண்டு மல்லவா? குரு

பாதமே கதியென்று சமுத்திரத்தில் இறங்கினவனுக்கு, அச்சமுத்திரம் கணுக்காலாழமாயிருந்த தென்றும், என் பாதமே கதியென்றிறங்கின அக் குரு அதில் அமிழ்ந்து இறந்தானென்றும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

"கூரையேறிக் கோழி பிடிக்கமாட்டாதவர் வானத்தைக்கீறி வைகுந்தம் காட்டப்போகிறார்?" என்று குருவைப் பரிகாசம் செய்த சீஷனுமிருந்தானல்லவா? இவ்விதமான அபக்குவர்களுக் கெல்லாம் பந்தம் நீங்குமா?

ஆசிரியர் சீஷனைத் தேடிவர, அவரைக்கண்ட மாத்திரத்தில், "கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்காக வந்தது" என்றெண்ணி, அதிசீக்கிரமா யெழுந்திருந்து எதிர்கொண்டு போய்த் தீர்க்கதண்டம் சமர்ப்பித்து, கைகட்டி வாய் பொத்தி உபசரியாமல் குந்தியபடி இருந்து, 'ஏனடா குருக்கள் எங்கடா வந்தாய்? சாமி! சாமி தண்டம்ஐயா' என்கிற கர்வப் புஞ்சமாகிய சர்வ மூடனைப்போலக் குருவை அசட்டை பண்ணினவன் அதோகதி அடைவான்.

அரசனானவன் உலகத்திற்கு அன்பிற் சிறந்த தாய் போலத்தோன்றி மன்னுயிர் யாவையும் தன்னுயிர்போலக் கருதி,

"மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலை
தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தாற் கள்வரா லுயிர்தம்மால்
ஆனபய மைந்துந்தீர்த் தறக்காப்பான் அல்லனோ"

என்றவண்ணம், தன்னாலாவது தன் பரிசனத்தாலாவது, பகைவர்களாலாவது, திருடர்களாலாவது, மற்ற

உயிர்களாலாவது சிறிதுங் கொலை களவு சர்ப்பனை முதலாகிய உபத்திரவம் அணுகாமல் குடிகளுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்படி முறைபிசகாது செங்கோல் செலுத்திப் பிரஜைகளிடத்திற் கடுஞ்சொல்சொல்லாமலும், கடுந்தண்டம் விதியாமலும் அவரவர் தாரதம்மியம் அறிந்து பட்சபாத மில்லாமல் தயையாய்ப் பரிபாலனஞ் செய்கின்றதை மறக்கல் ஆகாது.

ஆரைப்பகைத்தாலும் அரசனை மாத்திரம் பகைக்கலாகாது; அரசவையிலிருந்து வறிதே அடிக்கடி நகைப்பதும், பரிகாசஞ்செய்வதும், ஒருவர் செவியிலொருவர் இரகசிய சமாசாரஞ் சொல்வதும், அரசனுக்கெதிரே அடக்கமில்லாதிருப்பதும், அரசனோடெதிர்த்து அவனை அலட்சியமாகப் பேசுவதும் வீண்போகாமல் திரவிய நஷ்டத்தையும் மான பங்கத்தையும் பிராணசேதத்தையும் வருவிக்கும். செங்கோலுக்கு முன் சங்கேதமா?

செவிச்சொல்லுஞ் சேர்ந்த நகையு மவித்தொழுகல்
ஆன்ற பெரியா ரகத்து

என்றும் சொல்லுகின்றதே!

அரசனது தயையைப்பெற்று, அவனை அந்நியோந்நியமாகச் சிநேகித்து, அவனுக்கு அனுகூலப்படாத விரோதிகளை யெல்லாம் சாதித்து, அவன் மனமகிழும்படி அநேக திரவியங்களைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்து அவனால் நன்கு மதிக்கப் பட்டவர்களானாலும், அவன் விஷயத்தில் நெறி தவறி இலேச மாத்திரம் பிழைசெய்தாலும் குடிமுழுகிப் போம். வேங்கைப்புலியும் ராஜாவும் சரியென்றார்களே. ஆதலால் அவனை விஷ சர்ப்பம் போலவும் கடு நெருப்புப் போலவும் நினைத்து, அவனுக்குப் பயந்து நடக்கவேண்டும்.

III. ஆத்திசூடி நீதிக்கதைகள்.

அறஞ்செய விரும்பு.

இதன் பொருள், தருமம் செய்ய விருப்பங்கொள் என்பதாம்.

கடல்சூழ்ந்த நெடிய உலகத்தின் மக்களாய்ப் பிறந்தவர் யாவரும் தேடத்தகுவன எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்தது அறமேயாம். அது தீமையைத் தேய்த்து, நன்மையை நல்குவதோர் அரியபேறு; இம்மையில் தன்னையுடையார்க்கு உறுதுணையாய் நின்று போற்றிப் புகழாக்கி மறுமையிலும் நீங்காது பின் தொடர்ந்து, நல்லின்பம் அளிப்பதோர் நல்லன்புடையது. அதனாலேயே, 'அறத்தினால்வரும் இன்பத்திற்கும், அதனை மறத்தலினால் வரும் துன்பத்திற்கும் ஓர் அளவில்லை' என ஆன்றோரும் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாறிருக்க, பகுத்தறிவில்லாச் சில பேதைகள் தமது உயிர்வாழ்க்கையை, நீர்க்குள் மொக்குளும், கார்க்குள் மின்னலுமாம் எனக்கருதாது, "யாம் இளமைப் பருவமுடையேம்; முதுமையில் அறம்புரிதல் கருதுவாம்" என நினைத்திருந்து, இடையில் யமனுக்கு இரையாகிப் பாழ்படுகின்றனர். அந்தோ கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இவரையொத்த அறிவீனர் இவரேயன்றி வேறெவர்? பகுத்தறிவுடையவர் ஒவ்வொருவரும் இளமைமுதல் உயிர் உடலைவிட்டு நீங்கும்வரையில் பரிசுத்தமான திரிகாரணங்களால் சமயம் வாய்த்தபொழுதெல்லாம் அறப்பொருளைத் தேடிக்கொள்ளுதலே தகுதியாகும். 'அச்சுக்கோட அக்கரமுங் கோடும்' என்றபடி காரணங்கள் கோடின், கருதிப் புரிகின்ற அறமும் விபரீதப்படும். ஆகையால் அறம்புரிவோர்க்கு, மனோ வாக்குக் காயங்களின் தூய்மை இன்றியமையாததாகின்றது.

நீதிக் கதை.

ஓரூரில் தபித்தாள் என்னும் பெயரிய தையலர் சிரோமணி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் தரணியில் அவதரித்த தருமதேவதை எனத் தக்கவள்; கருத்தருக்குத் தன்னகமே பொன்னக மாக்கிய புனிதை. இம்மாதரசி, நாடோறும் தன் பால் வரும், பதியும் நிதியும் இழந்த பாவையர் பலர்க்கும் அங்கியும் ஆடையும் அன்புடன் நல்கி அலங்கரிப்பதே இகபரங்களுக்குரிய நலமளிக்கும் பேரற மார்க்கம் எனத் துணிவுற்று, அம்முறை பிறழாது, நிகழ்த்தா நிற்கையில், உலகத்திலே உடம்பெடுத்த உயிர்கட்கெல்லாம் பொதுவாக வந்து அடுப்பதாகிய மரணத் துன்பம் அவள் மாட்டும் வந்தணுகல் உற்றது. 'காலனுக்குக் கண்ணுண்டா?'' அந்தக் கண்டகன், இவர் தவத்துறை மாக்கள், இவர் அறத்துறை புனிதர், இவர் நற்றிளம் பெண்டீர், இவர் ஆற்றாப் பாலகர், இவர் இளையவர், இவர் முதியர், இவர் செல்வர், இவர் தரித்திரர் என்று பார்ப்பதுண்டா? எவரையும் ஆவி கவர்ந்தன்றி ஒழிவதில்லை. ஆகையால், இவளது ஆவியையும் அவன் அபகரிப்பதற்கு அடுத்தனன். என்செய்வாள் தபித்தாள்! தனது ஆருயிர், தன்னுடல் விட்டு நீங்குவதை உன்னிச் சிறிதும் அவள் தபித்தாள் அல்லள்; 'நாம் இறந்துபடின், நூலிழந்த ஏழையர் பலரும் ஆடைக்கலைந்து துயருறுவரே!' என்று எண்ணி எண்ணியே உள்ளம் பெரிதும் தபித்தாள். அதுகேட்டு அவளு தவிபெற்ற மடவோரும், பெற நிற்கும் மான் இனியரும் மற்றுமுள்ளவரும் அவளது பிரிவிற்கு ஆற்றாது, கரையற்ற துயர்க்கடலில் மூழ்கிக் கரைவாராயினர்; கண்ணீராற்றில், அவளது உயிர் நீத்த தேகத்தை மிதப்புக் கட்டை

போல் மிதக்கவிட்டனர். இவர் இங்ஙனமாகையில், இயேசுநாதரின் சீடராகிய பேதுருவென்னும் பெரியோர் அங்கு எழுந்தருளி 'என்ன?' என்று வினவலும், அவரை வணங்கி, அப்பெண்மணிகள் கூறலுற்றனர்.

"உலகம் உய்யுமாறு உயிர்நீத்து உயர்வு நல்கிய உத்தமர்தம் பக்திக்கடலிற் படிந்து களிக்கும் பரமபுருஷராகிய பேதுருவே! கேட்பீராக. இதோ இறந்து கிடக்கின்ற தபித்தாள், யாதுமற்ற எங்களை நேர்த்தியான உடைகளினால் போர்த்திக் கீர்த்தியென்னும் உடையினால் இவ்வுலகத்தையும் போர்த்தவள்; பெண்மக்களை அலங்கரித்து மண்முழுதும் அலங்கரித்தவள்; பொன்னுடை நல்கி எம்மானங் காத்தவள்; தனக்கு உரிய தானம் காத்தவள்; மற்றும் காக்கவேண்டுவனவெல்லாம் காத்தவள்; அல்லாமலும் திக்கற்ற எமக்கு ஒரு தாயானவள்; தந்தையும் ஆவாள்; சோதரனும் சோதரியும் ஆவாள். இப்படிப்பட்ட உத்தமியைப் பறிகொடுத்த யாம் எங்ஙனம் உய்வது? ஈண்டு இருண்டு மயக்கமுற்றது, எங்கள் உள்ளமோ? கண்ணோ? கதிரவனோ? யாதோ? அறியோம். ஐயனே! கருணைசெய்து, இவளைப் பிழைப்பித்தல் வேண்டும். 'இவளொருத்திக்கு உயிர் கொடுத்தல், இவ்வுலகிற்கே உயிரளித்தல்' எனப் பலவாறு இரக்கமொழி தொடுத்து எல்லோரும் கெஞ்சி வேண்டிக்கொள்ள, அச்சீடர் சித்தம் களித்து, அந்தத் தபித்தாளை உயிர்ப்பித்தனர். அது கண்ட எல்லோரும் ஆனந்தப்பரவசராய், அன்பரையும், தேவரையும் வணங்கித் துதித்தனர். பின்பு சுகமுற்று வாழ்வார் ஆயினர்.

"ஐயமிட் டுண்"

இதன்பொருள், (பசித்தோர்க்கு) அன்ன மிட்டு உண் என்பதாம்.

இதற்குப் பலபடப் பொருள் கூறுவாராயினும், பசித்தவர்க்குப் பகுத்து அளித்துண்க என்னும் பொருளே பொருத்தமுடையதென்க. பகுத்துண்பான், சாதி மத வேற்றுமைகளைச் சிறிதுங் கருதல் செய்யாது, உற்றாரை உற்றாரோடு ஒப்பாரை உடன்கொண்டு உண்ணலும், மற்றாரை வேற்றுழி உண்பித்தலும், அவர்கட்கு உணவுப் பொருள் நல்கலும் வேண்டும். இவ்வாறு, உள்ள உணவில் ஒளியாது பகுத்தளித்து உயிரோம்பும் ஒருவனை, மன்னுயிர்க்கு ஒரு தாயெனவும், தந்தையெனவும், காவலன் எனவும், கடவுளே எனவும் கூறினும் குற்றமுறாது. அறங்கள் பலவற்றுள்ளும் முற்பட்டதாகிய 'ஐயமிட்டுண்ணுதலையே' ஒருவிதமாகக் கொண்டொழுகுபவன், இம்மையில் எவர்க்கும் நண்பனாகி இன்புறுவதுமன்றி, மறுமையிலும் முத்திப் பேற்றுக்கு உரியவனாகின்றனன். இவ்வறவினையை, ஆன்றோர் பொருள் முட்டுப்பாடுற்ற காலத்தும் கைவிடுவதில்லை; களவாடியேனும் தம் கைப்பிடியைக் காத்தொழுதுவதிற் பிழையார். "பொய்மையும் வாய்மையிடத்த; புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்" என்றிருத்தலால்.

நீதிக்கதை.

விளை நிலங்களால் வளைப்புண்ட இருவகைச் செல்வத்திலும் இளையாத இளையான்குடி என்னும் ஊரிலே மாறன் என்ற ஒரு வேளாளர் இருந்தார். அவர் "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்; மற்றெல்லாம், தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்," "ஓதுவாரெல்லோரும் உழுவார் தம் தலைக்கடைக்கே"

"மேழிச்செல்வம் கோழைபடாது" என்றபடி எவ்வகைத் தொழிலினும் மேம்பட்ட தம்குலத்தொழிலாகிய வேளாண்மையால் புவியையும், உபந்யாச மாரியால் அவையையும் அலங்கரிப்பவர்; அலரால் சிவபிரானது அடித்துணைகளையும், அன்னத்தால் ஏழைகளின் வயிற்றினையும் நிரம்பச் செய்பவர். விருந்தோடன்றி அருந்தலும், தமது கரங்களை ஈதற்குதவி, கற்றோர் அவைக்கும், கடவுள் ஆலயத்துக்கும் அன்றி நடத்தலும், அறத்தையும் அரனையும் அன்றி உள்ளத்து உன்னலுஞ் செய்யாதவர்.

விருந்தோம்புதலே பிறந்த பிறப்புக்குப் பெரும்பேறு எனத் துணிவுற்ற அந்த நாயனார் நாடோறும் தம் இல்லத்துக்கு வரும் அதிதியை எதிர்சென் றழைத்து வந்து, தண்முகம் காட்டி இன்மொழிதொடுத்து, வணங்கி, உரியகாலத்தில் அறுவகைச் சுவையுடைய நால்வகை உணவையும் அவரவரது விருப்பின்படி அருத்தி வந்ததனால், "இறைத்த கிணறே ஊறும்" "ஈவார்பொருளே மீதோங்கும்" என்ற பழமொழிப்படி, அவர்க்குச் செல்வம் ஒன்று கோடியாகப் பெருகிப் பெருவெள்ளம் ஆயிற்று. அதனால் அவரை அனைவரும் மானிடக் குபேரனென வழங்கலாயினர்.

இவ்வாறிருக்க, சிவபிரான், 'அவ்விளையான்குடியார் பொருட்பெருக்குற்ற காலத்தில், நடாத்திவந்த அன்னதானத்தை நல்குரவடைந்த காலத்தும் நடாத்த வல்லுநர், என்பதையும், தாம் அறிஞர்க்கு வறுமையை அளித்தல் அவர்தம் நலத்தின் பொருட்டே என்பதையும், முடிவில் இன்பமேயாகும் என்பதையும், அதனையறியாதார்

தருமஞ்செய்த தமக்குக் கடவுள் துன்பஞ்செய்தார் எனத் தம்மை நோதல் பாவமென்பதையும், எத்தகைய துன்பத்திலும் ஆன்றோர் கடைப்பிடியைக் கைவிடார் என்பதையும் உலகறிந்து உய்யுமாறு திருவுளங்கொண்டு, அந்நாயனார்பால் இல்லாமையை ஒல்லையிற் செலுத்தினர். அதனால் அவர் சொல்லமுடியாத அல்லல் உற்றனராயினும், விரதபங்கம் உறுவண்ணம் தமக்குரிய வீடு மாடு விளைநிலங்களிற் சிலவற்றை விற்றும், தாமே விலைப்பட்டு இறுக்குமாறு அத்துணைக்கடன்கொண்டும், அதிதி பூஜையை முன்னரேபோலப் பின்னரும் குறைவின்றிச் செய்துவந்தார்.

இப்படியிருக்க, ஒருநாள் சோனைமாரி சொரிதர, விருந்தினர் ஒருவரும் வந்திலராதலால், அன்று பகல் முழுவதும் அமுதருந்தாது பட்டினியேயிருந்து, நாயனார். இரவில் தமது இல்லக் கதவம் அடைத்துத் தாளிட்டு உறங்காநிற்கையில் ஸ்ரீகைலைமலை வாசியாகிய கண்ணுதற்பெருமானே ஒரு சைவவேடதாரியாய் ஆங்கு எழுந்தருளிக் கதவு புடைத்து அழைப்ப, மாறனார் களிப்புற்று எழுந்து! கவாடந்திறந்து அப் படிவரைப் பவனத்துள் அழைத்து உபசரித்து ஓர் ஆதனத்தில் அமரச்செய்து, அவருக்கு அமுதருத்த வேண்டுமென்ற அவாவினால், தமது மனைவியை, 'என்ன உள்ளது?' என்று வினவ, அப்புண்ணியவதியும் அடுதற்கு உரிய பொருள் ஒன்றும் இன்மையைக்கூறித் துக்கித்தனள். அதனைக்கண்ட நாயனார், "தெய்வமே! இனி யான் என்ன செய்வேன்! பசித்து ஒருவர் வந்திருக்க, உயிர்த்து இன்னும் இருக்கின்றேனே! அனிச்சம்பூவினும் அதிதிமுகம் மிக மெல்லியது என்பரே! அவர் முன் இனியான் எவ்வாறு செல்வேன்" எனப் பலவாறு பிரலாபித்துக்கொண்டிருக்கையில்,

அவர் இல்லக் கிழத்தி அவரை வணங்கி, "இன்று நம் கழனியில், வித்திவந்த முளைநெற்களை வாரிக்கொணரின், அவற்றை வறுத்துத் தக்கவாறு பாகஞ்செய்து அன்னம் அளிக்கலாம்" என அது கேட்டுக் களிப்புற்ற நாயனார், உடனே அம்மழைக் காரிருளில், காலால் நெறிதடவிக் குறிவழிப் பழனம் சார்ந்து, முளை புறத்திட்ட வித்தினை அரித்துக் கொணர்ந்தனர், இந்தனத்தின் பொருட்டு இற்கூரையிற் சில பிரித்துக் கொடுத்தனர். கறிக்கு வேண்டிய புறக்கடையிலுள்ள குழியினின்றும் வெளிப்படாத பயிர்களைப் பிடுங்கிக் கொடுத்தனர். அவற்றையெல்லாம், அவர் பத்தினி, அமுதினும் இனிப்ப அட்டுவைத்துத் தம் கொழுநர்க்கு அறிவித்தனள். அவரும், வந்த சைவரை அமுதுண்ண அழைப்ப, அக்கடவுள் இடபாரூடராய் அந்நாயனாருக்கும் அவர் மனைவியர்க்கும் தரிசனந்தந்து, நீங்காத பேரின்பத்தை அனுபவித்திருக்குமாறு அருள் புரிந்து மறைந்தனர்.

IV. கண்ணகி.

மதுரைக் காண்டம்.

[காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வசித்த கோவலன் என்னும் ஒரு வணிகன் தன்பொருள் முழுவதையும் தான் காதலித்த கணிகை மாதாகிய மாதவியின் பொருட்டு ஈந்து. வினை தூண்ட அவளைப் பிரிந்து மீண்டும் பொருள்தேட எண்ணிக் கற்பிற் சிறந்த தன் மனைவியாகிய கண்ணகியுடனும், கௌந்தி என்னும் தவமூதாட்டியுடனும் மதுரையம்பதிக்கு ஏகுவோன், நெறியின் இடையே உள்ள உறையூரில் ஆருகதப்பள்ளியில் இளைப்பாற இருந்தான்.]

பிற்றைநாட் காலை புறப்பட்டு மதுரை நோக்கிச் சென்றுகொண் டிருக்கையில், இடைவழியில், ஒரு பொழி

வின் நடுவிலுள்ள மண்டபத்தை நண்ணலும்; அங்கோர் அந்தணன் இருத்தலைப் பார்த்துக் கோவலன், "ஐயரே! நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர்? என்னலும், அவன், "யான் மதுரையிலிருந்து வருகிறேன்" என்றான். உடனே இம் மூவரும் அவன்பால் "மதுரைக்குச் செல்லும் வழி எது?" எனக் கேட்டறிந்து அப்பாற் சென்றனர்.

அங்ஙனம் சென்ற மூவரும் மறுநாட் காலையிற் புறப்பட்டு வருகையில், அருகே இருந்ததொரு கிணற்றில் கோவலன் தனியே பல் விளக்கிவரச் சென்றான். அப்பொழுது மாதவியால் அனுப்பப்பட்ட தூதனாகிய கௌசிகனை அவன் கண்டு, அவனோடுரையாடி, மாதவியும் தன் பெற்றோரும் தன் பிரிவாற்றாது அடைந்த துயரம் உணர்ந்தான். உடனே ஆங்கிருந்தே அவனைத் தன் தந்தை முதலியோர்பால் அவர்களுக்கு ஆறுதல் மொழியுடன் ஏகவிடுத்து, திரும்பி வந்து கௌந்தி கண்ணகி இவர்களுடன் புறப்பட்டவன், மதுரை நகரின் புறத்தில் முனிவர் ஆச்சிரமத்தில் வந்து தங்கினான்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். ஆளுகைக் காலத்து மதுரையின் புறத்தேயடைந்த கோவலன், கௌந்தியிடம் "மதுரை நகரிலிருக்கும் வணிகருக்கு என்வரவை யுணர்த்தி வருகிறேன்" என்று சென்றான். சென்றவன் அவ்வூரின் வளங்களைக் கண்டு, அதில் மயங்கி நினைத்த விஷயத்தை மறந்து திரும்பி வந்து அத் தவமுதியவளிடம், தான்கண்ட நகர்ப்புறக் காட்சிகளை யெல்லாம் உரைத்துக்கொண் டிருந்தான். அப்பொழுது புகார்ப் பட்டினத்தின் தென்மேற்கில் நான்கு நாழிகை வழியிலுள்ள தலைச்செங்காடு என்னும் ஊரில் உறையும் மறையவர் முதல்வனும், கோவலனது வர

லாறு உணர்ந்தவனுமான மாடலன் என்பவன், கோவலனைப் பார்த்து, "இவ்வாறு, நீங்கள் ஊரைவிடுத்து வந்தது எனக்கு மிக்கதோர் விசனம் தருகிறது" என்றான். இருவரும் அளவளாவுகையில், கோவலன் அம் மாடலனிடம் தான் அவ்வாச்சிரமத்துக்கு வந்தபின் கண்ட தீக்கனவைக் குறித்து உரைத்தான். சம்பாஷணை முடிந்தவுடன் அவனும் கௌந்தியும், 'இவ்விடம் தபசிகளுக்கு உரியது. இனி நீங்கள் இங்கு இருத்தல் ஒண்ணாது' எனக்கூறிக் கோவலனையும் கண்ணகியையும் மதுரை நகரினுட் செல்ல அனுப்பினர்.

அச்சமயத்தில், மாதரி என்னும் இடைச்சி ஆங்குற்றுத் தவமுதியவட்குத்தண்டனிடலும், கௌந்தி அவளை நோக்கி, 'நீ இவ்விருவரையும் காத்து வருதி' என்று கூறிக் கோவலன் கண்ணகி இருவரும், அவளைப் பின்பற்றிச் செல்லுமாறு சொல்லி அனுப்பினள். உடனே அவளும் இவர்களிருவரையும் தன்னில்லிற்கு இட்டுச்சென்று, இருப்பிடம் கொடுத்து, உண்டிக்கு வேண்டுவன உதவிக் கண்ணகிக்கு வேண்டும் உபசாரங்களெல்லாம் புரிந்தாள். கோவலன் கண்ணகி ஆகிய இருவரும் சமையல் செய்து உண்டபின், கோவலன் கண்ணகியிடம் அவளது பாதச் சிலம்பிலொன்றை வாங்கிக் கொண்டு, அதை விற்றுவருவதாய்ச் சொல்லி, அவளது தனிமைக்கு வருந்தி அவ்வருத்தத்தை வெளிக்காட்டாது செல்லுகையில், பல அபசகுனங்கள் நேர்ந்தன; அவற்றை ஒரு சிறிதும் சிந்தியாது சென்றான் கோவலன்.

அவ்வாறு செல்லுகையில், எதிரில் வந்த ஒரு தட்டானிடம் அச்சிலம்பை எடுத்துக் காட்டினன். அவன் அதனை நன்கு நோக்கி, இஃது அரசனது தேவிக்கே தகுந்தது. யான்

அரண்மனைக்குச் சென்று திரும்புமளவும் இங்கிருக்க" வென்று ஒரு தட்டானது அக்கசாலையைக் காட்டிச் சென்றான். தான் முன்னர் அரசனது மனைவி 'கோப்பெருந்தேவி, யினது பாதச் சிலம்பில் ஒன்றைத் திருடினவனானதாலும், அது திருட்டுப்போய் விட்டதாய்த் தான் அரசனிடம் உரைத்திருந்தமையாலும், இது சமயம், தான் தப்பிக் கொண்டாலன்றி முடியாது என நினைத்து, அரசனை நோக்கித் "தங்கள் தேவியின் பாதச் சிலம்பி லொன்றைத் திருடிய கள்வன், இப்பொழுது என் வீட்டில் இருக்கின்றான்" என்றான். உடனே பாண்டியன் கோபங்கொண்டு, தன்பக்கத்துள்ள கொலைஞரை நோக்கி, "அவனை வெட்ட அச்சிலம்போடு கொண்டுவருக" என்று கூறவந்தவன், கேடு காலம் வந்து கிட்டினமையால், "அவனை வெட்டி அச்சிலம்பைக் கொண்டுவருக" என்று கட்டளையிட்டான். உடனே அவர்களில் சில்லோர் சென்று, அவனைக் கொன்று சிலம்பைக் கொணர்ந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கையில், ஆயர்பாடியில் இருந்த கண்ணகிக்கு இவ்விஷயம் தெரிந்ததும், மிக்க மனவருத்த முற்றவளாய்ச் சூரியனைப்பார்த்து, "நீ காண என் கணவன் கள்வனோ?" என்று கேட்டாள். அதற்கவன். "உன் கணவன் கள்வன் அல்லன்: அவனை அநீதியாய்க்கள்வனென்று கூறிய இவ்வூரை விரைவில் தீ உண்ணும்" என்று கூறினான்.

பிறகு கண்ணகி தன் மற்றொரு காலிலிருந்த சிலம்பைக் கையிற் கொண்டு, தலைவிரி கோலத்துடன் மதுரை நகரின் தெருவழியே, "என் கணவனைக் கண்டு பேசுவேன், அவ்வாறு செய்யேன் என்னின், என்னைக் கற்பினின்றும் வழுவியவள் என்று கூறுமின்" என்று கூறிக்கொண்டே

சென்று, வெட்டப்பட்டு இறந்துகிடக்கும் தன் தலைவனைச் சிலர் காட்டக்கண்டனள். கண்டவுடனே, ஓவென்றலறி, ஏங்கி யேங்கி அழுதாள். அழுதவண்ணமே, தன் கணவனை மார்புறத் தழுவ, அவன் உடனே உயிர்த்தெழுந்து, அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து, "நீ இங்கிரு" என்று சுவர்க்கம் சென்றான். கண்ணகி அங்கிருந்து விரைந்துநடந்து, அரமனையை அடைந்து, அரசனையணுகி, "நின் தேவியின துசிலம்பென நினைத்த பாதச் சிலம்பு என்னுடையது. அச்சிலம்புடன் சேர்ந்த இரட்டையி லொன்றே இப்பொழுது என் கையில் உள்ளது. இதற்குச் சான்று வேண்டுமெனிற்காட்டுவேன். என் சிலம்பை உடைத்தால் மாணிக்கப் பரல் தெறிக்கும்" என்று, சிலம்பை உடைத்து மாணிக்கப் பரல் காட்டினள். அதுகண்ட அரசன் நடுநடுங்கித் தான் அநியாயமாய்ப் புரிந்த கொலைப் பாவத்திற் கிரங்கித் தன் தேசுற்ற குலத்திற்கு மாசுற்றதே என்று சிம்மாசனத் திருந்தபடியே கீழேவிழுந்து உயிர் துறந்தான். அதுகண்ட அவனது மனைவியும் உயிர் துறந்தாள். பின் கண்ணகி, "பார்ப்பார், அறவோர், தபசி, பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர், குழவிகள் என இவரை விடுத்து ஏனைத் தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க' என்று அக்கினி தேவனுக்குக் கட்டளையிட்டாள். இடவே மதுரை முழுதும் பற்றி எரிந்தது.

பின் மதுரைமா தெய்வம் கண்ணகிமுன் தோன்றி, அவளை நோக்கி, "ஏ கண்ணகி! நீ உற்ற துன்பம் நிகழ்ந்த காரணம் உரைப்பன் கேள். பூர்வத்தில் கலிங்க தேசத்தின் தலை நகராகிய சிங்கபுரத்தரசனை வசுவும், கபிலபுரத்தரசனை குமரனும் தாயத்தார் ஆகையால், அவருக்குள் பகை உண்டா யிருந்தது அச்சமயம் சிங்கபுரத்துக் கடைவீதி

யில் ஜங்கமன் என்னும் வணிகன் நகை வியாபாரம் செய்து கொண்டிருப்பதை அறிந்த அரசனது ஏவலாள் ஆன பரதன் என்பவன், தனக்கு ஜங்கமனிடமிருந்த பகைமையால் அவனைக் குமரனது ஒற்றனென்று காட்டி, அவன தலையை வெட்டுவித்தான். ஜங்கமனது மனைவியாகிய நீலி இதையறிந்து, மனம்வருந்தி, "எனக்குத் தீங்கு செய்தோர் மறு பிறப்பில் இதேதுன்புறுக" என்றுமலையிலுருண்டுஇறந்தாள். அந்தப் பரதனே இக்கோவலன். நீலியினது சாபம் இவ்வாறாயிற்று. இற்றைக்குப் பதினான்காம் நாளில் நீ உனதுபுருஷனைத் தேவவடிவிற் கண்டு கூடுவாய்" என்று தேறுதல் கூறிப்போயிற்று. பின்பு கண்ணகி, மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டு, வைகை நதிக்கரையின் வழியே மேற்றிசை நோக்கிச் சென்றவள், மலைநாட்டுத் திருச்செங்குன்றம் என்னும் மலைமீதேறி, வேங்கைமர மொன்றின் நிழலில் பதினான்காவது நாளில் தேவ வடிவுடன் வந்த தன் கணவனைக் கண்டு, மண்ணுலகை நீத்து, விண்ணுலகை அடைந்தனள்.

அன்றைய நாள் முதல் பாண்டிய நாடு பஞ்சத்தில் ஆழ்ந்தது. இதையறிந்த கொற்கைப்பாண்டியனாகிய வெற்றி வேற்செழியன் ஆயிரம் பொற் கொல்லரைக் கொன்று, பத்தினிக் கடவுளுக்குப் பலியிட்டனன். உடனே நாடு மலிய மழை பெய்தது. கோகிளங்கோசரும் இலங்கைக் கஜபாகுவும், விழாவும் சாந்தியும் செய்து, தத்தம் நாடு வளமுறப் பெற்றனர். சோழன் பெருங்கிள்ளி கோயில்கட்டி அதில் கண்ணகியைப் பிரதிஷ்டை செய்து, நாடோறும் பூசை, விழா முதலியன நடப்பித்தனன்.

V. திருமலை நாயக்கர்.

'திருமலை*நாயக்கர்' என்ற பெயர் கேள்வியுற்றிராதவர்கள் தென்னிந்தியாவில் மிகச் சிலரே: மதுரையிலும் மற்றும் பெரிய ஸ்தலங்களிலும் இவர் பல நேர்த்தியான கட்டிடங்களை அமைத்திருக்கின்றனர் என்பது பிரசித்தம். மதுரையை ஆண்ட நாயகர்களில் திருமலை நாயகர் பத்தாவது பட்டத்தரசர்.

அவரது தந்தை பெயர் முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயகர் என்பது. முத்துகிருஷ்ணப்பநாயகர் இறந்ததும், அவரது மூத்த குமாரரும், திருமலைநாயகரது தமையனுமாகிய முத்துவீரப்ப நாயகர் பதினைந்து வருஷங்கள் அரசாட்சி செய்தார். பிறகு கி. பி. 1623-ல் திருமலை நாயகருக்குப் பட்டம் கிடைத்தது. ஆதலால், இவர் இற்றைக்குச் சற்றுக் குறைய முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னர் இருந்தவர் என்று தெரிகிறது. இவர் வம்மிசத்தைச் சேர்ந்த சில குடும்பங்கள் இப்பொழுதும் மதுரை ஜில்லாவில் இருக்கின்றன.

இவருடைய உருவமைந்த கற்சிலைகள் மதுரைப் புது மண்டபத்துத் தூண் ஒன்றிலும், மீனாக்ஷியம்மன் கோயிலிலும், திருப்பரங்குன்றம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், அழகர் கோயில்களிலும் இருக்கின்றன. இந்தச் சிலைகளைக்கொண்டு திருமலை நாயகர் உயரமாயும், பருத்தும், சிறிது தொந்தி பிடித்தும், ராஜலக்ஷணம் உள்ளவராயும் இருந்தவர் எனக் காணக் கிடக்கின்றது.

தமது முன்னோர் சிலரைப் போன்று திருச்சிராப்பள்ளியைத் தலைநகராகக்கொண்டு; திருமலை நாயகர் ஆறிரண்

* நாயகர் என்றும் வழங்கப் பெறுவர்.

டாண்டு ஆட்சிபுரிந்தார். இளமைதொட்டே இவரைப் பீடித்திருந்த காசநோய் நீங்கியதற்கும், மதுரையை ராஜதானியாக இவர் கொண்டதற்கும் ஒரு காரணம் கூறப்படுகிறது. அஃதென்னவெனில், "பட்டத்திற்கு வந்த பதின்மூன்றும் ஆண்டு திருமலை நாயகர் மதுரைக்கு வந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது இயற்கையில் அவரை வருத்திய காசநோய் அதிகரித்தது. ஆதலால் அவர் திண்டுக்கல்லில் தங்க நேர்ந்தது. அங்குத் தங்கியிருக்கும்பொழுது, திருக்கூடலில் திருக்கோயில் கொண்டருளி யிருக்கும் மீனாக்ஷியும் சோமசுந்தரக்கடவுளும், நாயகரது கனவில் தோன்றி 'அரசனே! நமது திருவருட்பேற்றைப் பெறுமாறு நீ மதுரையை ராஜதானியாக்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்து அரசாண்டு வருக. நமது திருநீறு தரித்துத் தீவினை நீங்குக. இவைசெய்ய நீ இணங்குவையாயின் உன் நோய் தீரும்" என்றுஉத்திரவிட்டு மறைந்தார்கள். உடனே திருமலை நாயகர் விழித்துக்கொண்டு நடந்த விஷயங்களைப் பக்கத்திருந்த பார்ப்பனர்க் கறிவிக்க, அவர்கள், 'ஈஸ்வர ஆக்ஞைக் கிணங்கவே நடக்கவேண்டும்' என்றார்கள். அதற்கு நாயகர், 'என் நோய்மட்டும் நீங்கினால் நான் மதுரையிலிருந்தே அரசாள்வதோடு லக்ஷம் பொன் செலவழித்து, அங்குத் திருப்பணிகள் நடத்தவும் செய்வேன்' என்றார். மறுநாட்காலை அந்நோய் காணப்படாததால், அவர் ஆச்சரியமும், ஆனந்தமும் கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரை வந்து சேர்ந்தனர். அது முதல் மதுரையையே தலை நகராகக் கொண்டு அங்கேயே இருந்தார்" என்பதாம்.

மதுரை நாயகர்கள் வெகு காலமாய் விஜய நகர ஆட்சிக்குட்பட்டு இருந்தார்கள். தங்கள் சக்கரவர்த்தியையே ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் பின்பற்றி வந்த அவர்கள்,

அவர் சத்திரம், சாவடிகள் கட்டியும், கிணறு குளங்கள் தோண்டியும், சாலைகள் நிருமித்தும் நாட்டுக்கு நன்மை புரிந்ததுபோலவே தாமும் செய்து வந்தனர் என அறியக் கிடப்பதால், மதுரையிலுள்ள இக் கட்டிடங்கள் விஜய நகரத்தில் இருந்தவற்றை நோக்கியே அமைத்திருக்க வேண்டும் என அறிஞர் ஊகிக்கின்றனர். இது மெய்யென்பதை ஒரு உதாரணத்தால் விளக்குவாம். விஜய நகரத்தில் தமுக்கம் என்ற பெயரோடு ஒரு கட்டிடம் இருந்ததின் உண்மை, பார்க்யூஸன், ஸ்வால் என்போர் எழுதிய புஸ்தகங்களால் தெரியப்படுகிறது. அந்தப் பெயருடன் மதுரையில் 'தமுக்கம்' கட்டிடம் இன்றும் இருக்கிறது. இதைப் பற்றிக் கூறுமுன், இதனிலும் சிறந்த நமது நாயகரின் கட்டிடங்களைப்பற்றி அறிவிப்போம்.

மஹால்—திருமலை நாயகரின் கட்டிடங்கள் யாவினும் சிறந்தது மஹாலே. அது மதுரையின் தென் கிழக்குப் பாகத்தில் உள்ளது. நாயகர்கள் காலத்தில் மதுரை நகர் கிழக்கு நோக்கி விசாலித்து வந்தது என்பதற்கு மஹால், தெப்பக்குளம் என்னும் இவற்றின் நிலையே சாட்சியாம்.

இந்த மஹாலை அடுத்துப் பல கட்டிடங்கள் இருந்தனவென்றும், இவைகள் பின்னால் அழிந்தனவென்றும் தெரிகிறது. கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்னர், மஹாலைச் சுற்றி வீடுகள் கட்ட அஸ்திவாரம் தோண்டுகையில், அங்குப் பல நிலவறைகளும், நிலவழிகளும் காணப்பட்டதே இதற்குச் சான்றும். இப்போதுள்ள மஹால் பண்டைக் கட்டிடத்தின் நான்கில் ஒரு பகுதி இருக்குமென்று சிலர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். அழிந்தபிற எவைகள் என நன்றாய்த் தெரியவில்லை. இவை அழிந்ததற்குக் காரணம்

திருமலை நாயகரின் பேரனாகிய சொக்கநாத நாயகர் மதுரையில் உள்ள கட்டிடங்களை இடித்து அவற்றிலுள்ள சாமான்களைக் கொண்டு திருச்சியில் அரமனை கட்டியதே யாம். இஃதுண்மை என்பதைச் சரித்திர முணர்ந்தோர் அறிவர்.

மதுரையிலுள்ள மஹாலைப் பாராத கண்கள் புண்களே ஆம். நேபில்ஸ் நகரத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு இறந்துபோ'' என்று ஐரோப்பியர் கூறுவர். அதாவது, 'ஒரு மனிதன் சாகுமுன், இடலி தேசத்து அழகிய நகரமாகிய நேபில்லைப் பார்க்கவேண்டும்' என்பதாம். நாம் சொல்வது என்னவென்றால், 'இந்த நாட்டிற் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் அவசியம் திருமலை நாயகரின் மஹாலைப் பார்க்கவேண்டும்' என்பதே. ஏனெனில் நேபில்ஸ் நகரத்தைப் பார்த்தவர்களும், மஹாலைப் பார்த்து இறும்பூது எய்துகின்றனர் என்னில் இதன் பெருமைதான் என்னே!

இம்மஹாலைக் கண்ணுரைப் பாராத ஒருவருக்கு அதைக் குறித்து எவ்வளவு சொன்னாலும் அதன் பெருமை தெரியாது. அதன் பிரமாண்டமான தூண்களும், வழுவழுப்பாயும் உயரமாயும், கனமாயுமிருக்கும் சுவர்களும், மேன்மாடத்தின் வில் வளைவுகளும் எவ்வளவோ உறுதியும் வனப்பும் வாய்ந்தவை.

அரங்க விலாசம் சந்திரமேடை, சிறைச்சாலை, ஆயுத சாலை, புனலாடு பொய்கை முதலியன அதன் சில பாகங்களாம். அவற்றில் இன்ன பாகத்திற்கு இன்னது பெயரென்றும், அவை யாவும் இப்பொழுது இருக்கின்றனவா என்றும் நன்கு தெரியவில்லை.

மஹாலின் கட்டிடங்கள் உத்திரமேயின்றிச் சுண்ணும்பாலும், செங்கல்லாலும் அமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இப்போதுள்ள மஹாலில் காணப்படும் அறைகள், நமது துரைத்தனத்தாரால் மரப்பலகை இரும்பு முதலியன கொண்டு ஆக்கப்பட்டனவாம். நாயகர்களுக்குப் பின் ஒருவரும் தேடாத இதனைச் சென்னை கவர்னராயிருந்த லார்டு நேப்பியர் சீர்திருத்தி இப்போதுள்ள இந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்தனர்.

புதுமண்டபம்—இது மதுரை நகரின் மத்தியிலும் மீனாக்ஷியம்மன் கோயிலுக்குக் கிழக்கிலும் அமைந்துள்ளது. திருமலை நாயகர் காலத்திற் புதிதாய்க் கட்டப்பட்டதால் புதுமண்டபம் என்றும், வஸந்த உத்ஸவம் நடைபெறுவதால் வஸந்தமண்டபம் என்றும் இதற்குப் பெயர்கள் உண்டு. பர்க்யூசன் இதை "திருமலை நாயகரின் சத்திரம்" என்றார். சத்திரத்துக்கும் மண்டபத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இவருக்குத் தெரியாதது வியப்பே. இதுநீண்ட சதுர வடிவமாய் இருக்கிறது. இதன் நீளம் நூற்றைந்து கஜம். அகலம் முப்பத்து மூன்று கஜம். மண்டபத்தைச் சுற்றி அதன் நான்கு பக்கங்களிலும் தண்ணீர் தங்கும்படி கல்லால் அகழ்போன்று கட்டப்பட்டிருக்கிறது. கிழக்கு மேற்காய் இதில் நான்கு வரிசைத்தூண்கள் நிற்கின்றன. அவற்றின் மத்தியிலுள்ள இரு வரிசைத் தூண்கள் சிலவற்றில், விசுவநாத நாயகர் முதல் திருமலை நாயகர் வரை மதுரையை ஆண்ட நாயகர்களின் உருவச்சிலைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு சில சிலைகள், மண்டபத்தின் முன்வரிசைத் தூண்களில் மிகுந்த வேலைப்பாடுடன் வெகு அழகாகச் செதுக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இருபத்திரண்டு வருஷங்களில் இருபது லட்சம் பொன் செலவழித்து இக்கட்டிடம் கட்டப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இதன் மேற்குப் பாகத்தில் வழுவழுப்பான கருஞ் சலவைக்கல்லால் ஆகிய ஒரு சிறு மண்டபம் இருக்கிறது. மார்கழி மாதம் எண்ணெய்க் காப்புத் திருவிழாவும் வைகாசி மாதம் வஸந்தோத்ஸவமும் இதில் நடைபெறும். மண்டபத்தில், இஃதொழிந்த பிறவிடங்களில் வியாபாரக் கடைகள் பல உள்ளன.

ராயர் கோபுர மென்பது புதுமண்டபத்துக்குக் கிழக்கி லுள்ள முற்றுப்பெறாத ஒரு கோபுரம். தமது விஜயநகர சக்கரவர்த்தியின் ஞாபகார்த்தமாக நாயகரால் இது கட்டப் பட்டதால், இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. இது கல்லாலே ஆகியது. இதைப்போன்ற அறுபத்து நான்கு கோபுரங் களுக்குத் திருமலை நாயகர் ஒரே முகூர்த்தத்தில் அஸ்தி வாரம் போட்டார் என்றும், அவற்றில் ஒன்றேனும் முடிவு பெறவில்லை என்றும் சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் இப்போது சிலதே ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. ஒரு வன் முடியாத காரியத்தில் முயன்றால், அவனது செய்கை "ராயகோபுரத்திற்கு அடிப்போட்டாற்போல் இருக்கிறது" என் பார்கள். திருமலை நாயகர் தொடங்கிய போர்களால் நேர்ந்த பலவகை இடையூற்றால் இவைமுற்றுப்பெறவில்லை.

இவ்வுண்மையை அறியாத சிலர், இவைமுற்றுப்பெறா மைக்கு வேறு தவறான கதைகள் சொல்லுகிறார்கள். இக் கோபுரத்தில் வைத்துக்கட்டிய ஒரு தூணில், தேரை ஒன்று இருந்ததால் அது கட்டிடத்திற்கு உபயோகப்படாததாயிற் றாம். அந்தத்தூணை நீக்கிவிட்டு வேறொன்று வைக்கமுடியா மற் போனதால் இது முடிவு பெறவில்லையாம். மதுரை ராயர் கோபுரம், இவ்வாறு தடைப்பட்டிருந்தால்; ஸ்ரீரங்கத்

திலிருக்கும் இதைப்போன்ற கோபுரம் ஏன் முற்றுப் பெறவில்லை; அதிலுமா தேரை இருந்தது? இன்னும் இது போன்ற பல வதந்திகள் உண்டு. அவைகள் யாவும் வீண் வதந்தியான கட்டுக்கதைகளென விடுக்க.

இதுகாறும் கூறிவந்தவைகளிற் பெருமையிலும் அழகிலும் எள்ளளவும் குறையாத மற்றோர் இடமும் மதுரையிலுண்டு. அதுதான் மீனாக்ஷியம்மன் கோவிலுக்குக் கிழக்கே ஏறக் குறைய இரண்டுமைல் தூரத்திலுள்ள பெரிய தெப்பக்குளம். மாரியம்மன் கோவிலுக்குப் பக்கத்திலிருப்பதால் மாரியம் மன் தெப்பக்குள மென்றும், வண்டியூர்க்குச் சமீபமாய் இருப்பதால் வண்டியூர்த் தெப்பக்குள மென்றும், இதற்கு வேறு பேர்கள் உண்டு. இதுவே தென்னிந்தியாவிலுள்ள பல குளங்களிலும் மிகப் பெரியதாம். இது தொளாயிரத் தைம்பது அடி நீளமும், அவ்வளவு அகலமுமுள்ள சதுரமா யிருக்கிறது. திருமலை நாயகர் மஹால் கட்டும்போது அதற்கு வேண்டிய செங்கலுக்காக ஒரு பள்ளம் தோண் டப்பட்டதென்றும், அப்பெரும் பள்ளமானது பிறகு தெப் பக்குளமாய் அமைக்கப்பட்டதென்றும் சிலர் சொல்கி றார்கள். இக்குளத்தைச் சுற்றிலும் கைபிடிச்சுவர்கள் எடுக் கப்பட்டு இருக்கின்றன. அந்தச் சுவர்களைச் சுற்றி உட்பக் கத்தில் இருவர் ஒருங்குசேர்ந்து நடந்து போகக்கூடிய பாதை யொன்று கருங்கல்லால் குளத்தின் நான்கு பக்கங் களிலும் படித்துறைகள் வேண்டியபடி ஏற்படுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. குளத்தின் நடுவில் தீவுபோன்றஒரு மேடை உண்டு. அதன் மத்தியில் ஒரு பெரிய கோபுரமும், மேடை யின் நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு சிறு கோபுரங்களும் உண்டு. இத்தடத்தில் நடைபெறும் திருவிழா, திருமலை

நாயகரின் ஜன்ம நக்ஷத்திர மாகிய தைப்பூசத்தன்று நடைபெறுகிறது.

தமுக்கம் என்பது வைகை நதியின் வடக்குக் கரையில் இருக்கும் ஒரு கட்டிடம், தெலுங்கு பாஷையில் தமுக்கம் என்பதற்குக் "கோடைகால வாசஸ்தலம்" என்று பொருளாம். கர்னபரம்பரையிற் கேள்விப்பட்டதைக் கொண்டும், நெல்ஸன் துரை சொல்வதைக் கொண்டும் இது திருமலை நாயகரால் கட்டப்பட்டதென்று தெரிய வருகிறது. ஆனல் துரைத்தனத்தாரது கல்வெட்டுக் குறிப்பு, இதை மங்கம்மாள் கட்டினதாகத் தெரிவிக்கிறது. அக்காலத்தில் அரசர்கள் கோடைகாலத்தை இதிற் கழித்துவந்தனர். இதையடுத்துப் புலி, கரடி முதலியன கொண்ட மிருகக் காட்சிசாலை இருந்ததாம்.

இதையே அன்றி மதுரை மீனாக்ஷியம்மன் கோயிலின் சில பாகங்கள் திருமலை நாயகரால் கட்டப்பட்டன. வேறு பல நன்கு புதுப்பிக்கப்பட்டன. இவற்றைத் தவிர ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், அழகர்கோயில், திருப்பரங்குன்றம் முதலிய பல இடங்களில் கணக்கிலடங்காத கட்டிடங்களை இவர் அமைப்பித்திருக்கிறார்.

சரித்திரப் பிரதானமும், வியாபாரச் சிறப்பும், புராணப் பெருமையும் வாய்ந்து, தென்னிந்திய பல பாகங்கட்கும் நடுநாயகம்போல் விளங்குவதால் மதுரைக்குற்ற பெருமையினும், திருமலை நாயகரது கட்டிடங்களால் திகழும் பெருமை ஒரு தலைசிறந்த தாகும்.

VI

கோமதி கோகிலமானது.

பெண் கல்வி.

* * * *

கௌரி—"'பெண்களுக்குக் கல்வி அவசியமென்று சிலர் ஒப்புக்கொண்டாலும், பலர் 'அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு' என்றும் 'கற்ற ஸ்திரீகள் கர்வத்தால் கணவருக்கு அடங்கி நடப்பதில்லை' என்றும், பூர்வத்தில் பெண்கள் படித்திலர்' என்றும், 'சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமாயிருந்தாலும், சம்பிரதாயத்துக்கு விரோதமாய் நடக்கக்கூடாது' என்றும் வம்பு வளர்க்கிறார்களே? இந்தப் பிடாரிகளுக்குப் பதில் சொல்வது சாத்தியமா? ஒரு வேளை சாத்தியமாயினும் அவர்களைத் திருத்துவது முடியக் கூடிய காரியமா?"

கோமதி:—"ஊரார் எதுவும் உளறட்டும். அவர்கள் உரைப்பது உனக்கும் உடன்பாடா?"

கௌரி:—"இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்று தெரிந்தாலும், அதற்குக் காரணம் ஒருவர் கேட்டால் எல்லாரும் எளிதிற் சொல்லக் கூடியதா? கல்வியால் நன்மை எய்தும் என்பது மட்டும் எனக்குப் படுகிறது. ஆயினும் அவர்கள் கேட்கும் கேள்விக்குத் தக்க பதில் சொல்வது எனக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது"

கோமதி:—"இக்கேள்விகளுக்கு விடைகூறத் தானா தெரியாது? உன் முதற் கேள்வி என்ன? அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு என்பதுதானே? ஆடவர் படித்து உத்தியோகம் செய்வதால் படிப்பு உத்தியோகத்துக்

கென்று நினைப்பது அநேகர் சுபாவம். இவர்கள் உண்மை அறியாதவர்கள், 'அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் நூற்பயன்' ஆதலால் கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்று இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தேடுவதே மானிட ஜன்மத்தின் பயனாகும். உத்தியோகத்தின் பொருட்டே கல்வி கற்றல் என்பது தவறு. நெல்லுக்கிறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்குமாங்கே பொசிவதுபோல், தெய்வபக்தி, விவேகம் நற்குணம் முதலியவற்றிற்காக ஒருவர் கற்கும் கல்வி உத்தியோகத்திற்கும் சாதனமாகின்றது. படிக்கிற ஆண்பிள்ளைகள் எல்லாரும் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்களா?"

கௌரி:—"ஆமாம் நீ சொல்வது உண்மையே! என்ன இருந்தாலும் நீ சமர்த்தி"

கோமதி:—"பெண்களும் நாற்பொருளும் பெற்று, நற்செய்கை உடையவர்களாய் வாழவேண்டுமாயின், அவர்களுக்கும் கல்வி அத்தியாவசியமாய் வேண்டும். இன்னும் பார் கல்விக்குத் தெய்வம் சரஸ்வதி என்கிறார்களே! 'சரஸ்வதி பெண்ணா? ஆணா?" 'புருஷர் நாவிற்றான் வசிப்பேன்' என்று அவள் ஏதாவது சத்தியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறாளா? இனம் இனத்தை விரும்புவது இயல்புதானே? இது இழுக்கென்றால் யார் ஒப்புவார்கள்?"

கௌரி:—"நமது ஔவை, உப்பை, உறுவை, வள்ளி, காரைக்கால்அம்மை, சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் முதலியோர் கல்வி கற்றறிந்த பெண்மணிகளன்றோ?"

கோமதி:—"இவர்கள் மட்டுமா? நிற்க. பின்னால் இது சம்பந்தமாய் நீ கேட்ட வேறொரு விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவேன்."

இரண்டாவது நீ என்ன வினவினை? 'கற்ற மாது கணவனுக்கு அடங்கி நடக்கமாட்டாள்' என்று? சொல்லு கிறேன் கேள். கற்றவர் கணவனுக்குப் படிந்து நடக்கா விட்டால் கல்லாதவர் இன்னும் கேவலமாயல்லவோ இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் கற்றவர்கள் அறிவினரென்று கருதப்படுகிறார்களன்றோ? 'மடங்கொன்று அறிவகற்றும் கல்வி' என்பதை மறந்தனையோ?''

கௌரி:—''ஆம்! நீ உரைத்தது சரியே! பெண்கள் படித்தல் 'பூர்வீக சம்பிரதாய மில்லை' என்கிறார்களே! அதற்கு விடை என்ன?''

கோமதி:—''அவர்கள் படித்தல்கூடாதென்பது பூர்வீக வழக்கம் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். எல்லா விஷயத்திலும் பூர்வீக வழக்கங்களை விட்டு மேற்றிசையோரின் நாகரிகங்களை நன்மை எனக் கருதிப் பின்பற்றிவரும் நாம், பெண்கள் பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்வதற்கு மட்டும் பூர்வீகத்தை அநுசரிப்பது நியாயமா? ஒவ்வொரு ஜாதியாலும் தன் தன் காரியத்தையா செய்கிறான்? பிராமணன் பிற ஜாதியாரின் காரியங்களைச் செய்வதில்லையா? இஃதிருக்கட்டும். முன் சொல்லப்பட்ட ஔவையாரின் சரித்திரத்தையும், அதிவீரராமபாண்டியன் எழுதிய நைடதத்துக்குக் குற்றம் கூறிய மதனலீலையார், கம்பராமாணத்துக்குச் சாற்றுக்கவி தந்த அஞ்சனாக்ஷி, பூதப்பாண்டியன் தேவியார் முதலிய நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாரின் சரித்திரங்களையும் வாசித்தால் இதன் உண்மை வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளிதிற் புலனாம். இவர்கள் பெண்பாலரன்றோ? இன்னோர், கல்வி பயின்று கேடுற்றார்களென்று கழறுவார் யாரே? சாஸ்திரத்தை மீறினும் சம்பிரதாயத்

தைக் கடவார்கள் என்பது கையாலாகாத கடையர்களின் கட்டுரை யன்றோ?"

கௌரி:—"ஆம்! கோமதி! இப்போதுதான் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. பெண்பிள்ளைகள் பலர் வெளியேறாமலே இருக்கிறார்களே! அப்படித்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம்! அதன்படியே இக்காலத்தவரும் பின்பற்றுவதாய்க் கூறியும், முட்டாக்குப் போட்டுக்கொண்டும் 'கோஷாக்' கொண்டாடுகிறார்களே?"

கோமதி:—"முன் நான் 'இது சம்பந்தமாய் இனி வேறொரு விஷயம் சொல்வேன்' என்றது உனக்கு ஞாபகமிருக்குமே. அவ்விஷயமே நீ இப்பொழுது கேட்பது. பெண்கள் வெளியேறவேகூடாதென்று சாஸ்திரம் சொல்வதாகக் கூறுதல் ஏதமாம். நமது புராதன புராணங்களைப் பார்த்தாலே அந்தப்புரப் பெண்களும் தாராளமாய் வெளியேறினதாய்த் தெரியவரும். அரிச்சந்திர புராணத்தாரும் 'தெரிவையர்க்கரசி யுடன்வரக்கடிது சென்று தேரின்மிசை ஏறினன்' என்றதனால் வேட்டையாடு மிடத்திற்குக்கூட, அரசரும் மகளிரைக் கூட்டிச்சென்றனர் என்று தெரிகின்றதன்றோ? ஆதலால், ஈது ஓர் ஆகாசக் கோட்டையே"

* * * *

VII. பஞ்சதந்திரக் கதைகள்.

1. மோசத்தால் வரும் நாசம்.

துஷ்டபுத்தி, சுபுத்தி என்ற இரண்டு செட்டிப்பிள்ளைகள் பணஞ் சம்பாதிக்கிறதற்காகத் தேசாந்தரம் போனார்

கள். அவ்விடத்தில், சுபுத்திக்குப் பூமியில் ஒரு பணப் புதையல் அகப்பட்டது, அதைச் சிநேகத்தினாலே சுபுத்தி, துஷ்டபுத்தியுடனே சொல்ல, துஷ்டபுத்தி, 'அந்தத் திரவியத்தை இங்கேயே புதைத்து வைத்துவிட்டுக் கொஞ்சம் பணம் எடுத்துக் கொண்டு போவோம் எனச் சுபத்தி, சிநேகத்தினால் அதற்குச் சம்மதித்துப் பிறகு அதிற் கொஞ்சம் பணமெடுத்துக்கொண்டு மற்றைப் பணத்தை ஒரு மரத்தடியிற் பள்ளந்தோண்டி, அதிலே புதைத்து வைத்துப் பின்பு வீட்டுக்குப்போய்ப் பழையபடியே சிநேகமாயிருக்கையில், ஒருநாள் துஷ்டபுத்தி, தனியேபோய் அந்தப் பொருளை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். பிறகு சில நாள் கழித்துத் துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியைப் பார்த்து, அந்த நம்முடைய திரவியத்தைக் கொண்டுவருவோம்' எனப் பின்பு இருவரும் போய் அந்த இடத்திற் பார்க்குமளவில், அங்கு ஒன்றும் இல்லாமையால், துஷ்டபுத்தி மிகவும் வருத்தத்தோடு சுபுத்தியைப் பார்த்து இங்கிருந்த பணத்தை நீயே கொண்டுபோனாய்; மேலும் கபடமாய் வருத்தப்படுகிறாய் என்று சொல்லிக் கலகப்பட்டு, அதை ராஜாவுக்கு அறிவித்தான். பிறகு ராஜா நியாயாதிபதியை அழைப்பித்து, 'இதைப் பஞ்சாயத்தில் தீர்க்கவேண்டும்' எனக் கட்டளையிட, அவன், 'ஐந்து நாளைக்குள்ளே தீர்த்துப்போடுகிறேன்' என்று ராஜாவின் முன்னே கெடுவைத்துக்கொண்டு வந்து பஞ்சாயத்துக்கு ஆரம்பித்தான். அப்போது துஷ்டபுத்தி, 'எனக்குச் சாட்சியிருக்கிறது; அந்தச் சாட்சியை இப்போதே கேட்கலாம்' எனப் பஞ்சாயத்தார், 'உன் சாட்சியைக் கொண்டுவா' எனப் பின்பு துஷ்டபுத்தி வீட்டுக்குப்போய்த் தன் தகப்பனுடனே சொல்லுகிறான்; அப்பா! உம்முடைய

ஒரு பேச்சால் எனக்குப் பதினாயிரம் வராகன் வரைக்கும் கிடைக்கும்' என, அப்போது கிழவன், 'எப்படிக் கிடைக்கும்? சொல்' என, துஷ்டபுத்தி, 'நீர் மரப்பொந்தில் இராத்திரிக்குப் போய் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும்; அங்கே நியாயாதிபதி முதலானோர் வந்து 'இங்கிருந்த பணத்தை யார் கொண்டு போனார்கள்?' என்னும் போது, நீர், சுபுத்தி கொண்டுபோனான் என்றால், என் காரியம் சித்தியாகும்' என இதைக் கேட்டுப் பிதா, 'பொல்லாங்கு நேரிடுகிற காரியத்தைப் பண்ணிச் சுகமடைய வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறது, மூடத்தனமா யிருக்கிறது' என, துஷ்டபுத்தி, பிதா சொன்னதைக் கேளாமல், அவனை வலுவில் இழுத்துக் கொண்டு வந்து, மரப்பொந்தில் உட்காருவித்து, விடியற்காலத்தில் நியாயாதிபதி முதலானவரையும் சுபுத்தி முதலானோரையும் அவ்விடத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், 'சாட்சி இந்த மரத்தைக் கேளுங்கள்' என்றான். அப்பொழுது அந்த மரத்திலிருந்து, 'இங்கிருந்த பணம் முழுவதும் சுபுத்தியே கொண்டு போனான்' என்று ஒரு சத்தம் புறப்பட்டது. சுபுத்தி, இஃது என்னவோ மோசமா யிருக்கிறது. இங்கே ஒரு பிராணியு மில்லாமல் தொனி எங்கே யிருந்து புறப்பட்டது? இது தெய்வீகமா யிருந்தால், மெய்யன்றோ சொல்லவேண்டும்?' என்று இப்படித் தனக்குள் எண்ணமிட்டுக் கொண்டு, அந்த மரத்தின் மேலேறிச் சோதிக்கையில், அதில் ஒரு பொந்து காணப்பட்டது; உடனே, 'இங்கே கிருத்திரிமம் இருக்கும்' என்று எண்ணி, அங்கே நெருப்பை மூட்டிப் பற்றுவித்தான். உள்ளே இருந்த கிழவன் பாதி வேகிறமட்டும் பல்லைக் கடித்துக்கொண் டிருந்து பொறுக்கப் போகாமல் அலறிக் கொண்டு வெளியே வந்து விழுந்தான். அப்போது அங்கிருந்தோர் எல்லோரும், இஃ

தென்ன?' எனக் கேட்கக் கிழவன், 'என் பிள்ளை துஷ்ட புத்தி, கபடத்தினால் என்னைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டு வந்து இங்கே வைத்தான்' என்று சொல்லி இறந்து போனான். நியாயாதிபதி இதைப் பார்த்து, இராஜாவுக்கு விண்ணப்பம் பண்ணப் பிறகு, துஷ்டபுத்தி வாயினாலேயே ராஜா எல்லாம் அறிந்துகொண்டு அவனைக் கழுவிலேற்றினான்.

---

2. 'வழக்கமில்லாதவனை நம்பலாகாது'

பாகீரதி தீரத்தில் திரிகூடமென்னும் மலையில் ஒரு முதிய இத்தி மரத்தின் பொந்தில் வாசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற நகமும் கண்ணுமில்லாத சரற்கவனென்னும் ஒரு கிழக்கழுவானது, மற்றைப் பக்ஷிகள் தன்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துத் தங்கள் ஆகாரத்தில் கொஞ்சங் கொஞ்சம் நெருங்கிக் கொடுக்கத் தின்று கொண்டு சீவித்திருக்கையில், ஒரு நாள் நெடுஞ்செவியனென்னும் பூனை, பறவைகளுடைய குஞ்சுகளைத் தின்ன வேண்டி அந்த மரத்தின் கீழே வர, அதைக் குஞ்சுகள் பார்த்துப் பயந்து பெருங் கூச்சலிட்டன. கழுகு, அதைக் கேட்டு, நீங்கள் ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்? இங்கே எவன் வந்தான்? என, இதற்குள்ளே பூனை சரற்கவனைப் பார்த்து 'நான் செத்தேனெனப் பயந்து, உடனே மனத்தில் தைரியம் பண்ணிக் கொண்டு, "இந்தச் சத்துருவைத் தப்பித்துக் கொண்டு, ஓடுகிறதற்கு நமக்குச் சக்தியில்லை; ஆகையால் இவன் சமீபத்திற் போகவேண்டும்; பின்னர் எது உண்டாகுமோ அது உண்டாகட்டும்' என்று இப்படி நிச்சயித்து அந்தக் கழுகின் கிட்டப்போய், 'சமர்த்தனே! உனக்கு வந்தனம் பண்ணுகிறேன்' என, கழுகு அதைக் கேட்டு, 'நீ யார்?' என, அப்போது பூனை, 'நெடுஞ்செவியனென்னும் பூனை' என, பின்பு சரற்கவன் 'நீ சீக்கிர

மாய் இவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போ; இல்லாவிட்டால் சாவாய்' எனப் பூனை, நான் என் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்; அதைக்கேள்; பிறகு கொல்லத்தக்கதானுற் கொல்லு. சாதி பேதத்தாலேயே பிராணிகளைக் கொல்லுவதாவது புசிப்பதாவது யோக்கியமன்று; ஆதலால், அவனவன் நடத்தையைப் பார்த்து எது செய்யத்தக்கதோ அதுசெய்ய வேண்டும்' என, கழுகு அதைக்கேட்டுப் பூனையைப் பார்த்து 'நீ ஏன் வந்தாய்? சொல்' என, பூனை, நான் 'கங்காதீரத்தில் நித்திய ஸ்நானம் பண்ணிச் சாந்திராயணம் முதலாகிய விரதங்கள் ஆசரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; நீ மிகவும் தருமவானு யிருக்கின்று யென்று பக்ஷிகளால் எப்போதும் கேள்விப் படுகிறதினுலும், வயதில் முதிர்ந்த வித்வானிடத்தில் தருமங் கேட்க வேண்டு மென்றும் சாஸ்திரம் இருக்கிறதனுலும் நான் உன்னிடத்திற்கு வந்தேன். நீ தருமத்தை விட்டு என்னைக் கொல்லத் துணிந்தாய். இப்படி இல்லறத்தாருடைய ஆசாரம் எங்கும் பார்த்ததில்லை; சத்துருவும் தம் வீட்டுக்கு வந்தால், சாதுக்கள் அவனுக்குச் சமாதானம் பண்ணுவார்கள்; மரம் தன்னை வெட்டுகிறவனுக்கும் நிழல் கொடுக்கவில்லையா? சாதுக்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு எவன் வந்தாலும் பூசிக்கிறுர்கள்; குறைச்சலொன்றும் பண்ணுகிறதில்லை! எவன் அதிதி யாருடைய வீட்டுக்கு வந்து முகம்வாடிப் போகிறுனே அவன் தன் பாவத்தை அவ்வீட்டு யஜமானனுக்குக் கொடுத்து, அவன் புண்ணியத்தைக் கைக்கொண்டு போகிறுனுகையால், அவர்கள் எல்லாரிடத்திலும் தயைசெய்கிறுர்கள்; சந்திரன் சண்டாளன் வீட்டிலும் பிரகாசிக்கிறுன்' என, இதைக் கேடடுக் கழுகு, 'பூனை இறைச்சிகளைத் தின்னுகிறது; மேலும் கொலை செய்கிறது என்று நினைத்து இப்படி நான் சொன்னேன்' என, அதைக்

கேட்டு நெடுஞ்செவியன், பூமியைத் தொட்டுச் 'சிவசிவ' என்று உச்சரித்துக் காதின்மேற் கையை வைத்து, 'நான் தரும சாஸ்திரங்கள் கேட்டு; மிகுந்த வைராக்கியம் அடைந்து, பொல்லாத கருமங்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டேன், அநேக சாஸ்திரங்களில், கொலை செய்வது போல வெறொரு பாதகம் இல்லையென்று சொல்லி இருக்கின்றது. எவர்கள் மற்றொருவனைக் கொன்று தங்களுக்குச் சுகத்தை விரும்புகிறார்களோ, அவர்கள், நரகத்தை அடைகிறார்கள். ஆகையால் கொலைசெய்யாம விருப்பதுபோல வேறொரு தருமம் இல்லையென்று நினைத்துக் காட்டிலிருந்து கொண்டு காய் கனி கிழங்குகளைச் சாப்பிடுகிறவர்கள், பாதகம் எப்படிப் பண்ணுவார்கள்?' என்று சொல்லிக் கழுகுக்கு நம்பிக்கை வரப்பண்ணி, அதன் வீட்டில் இருந்தது. பிறகு அந்த உருத்திராக்ஷப் பூனை, பட்சிகளின் குஞ்சுகளை நாடோறும் அங்கே கொண்டு வந்து தின்றுகொண்டிருக்கத் தலைப்பட்டது. அப்பொழுது குஞ்சிழந்த பறவைகளெல்லாம் கிலேச முற்று ஒன்றாய்க் கூடித் தங்கள் குஞ்சுகளைச் சோதிக்கத் தொடங்கின. பூனை அதையறிந்து அவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போயிற்று. அந்தப் பக்ஷிகள் அங்கே பார்த்துக்கொண்டே கழுகின் பொந்தண்டை வந்து பார்க்கையில், அக்குஞ்சுகளுடைய எலும்புகளும், சிறகுகளும் விழுந்து கிடக்கக் கண்டு, 'நம்முடைய குஞ்சுகளை இந்தத் துரோகிக் கழுகே பக்ஷித்தது' என்று நிச்சயித்து, அந்தக் கழுகைக் கொத்திக் கொன்றன. ஆகையால் ஒருவனுடைய குணந் தெரியாமல் அவனுக்கு இடங் கொடுக்கலாகாது.

சென்னை 600 008.

3. 'பெரியாரைத் துணைக்கோள்'

ஒரு காட்டிற் சதுர தந்த னென்னும் அரசயானை, பல யானைகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கும்போது, அங்கே மழை பெய்யாமல் ஆறு ஏரி குளம் குட்டை கசங்களெல்லாம் வற்றிப்போக, அப்போது, யானைகளெல்லாம் தாகித்துச் சதுரதந்தனைப் பார்த்து 'ஸ்வாமி! நாங்களெல்லாந் தாகத்தினாலே செத்தாற்போ லானோம்; சிலர் தண்ணீர்க் காகச் செத்தார்கள்! ஆகையால் மிகவும் தண்ணீருள்ள இடந்தேடிப்போ யிருப்போமானால் எல்லாரும் சுகமடைவோம்' என, இவற்றின் பேச்சைக் கேட்டுத் தன் மனதில் யோசித்து, 'இதற்கு ஐந்து நாளைப் பயணதூரத்தில் ஒரு பெரிய மடு பாதாள கங்கையினால் நிறைந்திருக்கிறது. அங்கேபோனால் எல்லார்க்கும் மிகவுந் தண்ணீர் கிடைக்கும்' என்று இப்படி உறுதி செய்துகொண்டு, அப்படியே அங்கேபோய்த் தெளிந்த நீரைக்கண்டு அந்திவரைக்கும் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்து கரையில் வந்திருந்தன. அப்போது அங்கே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்த வெகுமுயல்களில், சில, யானைகளின் காலின்கீழ் அகப்பட்டு இறந்தன; சிலச்சில முயல்களுக்குக் கால் கைகள் ஒடிந்தன; சிலவற்றிற்கு உடல்கள் நொருங்கின; சிற்சிலவற்றிற்குக் குடல்கள் சரிந்தன; சிற்சில இரத்தத்தால் நிறைந்தன. இப்படிப் பொல்லாங்கு நேரிட்டவுடனே சில முயல்கள் ஒன்றாய்க் கூடி, 'இன்றைக்கு யானைக்கூட்டம் வந்து நம்மை அழித்தது; இப்படியே தினமுமிருக்கும். இங்கே கிட்ட வேறே தண்ணீரில்லை; இதனால் நமக்கு மீளாச் சங்கடம் நேரிட்டது. யானை தொட்டாலும், பாம்பு மோந்தாலும், அரசன் நகைத்தாலும், துர்ச்சனன் மரியாதை பண்ணினாலும்

உயிர்ச்சேதம் வரும்; ஆதலால் இதற்கு எதாவது உபாயம் யோசிக்கவேண்டும்' என, அப்போது சில முயல்கள் உயிரைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் பூமியை விட்டு விடலாமென்றிருக்கிறதினால் இவ்விடத்தை விட்டுவிடவேண்டும்' என, இதைக் கேட்ட வேறு சில முயல்கள், நம்முடைய பெரியோர்கள் வாழ்ந்த இடத்தைவிட்டு வேறிடத்திற் போகாமல், யானைகள் அஞ்சத்தக்க தந்திரம் எடுக்கவேண்டும். நஞ்சில்லாப்பாம்பும் படமெடுத்தால் அதற்கு நஞ்சு இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் பயங்கரமாயிருக்கிற படத்தின் வடிவைப்பார்த்து மனிதர்கள் பயப்படுகிறார்கள்' என, அதைக்கேட்டு ஒருமுயல், யானைகள் பயமுறும்படி ஒருபாயம் சொல்லுகிறேன். விஜயதந்தனென்னும் நம்முடைய ஸ்வாமி சந்திர மண்டலத்தில் இருக்கிறான்; அவன் தூதனுப்பினானென்று ஒரு நிமித்தம் வைத்து ஒரு பொய்த்தூதனை அவர்களிடத்துக்கு அனுப்பினால் நம் காரியம் ஆகும்' என, இதைக் கேட்டவுடனே எல்லாம் அப்படியே நிச்சயித்து, நெட்டக்காதனைப் பார்த்து, நீ சாதுரியவான்: எதிரிகளைச் சமாதானம் பண்ணுகிறவன்; ஆதலால் தூதகாரியத்தில் நிபுணனாயிருக்கிறாய்' மௌடியமில்லாமையும், சோம்பாமையும், பொய்யாமையும், ஊகித்தலும் தூதலக்ஷணமென்று சொன்னவற்றிற்கு நீயே வாசஸ்தானமென்று நினைக்கிறோம்; ஆகையால் நீ போனால் நம்முடைய காரியங் கைகூடும். மூடத்தூதனை அனுப்பினாற் காரியங் கெட்டுப்போம்' என்று சொல்லி அதை அனுப்பப் பின்பு அது போய் யானைகள் வரும் வழியில் ஓர் உயர்ந்த மேட்டில் உட்கார்ந்திருந்து, யூபமதியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது; 'அடா துஷ்ட யானையே! வெட்கத்தை விட்டுவிட்டு, நின் கூட்டத்தோடு இந்த மடுவில் வந்து பலவகைப் பட்ட

விளையாட்டு விளையாடுகிறாய்; ஆதலால் நான் எல்லோரையும் மடித்தெறிந்து விடுகிறேன்' என, இதைக்கேட்டு யானை 'உன் பேச்சைக்கேட்டு நான் மிகவும் ஆச்சரியப்படுகிறேன். நீயார்?' என, முயல் 'விஜயதந்த ராஜனுடைய தூதன்; அவன் சந்திரமண்டலத்தில் இருக்கிறபடியால் சந்திரன் உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினான்' என, இதைக்கேட்டு 'இவர் வலிபவனுடைய தூதன்' என்றெண்ணி, அதைப் பார்த்துச் 'சந்திரனுடைய கட்டளை என்ன?' எனப் பிறகு அது, 'நீ இங்கே வந்து நாணமில்லாமற் கிரீடைசெய்து வெகு முயல்களைக் கொன்றாய்; ஆகிலும் நான் ஒருதரம் பொறுத்தேன். இப்போது உனக்கு உயிர்மேல் ஆசையிருந்தால் மீண்டும் இங்கே வரவேண்டாம்' என்று இப்படிச் சந்திரனுடைய கட்டளையாயிருக்கிறது; அதை உனக்கு நான் சொன்னேன்; இப்போது இதற்குப் பிரதியுத்தரஞ் சொன்னால் சுவாமி திருவடிக்கு அறிவிப்பேன், என, யானை 'அவனிடத்திற்கு என்னை யழைத்துக் கொண்டுபோ, நான் உன் யசமானனுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணி வேறொரு குளத்திற்குப் போவேன்' என, இதைக்கேட்டு முயல், 'நீ தனியாய் என்னோடு கூடவா; உனக்குச் சுவாமியைக் காண்பிக்கிறேன்' எனப், பிறகு இரண்டும் போகையில், ஓர் ஏரியினருகேபோய் முயல் யானையைப் பார்த்து, 'அந்தச் சந்திரன் தண்ணீர்க்குள்ளே வந்திருக்கிறான்; அவனை நமஸ்கரித்துவிட்டுக் கடுகெனப்போ இல்லாவிட்டால் அவனுடைய சமாதிக்குப் பங்கம் வந்தால் அவனுக்கு வெகு கோபம் வரும்' என, அப்போது யானை பயந்து, சந்திர விம்பத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுப் போயிற்று. அது முதற்கொண்டு முயல்கள் அங்கே சுகமுற்றிருந்தன. ஆகையால் பெரியோர்களை அடுத்திருந்தால், மலைபோல் வந்தவினை, பனிபோல நீங்கும்.

4. ஒரு நரியின் தந்திரம்.

ஒரு வனத்தில் வசித்திருந்த சிரகிர னென்னுஞ் சிங்கம் ஒருநாள் இரைக்கு நெடுநேரம் திரிந்தும் யாதொரு பக்ஷணமுங் கிடையாமையினாற் பொழுது போன உடனே ஒரு பெருங் குகையைப் பார்த்து 'இதில் அடைகிறதற்கு யாதேனும் ஒரு பிராணி வரும் அதைத்தின்று பசியாறலாம்' என்று தனக்குள் தீர்மானித்து, அதில் ஒளிந்துக்கொண்டிருக்கையில், அக் குகையில் வசிக்கிற ஆவிபுச்ச னென்னும் நரி வந்து, அங்கே சிங்கத்தின் காற்சுவடுகளைக் கண்டு சந்தேகித்து, சிங்கம் இதில் இருக்கிறதையும் இல்லாததையுஞ் சோதித்துப் பின்பு உள்ளே புகவேண்டு மென்றெண்ணிப் பிறகு தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, 'ஓ குகையே! குகையே!' என்று இரண்டுதரங் கூவி யழைத்துக் 'குகாய்! நீ என்னோடு பேசாமலிருக்கின்றாய்; என்ன! உனக்கும் எனக்கும் பிரதிதினமும் சம்பாஷணை நடந்துக்கொண் டிருந்ததே; இன்றைக்கு ஏன் நீ பேசவில்லை? விரைவாய்ச் சொல்; இல்லாவிட்டால் நான் மற்றோரிடத்திற்குப் போய்விடுவேன்' என்று சொல்லி மீண்டும் கூப்பிட்டது. அப்போது சிங்கம் நினைக்கிறது; இக்குகை நாடோறும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்; இன்றைக்கு நமது பயத்தினால் அதனோடு பேசவில்லை; இதற்குப்பதிலாக நாம் உத்தரம் கொடுப்போம்' என்று ஆலோசித்து, பிரதி தொனியினால் அங்கேயிருந்த பிராணிகளெல்லாம் திடுக்கிடும்படி! அந்நரியைக் கூவ, 'அப்பா! நான் பிழைத்தேன்!' என்று வேறோரிடத்திற்கு ஓடிப்போய்விட்டது. ஆதலால் யாதொன்றையும் முன்னே ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டும்.

5. பஞ்சத்திற் கிருந்து பிழை.

அயோத்தி நகரத்திலிருந்து சித்திராங்க னென்னும் ஒரு நாய், பஞ்சத்தினுல் சோறுகிட்டாமல் மறு தேயத்திற் சென்று ஒரு கிரஹஸ்தன் வீட்டுக்குபோய், அவ்வீட்டுக் காரி சோறு போட்டு ஆதரித்ததினுல் அன்று முதல் வெகு நாள் வரைக்கும் அங்கே இருந்து ஒரு நாள் ஸஹஜமாய் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தது. வந்தவுடனே அவ்வூர் மற்றை நாய்கள் இதன்மேல் விழுந்து அநேக விடத்திற் கடித்து, அதன் உதிர மாமிசங்களை வெளிப்படுத்தினதினுற் சித்தி ராங்கன் மிகவும் துக்கமடைந்து, என்ன பஞ்சம் வந்தாலுஞ் சுதேசத்தை விட்டு வரலாகாது, எனத் தனக்குள் தேறி மீண்டு அயோத்திக்கு ஓடிவந்த மாத்திரத்தில், அதற்கு உறவாகிய நாய்கள், 'சித்திராங்கா! அத்தேயம் எப்படியிருக்கிறது?' எனச் சித்திராங்கதன், 'அத்தேயம் செழிப்பா யிருக்கின்றது; மாதர்களும் தயாசாலிகளா யிருக்கிருர்கள். சுசாதிமித்திரத்துவமில்லை; ஆதலால் இவ் வவஸ்தை நேரிட்டது' என்றது.

'நண்ணிய கருமமும் எண்ணித் துணி.'

உச்சயினிபுரத்தில் வதிந்த தேவநாமவேதிய னென் போன் மனைவியோடு இல்லறம் நடாத்தும் நாளிற் குழவியில் லாக் குறையால் இருவருமோர் கீரிப்பிள்ளையை மைந்தனைப் போற் கருதி வளர்ப்புழி ஒரு மகவுண்டாயிற்று. அம் மதலையை ஒரு நாள் தூங்குவித்துக் கணவனைப் பார்த்து 'யான் உதகத்தின் பொருட்டுச் செல்லா நின்றேன்; நீர் நம் கான்முளையைப் பார்த்திரும்; ஓர் வேளை கிரி கடிக்கும்' என்று இங்கனம் வகுத்துத் தண்ணீர்க்குச் செல்ல, பின்னர் அக்குழந்தை தொட்டிலிற் கண்வளர்ந்தமையறிந்து அவ்

வந்தணனும் ஓர் தடாக்கருமம யத்தனைப் புறஞ் செல்ல அத்தருணத்தில் ஒரு கிருட்டின சர்ப்பம் பிலத்தினின்றும் புறம்போந்து தொட்டிலின்மேற் செல்லா நிற்க, அதைக் கண்ணுற்ற நகுலம் அதை யக்கணமே விரைந்து பற்றியுதறிக் கொன்று பல கண்டம் கண்டு, குருதியாற் பூசுற்ற முகத் துடனே தன தாற்றலைக் காட்ட விரும்பி, விரைந்து துவார முகமாக வருகையில், வந்த பார்ப்பினி, செந்நீரால் நிறைந்த தன் வதனத்தைப் பார்த்தளவில், அது தன் பிள்ளை யைக் கடித்து மடித்ததென்றுள்ளித் துள்ளித் துணுக்குற்று நீர்க்குடம் சிதையுறும்படி யதன் தலை மேற் போட்டுக் கொன்று உடனே உட்புகா நிற்கையில் மகன் உறங்குதலை யும் அருகே கரும்பாம்பின் துணிக்கைக் குவையையுங் கண்டு, 'அந்தோ! கெட்டேன்! யான் என் அருங் குழவியை நன்கு ஆராய்வின்றிக் கொலை செய்தேன்!' எனச் சோகமுற் றுப் புலம்பா நிற்புழி அவள் தலைவனுண்டெய்தி, 'குழந்தை இதோ இருக்கையில் நீ வெறுமை யென் மக விழந்தே னென்று ஏன் கழற்றிக் கழலுகின்றனை? பேதாய்!' என மனைவி, 'நீர் யாதோ பேரவாவால் என் மொழி தள்ளிப் போனமையால் அதன் பயனிதோ வாய்த்தது' என்றுரைத் துத் தான் பின் ஆராயாது செய்த செயல்பற்றி இரங்கினள்.

VIII. குறுமுனிவரின் பெருமுனிவு.

தேவ ரெல்லோரும் கூடி யாமஞ் சேர இருத்தலின் மேருத் தாழ்ந்து தென்றிசை யுயர்ந்தது; இதற்கு அகத்திய னரே ஆண்டிருத்தற்கு உரியர் என்று அவரை வேண்டிக் கொள்ள அவரும் தென்றிசைக்கட் போதுகின்றவர்கங்கை யாருழைச் சென்று, காவிரியாரை வாங்கிக் கொண்டு, பின் னர், யமதக்கினியாருழைச் சென்று அவர் மகனர் திரண தூமாக்கினியாரை வாங்கிக் கொண்டு புலத்தியனருழைச் சென்று அவருடன் பிறந்த குமரியார் லோபா முத்திரை யாரை அவர் கொடுப்ப நீரேற்று இரீஇப், பெயர்ந்து துவ ராபதிப் போந்து, நிலங்கடந்த நெடுமுடி யண்ணல் வழிக் கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்குடி வேளிர் உள்ளிட்டாரையும் அருளாளரையுங் கொண்டு போந்து, காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் போதியின் கண்ணிருந்து இரா வணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து, ஆண்டு இயங்காமை விலக்கித் திரண தூமாக்கினியாராகிய தொல்காப்பியனரை நோக்கி! 'நீ சென்று குமரியாரைக் கொண்டு வருக' என, அவரும், 'எம்பெருமாட்டியை எங்ஙனங் கொண்டு வரு வல்? என்றார்க்கு, 'முன்னகப் பின்னக நாற்கோல் நீளம் அகலம் நின்று கொண்டு வருக, என அவரும் அங்ஙனம் கொண்டு வருவழி வையை நீர் கடுகிக் குமரியாரை ஈர்த்துக் கொண்டு போகத் தொல்காப்பியனர், கட்டளை இறந்து, சென்று, ஓர் வெதிர்ங் கோலை முதிர்ந்து நீட்ட, அது பற்றி ஏறினர். அது குற்ற மென்று, அகத்தியனர் குமரியாரை யும் தொல்காப்பியனரையும் 'சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' எனச் சபித்தார்.

IX. நளன்.

பூமிதேவிக்கு முகம்போல் விளங்கும் நிடத தேசத்தை யாண்ட நளன், தனக்கு ஒத்த வனப்பும் திருவும் தகுதியுங்குடிப் பிறப்புமுள்ள மங்கையர்க் கரசியாம் தமயந்தியை மணக்க விரும்பி அவள் பொருட்டு விதர்ப்ப தேசாதிபதியாகிய அவளது தந்தை வீமராஜன் ஏற்படுத்திய சுயம்வரத்துக்குச் சென்று, மணமாலை பெற்று, சந்தோஷித்திருக்கும் பொழுது, கலிபுருஷன், தான் மணக்க நினைத்திருந்த தமந்தியை நளன் மணந்தானெனக் கேள்வியுற்று மிக்க சீற்றங் கொண்டு, நளனிடத்துக் காணும் சிறிது குற்றம் காரணமாகத் தம்பதிகளைப் பிரித்து வைத்து வருத்துவதற்கேற்ற சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். இஃதிங்ஙனமாக

நளன் தமயந்தியை மணந்து அங்குச் சின்னாள் வைகித் தன்னகர் செல்லக் கருதித் தேரேறி வழியில் அநேக விநோதங்களைத் தமயந்திக்குக் காட்டிக் கொண்டு சென்று, மாவிந்த நகரையடைந்து பலவித ஆடல் பாடல்களைக் கண்டு களித்துப் புத்திரப் பேறெய்திப் பன்னிராண்டளவும் இன்புற்று வாழ்வானாயினன்.

இவர்களிடத்துப் பெரிதும் அழுக்காறுகொண்ட கலிபுருஷன், பன்னீராண்டளவும் நளனைப் பின்பற்றித் திரிந்தும் யாதொரு தவறும் காணாது, பின்னர் ஒரு நாள் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் பாதசுத்தி செய்யும் பொழுது காலில் சிறிது மறுவிருக்கக் கண்டு, அது காரணமாக அவனைப்பற்றி, அவன் சிந்தை முற்றும் தன் வசமாக்கிக் கொண்டு, நளனுக்குத் தமையன் முறையினனாகிய புஷ்கரனுடைய சிநேகத்தைப் பெற்று, அவனை நளனோடு சூதாடும்படி அழைத்துச் சென்றான். அங்ஙனமே நளன் சூதாட இசைதலும் அவனுடைய மந்திரிகள்,

உருவழிக்கும்; உண்மை உயர்வழிக்கும்; வண்மைத்
திருவழிக்கும்; மானம் சிதைக்கும்:—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கும்; ஒன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து.

என்ற நீதிகளை எடுத்துக்காட்டிச் சூதாடுதல் தகாதெனத் தடுத்துங்கேளாது, புஷ்கரனோடு சூதாடிக் கலியின் சூழ்ச்சியால் தன் நாடு நகரத்தையும் தோற்றான். அன்னப்பட்சி வீற்றிருந்த தாமரை மலரை, இழிந்த காகங் கைக் கொண்டதுபோல், புஷ்கரன் நாடுநகர மனைத்தையும் சூதில் வென்று, கைக்கொள்ளும்படிவிட்டு, சக்கரவர்த்தியாகியநளன் குடை நிழலிருந்து குஞ்சரமூர்ந்ததைத்துறந்து நடையாகத் தன் மனைவி மக்களோடுங் கானகம் செல்லலுற்றான். இதைக்கண்ணுற்ற நகரமாந்தர் அனைவரும் துக்கசாகரத்துள் ஆழ்ந்து எங்கட்குத் தாய் போன்றவனே! தருமசொரூபியே! அருட்கண்ணே! எங்களைக் கைவிட்டுக் கானகஞ் செல்லுதல் தகுமோ? எனப் பலவாறு பிரிவுக் காற்றாது தழலிடைப்பட்ட மெழுகு போலப் பரிதபிக்க, அவர்களை இனியமொழி பல இயம்பி உபசரித்து நகர்ப்புறம் சென்றான் நளன். அவ்வளவில் பூவினும் மிருதுவாகிய தம் பாதங்கள் நடப்பதினால் மிகக்கன்றி வருத்தமுற்ற குழந்தைகளின் துயரை எண்ணித் தன் உயிர்க் காதலியை நோக்கி, 'இவர்களைக்கொண்டு வனம்புகுதல் அடாது. ஆதலின், இவ்விரு மக்களையும் கூட்டிக்கொண்டு உன் பிதாவினது அரண்மனைக்குச் சென்று சுகமாக இரு, என்றலும், என் பிராணபதியாகிய உங்களை விட்டுத் தனியே உயிர் வாழுதல் தரியேன், குற்றமில் காட்சிக் குதலைவாய் மைந்தரையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம், பெறலாமோ கொற்றவனே! கோக்காதலனைக் குலமகளுக்கு

என்று மிக ஏங்குவாளாயினள். இந்நிலைமையை அறிந்த நளன், தன் புத்திரர்களை வீமனகர்க்குச் செல்லும்படி தன்னைப் பின்பற்றிவந்த புரோகிதனிடத்துக் கூட்டியனுப்புமாறு சொல்ல, தம்மிரு மகவையும் கட்டித்தழுவிப் பிரிவாற்றுமையால் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்து அப் புத்திரர்களின்மீது பெருகியோடவிட்டுப் பிறகு ஒருவாறு தேறி, அவர்களைப் புரோகிதனிடத்து ஒப்பிவித்தார்கள். அவன், நளன் தமந்தியாகிய இவ் விருவருயிரையுங் கொண்டு செல்பவன்போல மக்களிருவரையும் கொண்டு குண்டினபுரத்துக்குச் சென்றான்.

நளன், தமயந்தியுடன் கானகத்தை நோக்கிச் செல்வானாயினன். இவர்களை வஞ்சிக்க எண்ணிய கலிபுருஷன் ஒரு நேர்த்தியான அன்னப்புள்ளாகி இவர்கள் செல்லும் மார்க்கத்தில் காணப்பட்டான். அதன் வனப்பைக் கண்ணுற்ற தமயந்தி, அதைப்பிடித்துத் தரும்படி தன் நாயகனை வேண்டினாள். இவள் வேண்டுகோட் கிணங்கிய நளன் அதைப்பிடிக்கக் கருதித் தொடர்தலும், அவ் அன்னப்பக்ஷி எய்த்துத்துவண்டு இனியோட வியலாததுபோல் தள்ளாடிற்று. நளன் பாரியையின் உடையிலோர் பாதியைத் தரித்துக்கொண்டு, தன் அரையிலுள்ள வஸ்திரத்தை அதன்மேல் வீசிப்பிடிக்க முயன்றவுடன். அவ்வஸ்திரத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டு, அது பறந்துபோய்த் தன்னுருக் கரந்தது. உடுத்த உடையுமிழந்து நளன் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை நினைந்து புண்ணிற் புளிப் பெய்ததுபோல் மனம் வருந்துவானாயினன்.

தன் நாயகனது கவலை மேலீட்டைக்கண்ட தமயந்தி 'இத்தகைய துன்பத்துக்குக் காரணம் நானல்லவோ?' என்

றுரைத்துக் கலுழ்ந்து, "வையந் துயருழப்ப மாயம் பல சூழ்ந்து, தெய்வம் கெடுத்தாற் செயலுண்டோ" எனத் தேறுதல் கூறித் தேற்றினுள். அக்கொடுஞ்சுரத்தின் வெம்மைக்கு ஆற்ருதவன்போலச் சூரியனும் மேற்குக் கடலிடைக் குளித்தான்.

மாலைப்பொழுது கழிந்து காரிருள் வந்து கவிந்தது. இருளிடைச் சிறிதுதூரஞ் சென்று, ஒரு பாழ் மண்டபம் தோற்றக் கண்ட நளன், 'ஆருயிர் அன்ன வரும் பொற்பாவாய்! தீவினையன்ன திணியிருள் செறிந்தபடியால், இனி யாம் வழி நடக்கவொண்ணுது. இப்பாழ் மண்டபத்தே தங்கி இற்றை இரவைக் கழித்துப் பிற்றை ஞான்று செல்வோம்' எனச் சொல்லித் தங்கினுன். தன் நாயகனுக் குற்ற துன்பத்தையும் தெய்வ சங்கற்பத்தையு முன்னி யுன்னி "வையமுடையான் மகரயாழ் கேட்டருளும், தெய்வச் செவி கொதுகின் சில்பாடல் இவ்விரவில் கேட்டவா" என்று அழுதாள். இங்ஙனம் வருந்துகின்ற தன் பாரியையை நோக்கி, விதியின் பயனை வெல்ல யாரால் முடியும்? விதி வலிது அதன் முன் எப்படிப்பட்டவருடைய வல்லமையும் நில்லாது. ஆதலின் பெண்ணரணங்கே! வருந்துதலிற் பயன் யாது! கழுதும் கண்ணுறங்கும்படியான நிசிவேளையாயிற்று. நாமும் துயில்வோம்' எனச் சொல்லித் தேற்றலும், பூவணையில் துயின்ருலும் நித்திரை சரியாக வரப்பெருத மாது, பூமியே தனக்கு அணையாகக்கொண்டு அதிற்படுத்து உறங்குவாள் ஆயினள்.

இக் கோலத்தைக் கண்டு ஆருத் துயருற்ற நளன் சிந்தையைக் கலி புகுந்து கலக்குவதால் மனம் மாறுபட்டுப் பூவினு மிருதுவான இவள் பாதங்கள் பருக்கைக் கற்

களும் முட்களும் நிறைந்து பொன்போலுங் கள்ளிப்பொரி பறக்கும் காட்டில் வழிநடக்க ஆற்ருவாகலான், இவளை விட்டுப் பிரிந்து போதலே தகுதியென எண்ணினான். உடனே இருவருக்கும் ஒருயிர்போ லெய்திய ஆடையை அரிந்து, கற்புக்கரசியைப் பிரிந்து, தயிர் கடைகின்றவர் கைபோலச் சிறிது தூரஞ் செல்வான்; துஷ்டமிருக முதலிய வற்ருல் இவட்கியாது துன்பம் நேருமோவென மீளு வான்; பின்னருமேகுவான்; மீளுவான். இவ்வாறே காற்றி டைப்பட்ட கொடிச்சேலை போன்று பலவாருகத் துயரு ழன்று முடிவில் தன் நாயகிக்கு யாதொரு துன்பமும்நேரா வண்ணம் வனதேவதைகளைத் தொழுது கொண்டு அப்புறம் செல்வாணுயினன்.

அங்ஙனம் தனியே விடப்பட்ட தமயந்தி துயிலொ ழிந்து தன் நாயகனைக் காணுது, வலைப்பட்ட மான்போ லத் துயருழந்து, பலவாருகப் பிரலாபித் தழுது, வன மெல்லாந் தேடியலைந்தும் தென்படாமையால் துன்பக் கடலுள் ஆழ்ந்திருக்கையில், நளன் சென்ற திசையைக் கை நீட்டிக் காட்டுவான்போன்று, தன் செங்கரங்களைப் பரப் பிக்கொண்டு, கதிரவன் குணதிசை உதித்தான். அவ்வமை யத்து ஒரு மாசுணம் தமயந்தியைப் பற்றி விழுங்க ஆரம் பித்தது. அவ் வரவின் வாய்ப்பட்ட தமயந்தியின் இனிய அபயக்குரலைச் செவியுற்ற வேடனொருவன் விரைந்து சென்று, அவ் வரவினின்று மவளைத் தப்புவித்தான், பின் னர் அவள் பேரழகைக் கண்ணுற்ற வேடன் தன்னை மணந்துகொள்ளும்படி அவளை வேண்ட, அவளதற் குடன் படாமையால், வலுவிற் பெறவெண்ணித் தொடர்ந்தான். அச் செயலினின்றும் தப்ப நினைத்து ஓடும்பொழுது முட் புதர்கள் தன்மீதும் வஸ்திரத்திலும் பட்டு இழுத்தன.

அவற்றையும் பொருட் படுத்தாது, அவள் ஓடியும் வன சரனைப் பார்க்கிலும் வேகமாக ஓட முடியா தாதலால், அவ னிடத்தினின்றும் தப்பியோட வியலாமற் போயிற்று. இனிப் பொறுமையுட னிருப்பின், தன் கற்பைப் பேண இயலாதென அறிந்த தமயந்தி சிறிது சினமுற்று,

தீக்கட் புலிதொடரச் செல்லுஞ் சிறுமான்போல்
ஆக்கை தளர அலமந்து—போக்கற்றுச்
சீறு விழித்தாள்; சிலைவேடன் அவ்வளவில்
நீறாய் விழுந்தான் நிலத்து.

பின்னர், அவ் அடவியில் ஒருபாலிருந்து, தான் முன் னிருந்த நிலைமையையும், இப்போது தனக்குற்ற துன்பங்களை யும் தன் காயகனுக்குற்ற துன்பங்களையு மெண்ணியெண்ணி மனம் புண்ணாகி இவை யெல்லாம் தான் முன் செய்த தீவினையின் பயனாக விளைந்தனவென்று ஏக்கமுற்றிருந் தாள். அவ்வமயத்து அவ்வழியாக வந்துகொண்டிருந்த வணிகனைக்கண்டு, அவனுடன்சென்று சேதிநகரையடைந்து தன் தாயாருடைய சகோதரியாகிய சேதி நாட்டரசன் மனைவியிடம் ஒருவேலைக்காரியாக அமர்ந்திருந்தனள்.

இனிப் புத்திரர்களைக்கொண்டு குண்டினபுரஞ் சென்ற புரோகிதனால் தன் மகட்கும் மருமகனுக்கும் நேர்ந்த கதியை யறிந்து, மனங்கன்றி அவர்களைக் காணும் உபாயத் தையே நாடிக்கொண்டிருந்த தமயந்தியின் தந்தை தாயார் சுற்றத்தாரனைவரும், புரோகிதனால் சேதி நகரத்திருந்து அழைத்து வரப்பட்ட தமயந்தியின் மாசுபடிந்த மேனி யைக்கண்டு, மீளாத்துயரத்தையும் அவளைக் காணப்பெற்ற மையால் சந்தோஷத்தையும் ஒருங்கே எய்தினர்.

கானகத்துக் காதலியைக் கைவிட்டுச் சென்ற நளன் காட்டுத்தீயிடை அகப்பட்ட கார்க்கோடகன் என்னும் அரவரசன், 'மன்னு! உனக்கபயம்' என்று கூவிய அபயமொழியைக் கேட்டுத் தனக்கு அக்கினிதேவன் கொடுத்த வரத்தின் பலத்தால் தீயிடைச் சென்று அச் சர்ப்பத்தைத் தூக்கியெடுத் தப்புறஞ் செல்ல, அரவரசன் அவனை நோக்கி 'உன்காலால் ஒன்றுமுதல் அடியளந்து தச வென்று சொல்லிவிடுக' என்றனன். அவன் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிய நளனும் அவ்வாறே அடியளந்து தசவென்றுசொல்லிக் கீழே விட்டவுடன், நளனைக் கடித்தான். கடித்தலும் விஷத்தினது வேகத்தால் தேஜஸ் குன்றிச் சரீரமுற்றுங் கறுத்து வறியோருக்கு இடாதான் வாழ்வு எவ்வாறு குன்றுமோ அவ்வாறு ஒருதோளும் சூம்பிப் போயிற்று.

இங்ஙனம் நன்மை செய்த தனக்கு இத்தகைய தீங்கு செய்த நாகத்தை நோக்கி, 'உயிருதவி செய்த எனக்கு நீ இத்தகையகொடுமை செய்ததன்காரணம்யாது' என வினவுதலும், உரகவரசன் யான் கார்க்கோடகனென்னும் நாகம். ஓர்ந்தணன் சாபத்தால் இத்தகைய துன்பமெய்தினேன். நீ எனக்குச்செய்த நன்றியை மறந்தேனில்லை. செய்ந்நன்றி மறந்த பாதகம் தீரற்பாற்றன்று. உன் எண்ணத்தை நான் அறிவேனாதலால் இந்த தேஜஸுடன் நீ சென்றால் உன்னை ஒருவரும் வேலையாளாகக் கொள்ளாராதலின், இங்ஙனம் செய்தேன். நீ ருதுபர்ன ராஜனிடம் வேலைக்கமர்வாயாக' என்று சொல்லி இருவஸ்திரங்களைக்கொடுத்து, 'நீ விரும்பும்பொழுது இவற்றை யுடுத்திக்கொண்டால், இவ் விகாரரூபம் போய்ச் சுயரூபம் பெறுவாய்' என, வரமுதவிச் சென்றது. வேற்றுருவமடைந்த நளன் கானகத்துக் காதலியை நடு

யாமத்துக் கைவிட்டு வந்ததை யுன்னித் துக்க சாகரத்துள் ஆழ்ந்து, கடற்கரை யோரமாகச் சென்றனன்.

இவன் வரவையுணர்ந்து வளையிடையொளிக்கும் அலவனை நோக்கிக் 'காதலியைக் காரிருளிற் கைவிட்ட பாதகனைப் பார்த்தலும் கூடாதென ஒளித்துக் கொண்டனையோ' என்றும், அலைகள் கரையில் வந்து மோதுதலைக் கண்டு, 'ஓ சமுத்திரமே! நீயும் என்னைப்போல உன் நாயகியை இழந்து இவ்வாறு வருந்துகின்றனையோ?' என்றும் கேட்பாரின்றித் தானாகவே புலம்பிக்கொண்டு சென்று, அயோத்தி நகரடைந்து சாரத்தியஞ் செய்வதிலும் சமயற்றொழிலிலும் மிக்க சமர்த்தன் என அவ்வரசற்கு அறிவித்து, அவனிடம் வேலைக்கமர்ந்திருந்தனன்.

தகப்பன் தன் மனையை யடைந்த கற்புக்கு அரசியாகிய தமயந்தி, எவ்வாற்றாலும் தன் நாயகனைக் கண்டுபிடிக்க வெண்ணி, அதற்கு வேண்டிய உபாயங்களைக் கற்பித்துப் புரோகிதனை யனுப்ப, அவன் நாலாதிசையினும் தேடிக் கடைசியாக அயோத்திநகரை அடைந்து 'கானகத்துக் காதலியைக் காரிருளிற் கைவிட்டுப் போனதுவும் வேந்தற்குப் போதுமோதான்?' என்று சாற்றினன். வேற்றுருவுற்ற நளன், இவ்வசனங்களைச் செவியுற்று, மறுமொழியுரைப்பக்கேட்ட புரோகிதன், 'இவன் செயலால் நளனையொத்துச் சரீரத்தால்மட்டும் ஒவ்வாதிருக்கிறான்' என்று ஐயுற்றுத் தமயந்திபாற் சென்று அறிவித்தான்.

தன் நாயகன் தேர் செலுத்துவதில் மிக்க திறமை வாய்ந்தவனென்று அறிந்த தமயந்தி இரண்டாவது சுயம் வரத்தைத் தமயந்தி விரும்பினளென்றும், அச்சுயம்வரமும் நாளையே நடைபெறப் போகிறதென்றும் அறிவித்

தால் தனது நாயகனையே தேர்ப்பாகனாக்கிக்கொண்டு ருதுபர்னன் இங்கு வருவானெனத் தீர்மானித்து, அவ்வாறே ருதுபர்னனிடம் தூதனை அனுப்பினாள்.

தூதர்கள் வந்து இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட ருதுபர்னன், 'தமயந்தி முந்திய சுயம்வரத்தில் என்மீதிடவந்த மாலை தவறி நளன்மீது விழுந்துவிட்டதுபோலும்; அதனாற்றான் என்னையே மணக்கக் கருதி இப்பொழுது மறு சுயம்வரத்தை வேண்டினள். இம்முறை என்னையே மணத்தல் தவறாது' என எண்ணி, அதற்காகக் குறித்த தினமும் நாளையே ஆதலால், நாளைத்தினத்திற்குள் அங்குப்போய்ச் சேரும்படியாகத் தேர் செலுத்தக் கூடியவர்கள் யார் எனத் தனக்குள்ளே யோசித்துத் தான் புதிதாகப் பணிக்கு அமர்த்திக்கொண்ட சாரதியே அவ்வாறு செய்யத் தகுந்தவனெனத் தீர்மானித்துக் குண்டினபுரியை நோக்கித் தேரை விரைவில் செலுத்தும்படி அவனுக்குப் பணித்தான்.

அவ்வாறே தேரை விரைந்து செலுத்துகையில், குதிரையைச் செலுத்துகின்ற அச்வ ஹ்ருதய மென்னும் வித்தையைக் கற்றுக்கொடுக்கும்படி ருதுபர்னன் வேண்ட, நளன், அவ்வித்தையை அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்து அவனிடமுள்ள அக்ஷ ஹிருதயம் என்னும் வித்தையைத் தான் கற்றுக்கொண்டான். அவ்வளவிற் கலியுமவனை விட்டு நீங்கினான். பின்னர், குண்டினபுரத்தை அடைந்து, அரண்மனை முற்றத்தில் தேரைநிறுத்த, ருதுபர்னன் தேரினின்றும் இழிந்து, வீமராஜனது சபைக்குச் சென்றான். நளன் தேர்க்குதிரைகளை யோரிடத்தில் கட்டிவிட்டுப் பாகம் செய்ய மடைப்பள்ளியுட் புக்கவுடன், அங்குச்சமையலுக்கு வேண்டிய எல்லாச்சாமான்களும் தாமாகவே வந்தன.

ருதுபர்ன ராஜனது பாகனே தன் துபதியென நினைத்த தமயந்தி, தம் புத்திரர்களை யவனிடம் அனுப்ப அவர்களைக் கண்ணுற்ற நளன் கண்ணீர் வார்த்துப் புயத்தோடணைத்துத் தழுவி, 'நீவிர் எம் மக்கள் போல்கின்றீர்; யார் மக்கள்?' என்று அவர்களை வினவுதலும், 'யாங்கள் நிடததேசத்து நிருபன் மக்கள்' என்றுவிடை பகர 'உங்களரசொருவன் ஆளநீ ரோடிப்போக் திங்கணுறைத விழுக்கன்றோ?' என்றனன்; இம்மொழி செவிப்படலும் புருவ மிரண்டும் நெற்றியிலேறக் கண் சிவப்புறக் கோபித்து, 'மடைத் தொழில் புரியுமடையனாதலின் நீ இவ்வாறு புகன்றனை; எங்கோமான் சத்தியமே காரணமாக நாட்டைத் துறந்தானேயல்லது சத்துருவுக்குப் பயந்தோடிப் போனவனல்லன்' என்றனர். அது கேட்ட நளன் உள்ளுள்ளே உவகையெய்தி, 'மன்னர் பெருமை மடையரறிவரோ?. அறியாது புகன்ற என்னை மன்னித் தருளுக' என்றனன்.

இச்செய்தியனைத்தும் தமயந்தி கேள்வியுற்று 'மடைத் தொழிலிற் புக்கவன் தன் நாயகன் என்று தீர்மானித்துத் தன் தகப்பனுருக் கறிவித்தாள். அனைவரும் பாகனாக வந்திருக்கும் நளனிடம் சென்று, அவனது சுயரூபத்தைக் காட்டி யருள வேண்டுமென வேண்டினர். அதற்கிணங்கிய நளன் தனக்கு அரவரசன் நல்கிய ஆடையி லொன்றை யுடுத்து மற்றொன்றைப் போர்த்தலும், தேர்ப்பாகனாக விருந்த விகார வடிவம் போய்க் கேதுவினின்றும் விடுபட்ட பூரணசந்திரன் போல் பொலி வார்ந்த மேனியோடு விளங்கினன். அனைவரும் ஆனந்த பரவசமானார்கள். கலிபுருஷனும் நளன் முன் தோன்றி, 'உன்னுடைய ஒழுக்கம் மிக வியக்கற்பாலது. உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக்கேள் தருகிறேன்' என, நளன் 'என் சரிதத்தை யார் விரும்பித் தெரிந்து

கொள்கிறார்களோ அவர்களை உன் காலத்தில் நீ யடையக்கூடாது’ என்று வரம் வேண்ட, அங்ஙனமே அவன் வேண்டியாங்கு வரங் கொடுத்து மறைந்தனன்.

பின்னர், நளன் தன் நாயகியுடன் நால்வகைப் பரிவாரத்துடன் தன் நாடு சென்று, மாவிந்த நகர்ப்புறத்துள்ள ஒரு சோலையிற் றங்கி, தான் சூதாட வந்திருப்பதாகப் புஷ்கரனுக்கு அறிவிக்கவே, அவன் முன் போலச் செயிப்பது கருதி வந்து சூதாட, நளன் அவனிடமிருந்து தன் நாடு நகர மனைத்தையும் ஜெயித்துத் தருமனைப்போல் நீதி தவறாது தரும வழியில் அரசாண்டு, புகழும் கீர்த்தியும் பெற்று நீடு நின்று வாழ்ந்தனன்.

X. வேனிஸ் வர்த்தகன்.

முன்னொரு காலத்தில் வேனிஸ்மா நகரத்தின் கண் ஷைலக் என்னும் பெயர் கொண்ட யூதவர்த்தகன் ஒருவனிருந்தான். இவன் தன் மாட்டுள்ள பொருளைக் கடும் வட்டிக் கீதலே தொழிலாகக் கொண்டான். இவன் இவ்வினையாற் சிறிது காலத்துள் பெரும் தனவந்தன் ஆயினன். இன்னான் கண்ணோட்டம் என்பது கடுகளவு மில்லாக் கன்னெஞ்சன். ஆதலின், தான் வட்டிக் கீந்த பொருளைத் திரும்பப் பெறுங்கால், வட்டிப் பொருளில் ஒரு சிறிதும் விடாது முதலோடு சேர்த்து வாங்குவான். இது கண்ட நல்லோர், இக்கடுஞ் செயற்காகப் பெரிதும் இவனை வெறுப்பார் ஆயினர். அக்காலத்து அந்நகரத்திலேயே அந்தோனியோ என்ற கருணைச் செல்வன் ஒருவன் இருந்தனன். இவன் ஏழைகள் மாட்டு மிக்க விரக்கம் பூண்டவன். ஆதலின் ஏழைகளுக்கு இடர் தோன்றுங்கால் அன்னார்க்குத் தன் கைப்பொருளை வட்டிக்கின்றிக் கொடுத்து, அவரைத்

துன்பங்களைந்து இன்புறுத்துவனாயினன். இவ்வாறு இவரிருவரும் ஒருவர் குணத்தோடு ஒருவர் குணம் மாறுபட்டிருந்தமையின், ஒருவரை யொருவர் வெறுப்பாராயினர். அந்நகரத்தில் அந்தோனியாவின் ஆருயிர் அன்பனான பஸ்ஸானியோ வென்னும் பிரபு ஒருவனிருந்தான். அவனுக்குப் பூர்வார்ஜிதம் மிதமாக இருந்தது. அதனை அவன் ஆனமுதலில் அதிகம் செலவிட்டமையாற் சின்னாளிற் பெரிய தரித்திரத்தால் வருந்து முன்னரே, அவற்கு அந்தோனியா அரும் பொருள் கொடுத்து ஆதரித்தனன். இவ்வாறாக இவர் இருவரும் ஈருடலில் ஓர் உயிர்போல் ஒன்றுபட்டு வாழ்வாராயினர்.

இவ்வாறிருக்குங்கால், பஸ்ஸானியோ ஒரு நாள் அந்தோனியோவைக் குறுகி, "என தாருயிர் அன்ப! என் மிடி தீர்த்தற் கேற்றதோர் உபாய முள்ளது. அஃதாவது சின்னாட்களுக்கு முன்னர், அடுத்த ஊரிலுள்ள என் பிராண சிநேகியான ஒரு குலமகளின் இல்லிற்கு, அவளது சுகவீனமான தந்தையை நோக்குமாறு சென்றிருந்த போது, அவளது கடைக்கண்ணோக்கம் என்மேற் பட்டது. அப்பார்வையால், அவள் என்னை மணக்க மனத்துட் கொண்டுள்ளாள் என நன்கறிவேன். அவட்கு, அவளது தந்தையின் பெரும் பொருள் முழுதும், அவருக்கு வேறு சுதர் இன்றி இறந்தமையின் வாய்க்கப் பெற்றுள்ளது, அவளை யான் மணம்புரியின் என் மிடிநோய் தீர்ந்து இன்புற்று வாழ்வேன். அவளை மணமகளாக வரித்தற் கேற்ற செல்வம் இதுபொழுது என்னிடத்திலில்லாமையின் வாளா இருக்கின்றேன். ஆதலின் அன்ப! எவ்விதத்திலேனும் நீ இப்பொழுது ஆறுயிரம் பொன் கடனாக ஈந்து உதவிபுரியின், இந்நன்றியை என்றும் மறவேன்" என்றான்.

அங்தோனியா தன்னுருயிர் நேசனுக்கீந்து உதவக் கையிற் பணமின்மைக்கு மனத்துள் மிக்க மறுக்கம் உற்றவனய், அவ்வூரிலுள்ள தனவந்தனன ஷைலக் மாட்டுக் கேட்டுக் கடனகப் பெற்றீவதாய்ச் சொன்னன். அவ்வாறே அவரிருவரும் அன்னன் பக்கற் சார்ந்து பொருள் கேட்புழி அத்தீயோன் இதுவே இவன் பழியை யொழித்தற்கேற்ற அமயம் என மனத்துட் கொண்டு, முன்னர்த் தன்னை அவன் பன்முறையும் பழித்த மொழிகளையும், எச்சில் உமிழ்ந்தமையையும், இன்னும் பலவாறகத் தன்னை எழுமை புரிந்தமையையும் இயம்பி, இறுதியில், "இவ்வாறு நும்மால் இகழப்பட்டோனை இப்போது பொருள் உதவிபுரியுமாறு கேட்டுப் போந்தீர். அவ்வாறு போந்தமைக்காக உடனே தலைதாழ்ந்து, 'தாங்கள் விழைவுற்று வந்த பொருளை யாதொரு தடையுமின்றி இன்னே பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்' எனக் கூறட்டுமா?" என்றியம்பினன்.

இம்மொழிகளைக் காதிற் கொண்ட அங்தோனியோ ஷைலக்கை நோக்கி, "இன்னும் பலமுறை பழிப்பேன். எச்சிலும் உமிழ்வேன். நிற்குப் பொருள்தர உடன்பாடாயின் என்னை மாற்றுன் எனவே மனத்துட் கொண்டு கொடுக்க. அதற்காக எத்தகைய கடும் வட்டி கேட்பினும் கொடுப்பேன். பொருளைக் குறித்த காலத்துட் கொடுக்க ஆற்றல் அற்றேன் ஆவேனயின் சிறிதும் கண்ணேட்டமின்றிப் பலவாறு துன்புறுத்தியேனும் குறித்த முதலையும் வட்டியையும் கைக்கொள்" என்றியம்பினன். இது கேட்ட ஷைலக், "யான் நின் நட்பைப் பெரிதும் விழைகின்றேன். நீ முன்னர் இயற்றிய மான பங்கத்தை ஒரு சிறிதும் மனத்துட் கொண்டேன் அல்லன். நீ விரும்பியாங்கே பொருளீந் துதவுவேன். அதற்கொரு சிறிதும்

வட்டி வாங்கேன்'' என்றான். உடனே அந்தோனியா ஷைலக் கழறிய மாற்றத்திற்கு மனம் உவந்தான். அப்பொழுது ஷைலக் நியாயவாதிபாற் சென்று, தவணை குறித்துப் பத்திரம் வரைதல் வேண்டுமென்றும், குறித்த தவணையிற் கடனாகப் பெற்ற பொருளைக் கொடுக்கத் தவறின், அந்தோனியோவின் அங்கத்திலிருந்து ஓரிறாத்தல் ஊன் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், பத்திரம் ஒன்று பொறித்துத் தருமாறு கேட்டனன்.

ஷைலக் மாற்றத்தினைக் கேட்ட பஸ்ஸானியோ அந்தோனியோவை நோக்கி, "நீ இவ்வாறு பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்துக் கடன்பெற வேண்டாம். 'ஆறிடுமேடு மடுவும் போலாஞ் செல்வம்; யானை யெருத்தம் பொலியக் குடை நிழற் கீழ்ச் சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும், ஏனை வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்' என்றவாறு ஒருகால் நீ பொருளை இழந்து பின் தரித்திரத்துள் ஆழ்வையாயின், அப்பொழுது அவ்யூதன் கேட்டாங்கு ஊன்கொடுக்க நேருமன்றோ! அவ்வாறு நேர்ந்திடற்கு முன்னரே இவ்வாறு செய்து கடன் பெறுமை மிக நன்றாகும்'' என்று கூறினான். இருவர் சம்பாஷணையையும் அருகிருந்து கேட்ட ஷைலக் "மனித மாம்சம் எதற்குதவும்? ஆட்டு இறைச்சியாயினும் விற்றற்கும், உண்ணற்கும் உபயோகமாகும். ஆதலின் நான் செப்புவதில் இறையளவு ஐயம் வையாது, கையொப்ப மிடற்கு உடன் படின் கடன் பெறுக; இல்லையேல் இஷ்டம்போல் ஏகுக'' என்று கூறினன்.

இவையெல்லாம் கேட்ட அந்தோனியோ, யூதன் மொழிகளில் ஏதமில்லை என்னும் உறுதிப்பாடுற்றுக் கையொப்பமிடக் கருதி யிருக்குங்கால், பஸ்ஸானியோ தன்னாலானமட்டும் தன் நண்பனைத் தடுக்க முயன்றும்

பயனின்றாயிற்று. இறுதியாக அந்தோனியோ யூதன் கூறியாங்குத் தீட்டப்பெற்ற பத்திரத்திற் கையொப்ப மிட்டுப் பொருளைப் பெற்றுப் புரையற ஈந்தமையின் தன் அன்பற்குற்றுழி உதவும் உத்தம நண்பனாயினன்.

பஸ்ஸானியோவின் கருத்திற் கியைந்த காதலியாகிய போர்ஷியாவின், உறைவிடம் பெல்மாண்ட். அப்பட்டினம் வேனிஸ் அருகருள்ளது. அதனை நோக்கிப் பஸ்ஸானியோ தன்னன்பிற் கியைந்த அருமை நட்பாளனாகிய கிரேஷியானோவுடனும் பல பரிசனங்களுடனும் புறப்பட்டுச் சென்றான். சென்ற அப்பெரியோன். அப்பட்டினத்திலுள்ள தன் இல்லாள் ஆவாளின் இல்லினைக் குறுகிப் பெண் கேட்க வேண்டும் முறைப்படி கேட்க, போர்ஷியா ஈரொரு தினத்துள் அன்னாற்கு உடன்பட்டனள்.

அக்கால் பஸ்ஸானியோ போர்ஷியாவினிடம், தானவளைத் தன்னில்லாளாகக் கோடற்கேற்ற குலநல மொன்றே கொண்டவ னன்றிச் செல்வ நலமுற்றோ னன்றெனச் செப்பினன். அதுகேட்ட அச்செல்வச் சுகுணச் சுந்தரமாது மிக்க பணிவுடன், 'இப்பொழுது யான் கொண்டுள செல்வமும் அழகும்போற் பன்னூறு மடங்கதிகமாகக் கொண்டிருப்பின் அன்றித், தங்களைத் தலைவராய் வரித்தற்குத் தக்கவள் அல்லேன்' என்று கூறினமையோ டமையாது, 'இன்று தொட்டு என்னுடல் பொருளாவி யெல்லாம் தங்களுக்கே உரிமையாக்கினேன்' என்றாள்.

அளவிலா நிதியமும் அதிசய நற்குணமும் வாய்ந்த போர்ஷியா, தன்னைக் கடிமண மியற்ற உடன்பட்டமைக்காகப் பேருவகை எய்திய பஸ்ஸானியோ, அவளைக் களிப்புறச் செய்யப் பலவாறு புகழுமாறு பன்முறை நாவெடுத்தும் அஃதியலா தாயிற்று. ஆயினும் இறுதியில்

ஒருவாறு வாய்விண்டு, தனக்கவள் மேலுள்ள காதலையும், நன்றியறிதலையும் புலப்படுத்தி, இரண்டொரு மாற்றம் இயம்பினன். பின்னர், அம்மாதரசி மனமகிழ்ந்தளித்த கணையாழியைத் தன்னுயிர் உள்ளளவும் நீத்திருப்பதில்லையென அவன் உறுதிமொழி கூறிப் பெற்றனன்.

முன்னர், கூறிய நிகழ்ச்சிகள் நிகழுங்கால், கிரேஷியானோவும் போர்ஷியாவின் சேடியாகிய நெரிஸ்ஸாவும் அங்கு அமைந்திருந்தனர். கிரேஷியானோ உடனே தம்பதிகளை வாழ்த்தித் தன்னை மணக்க விழைந்த நெரிஸ்ஸாவைத் தான் வதுவை செய்ய வேண்டுமெனப் பஸ்ஸானியோவை வினவினன். முற்கூறிய இருவருக்கும் மன்றல் நிகழும் வைகலிலேயே பின் மொழிந்த இருவர்க்கும் பாணிக்கிரஹணம் பரிந்தியற்ற ஏற்பாடுகள் புரியலாயின.

இவ்வாறாக இன்னோர் குதூகலமாகச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்குங்கால் தூதுவன் ஒருவன் அதிபயங்கரமான விஷயமடங்கிய திருபத்தைக் கையிற் கொண்டு அவண் போந்து, பஸ்ஸானியோவின் கையின்கண் இட்டனன். அத்திருமுகத்தைப் பெற்றுப் படித்த பஸ்ஸானியோவின் திருமுகம் தழலின் இடைப்பட்ட தளிர்போல் வாட்டமுற்றது. அதுகண்ட போர்ஷியா 'இத்தகைய இன்னலுறற்குக் காரணமென்ன?' எனலும், 'என்னாருயிர் துணைவி! என்னைக் கடிமணம் புரிந்துகொள்ளுமாறு உன்னை யான் இரந்த அமயத்து, யான் நின்பாற்கூறிய மாற்றம், நின் நினைவைவிட்டகன்றிராதென எண்ணுகின்றேன். அதனோடு சார்த்திக் கூறவேண்டும் விஷயமொன்று அதுபொழுது செப்ப மறந்தேன். அஃதென்னையெனின், நின்னை மணத்தற்கு ஏற்ற குலநலம் ஒன்றேகொண்டிருந்த வென்னைச் செல்வ நலமுற்ற வணக்கிய அந்தோனியோ வென்னும் என்னருமை நட்பாள

னொருவன் உளன். நான் பொருள் வேண்டுங்கால் அவன் மாட்டுத் திரவியம் இன்மையால் ஷைலக்கிடம் பெற்றுத் தருமுன், அப்பொருளைக் குறித்த காலத்துள் அவனுக்குத் திரும்பக் கொடுப்பதாயும், இன்றேல், தனது மார்பகத்தில் ஓரிறாத்தல் சதை அறுத்தெடுத்துக் கொள்ளச் சம்மதிப்ப தாயும் கொடியதொரு நிபந்தனைப் பத்திரம் வரைந்து கொடுத்தனன்." எனச் செப்பி இலிகிதத்தைத் தன் இல்லக் கிழத்திவயின் ஈந்தனன். அந்நிருபம் வருமாறு.

அன்புள்ள பஸ்ஸானியோ!

நான் வாணிப மியற்றித் தன மீட்டிய மரக்கலங்கள் யாவும் மூழ்கிப் போயின. ஆதலால் யூத வர்த்தகனுக்கு வரைந்து கொடுத்த பத்திரத்தின்படி கட்டணிறுக்க முடியாத வனாயினேன். அதன்படி என்னுயி ரிழக்க வேண்டியவன் ஆகின்றேன். யான் அவனிலை அடையுமுன், உன்னைக் காணப் பெரிதும் விழைகின்றேன். எனினும், உன் எண்ணம் எப்படியோ அப்படியே புரிக. இயற்கையாகவே என்பா லுள்ள அன்பு நின்னை இங்கு வரச் செய்யாவிடின் இக்கடிதம் அவ்வாறு செய்யாதிருப்பதாக.

இங்ஙனம்,

நின்பால் அன்பு பூண்ட, அந்தோனியோ.

இந்த இலிகிதத்தைக் கண்ணுற்ற அப்பெண்மணி, தன் கண்மணி யனைய காதலனைப் பார்த்து, 'எனதன்பின் இருப் பிடமாய இன்னுயிர்க் காதலரே! இதற்காக நீவிர் எட்டுணை யும் வருந்தற்க. நும்மால் விழையப்பெற்ற வினையாகிய வது வையை இன்னே முடித்துப் பின் அன்பரிடம் ஏகலாம்

நுமக்கு உதவி புரிந்த அவ் உத்தமரின் சென்னியி னின்று ஒரு ரோமமும் உதிரவிடேன். அவர் இறுக்க வேண்டுவதற் கதிகமாக இருபது மடங்கு ஈந்தேனும் அவரது உயிரை மீட்பேன். எனது பொருளனைத்தும் முறைப்படி உங்கட்கு உரிமையாதற்காக என்னை முன்னர் மணந்து கொள்ளல் வேண்டும்'' என்று கூறினுள். உடனே மணவினை மகிழ்வுடன் முடிந்தது.

பின்னர் பஸ்ஸானியோ, கிரேஷியானேவுடன் வேனிஸ் சென்று, அங்குத் தன்னருமை நட்பாளன் ஏமத்தின்கண் இருத்தலையும், ஷைலக் பத்திரத்தில் பொறிக்கப் பெற்றவாறு ஓரிறுத்தல் தசை வேண்டிப் பிடிவாதம் புரிவதையும், இவ்வழக்கை யொழிக்க அவ்வூர் நீதித் தலைவரால் ஒரு தவணை குறிக்கப் பெற்றுள்ள தென்பதையும் அறிந்து அறிவிழந்து இருந்தனன்.

அதன் பின்னர், போர்ஷியா தன் நாயகனது நண்பனை உயிர் வதையினின்று தப்புவிக்க வழியுண்டோ வெனத் தனித்திருந்து சிந்தித்தனள். முடிவில் அவ்வாறே செய்ய லாகுமெனத் தேர்ந்து, வேனிஸ் நகரத்திற்குச் செல்லுதற் குப் புறப்பட்டவள், அந்நகரின்கண் வசிக்கும் தன் உறவினருள் ஒருவராகிய பேல்லாரியோ வென்ற நியாயவாதிக்கு இது விஷயத்தைப்பற்றி அவர்க்குத் தோன்றும் உள்ளக் கிடக்கையை நிருபவாயிலாய்த் தெரிவிக்க வேண்டு மெனவும், நியாயவாதிகள் அணியும் அங்கியையும் அதனேடு அனுப்புமாறும் நிருபந் தீட்டினள். அவரும் அவ்வாறே புரிந்தனர்.

அவற்றைப் பெற்ற போர்ஷியா தான் நியாயவாதி நிகரவும், நெரிஸ்ஸா இலிகிதனுகவும் புருஷீகரித்துக் கொண்டு, விசாரணை நடக்கும் நாள் வேனிஸ் நகர் சென்று,

நீதிபதியிடம், தான் சுகவீனமாய் இருத்தலால் வரவியலாதென்றும், தனக்குப் பிரதியாகப் பெல்தாசரை அனுப்பியிருப்பதாயும், அவரையே நீதிவாதியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் வரைந்திருந்த அப் பெல்லாரியோவின் நிருபத்தை ஈந்தனள். நீதிபதியும் அதிற் கூறியாங்கே உத்திரவளித்தனர்.

விசாரணைத் தொடக்கத்துப் போர்ஷியா, பிறர்க் கலக்கண் உறுத்தும் ஷைலக்கையும், தன்னன்பற்குற்ற துன்பத்தை யுள்ளிப் பருவரல் முகத்திற் பூண்டுள்ள பஸ்ஸானியோவையும் பார்த்தனள். மாறு வேடம் பூண்டிருத்தலின் ஏற்பட்ட வேறுபாட்டாற் பஸ்ஸானியோ தன்னுருயிர்க் காதலியை இன்னளென அறியமுடியாது, அந்தோனியோவின் அருகில் நின்று, அன்னார்க்கு எத்தகைய தீங்குறுமோ வென்று துக்கித்தவண்ணமே நின்றான்.

அப்பொழுது போர்ஷியா ஷைலக்கை நோக்கி, 'வேனிஸ் அரசாங்கத்தாரின் முறைப்படி உன்னால் அந்தோனியோவிடம் இருந்து தண்டம் வாங்க முடியுமேனும், அவ்வாறு புரிதல் அழகிதன்று. பெரியோர் போற்றுமரும் பெருங் குணமாய இரக்கத்தை மனத்தில் மறவாது வைத்தலே பெருஞ் சிறப்பைப் பெறுவிக்கும்' என்று பின்வருமாறு கூறல் ஆயினள்.

*"பிறர்வற் புறுத்தப் பிறந்திடல் என்றால்
இரக்கம் என்பதன் இயல்பா காது.
விண்ணி னின்றும் மண்மீ திழியும்
இனிய மழைஎன இழிவதில் இரக்கம்
இரண்டு விதத்தினும் ஈயும் இதுநலம்
இரங்கப் படுவோன் இரங்குவோன் என்னும்

*அரும்பொருட்டிரட்டு.

இருதிறத் தார்க்கும் ஈதருள் புரிந்திடும்
வலிமிக் காரிடம் வலிமைமிக் குடையது.
அரியணை மீதமர் அரசனுக் கன்னவன்
புனைமுடி யினுமிகப் பொருத்த முடையது.
அரசன் செங்கோல் அவனியின் அவனது
ஆணையின் ஆற்றலுக் கறிகுறி யாகும்.
பயமுமாட்சியும் பயப்பதன் பண்பாம்.
அரசர்பால் திகிலும் அச்சமும் அதில் உறும்.
இரக்கம்இற் கோலினும் ஏற்றமிக் குடையது.
அரசர் மனச்சிங் காதனத் தமர்வது
ஈசற் கே அது இயைந்த ஓர்குணம்
நீதியோ டிரக்கமும் நிகழ்வுறுங் காலையில்
மண்இறை ஆணையும் விண்இறை ஆணைஆம்.
ஆதலின், யூத! நீதியைப் பெறுவதே
நின்வழக் காயினும் நீநினை இதனை
கேவலம் நியாயமே தேவன் கைக்கொளின்
நம்மவர் எவருமே நற்கதி காண்கிலம்.
இரங்கிமன் னிக்கநாம் ஈசனை வேண்டுவம்.
அதே வேண்டுகோள் நாம் அனைவரும் மற்றவர்க்
கிரக்கச் செயல்செய இனிது கற்பிக்குமே."

இதுகேட்டாங்கிருந்த எல்லோர் மனமும் அனலி டைப்பட்ட அரக்குப்போல் உருகலாயின. அது பொழுது இத்தகைய மாற்றத்தினைச் செவி கொண்ட ஷைலக் மனது மாத்திரம் முன்னையினும் பன் மடங்கதிகமாகக் கடின முற் றது. அவன் பத்திரத்திற் குறித்தபடி தண்டம் வாங்கவே உறுதி கொண்டான். ஆபினும் பஸ்ஸானியோ எத்துணைப் பொருளை ஈந்தேனும் தன் அன்பனைக் காப்பாற்றவே முயன்றான். ஆனல் ஷைலக் மனமிரங்கவில்லை. பிறகு நியாயவாதியிடம் சட்டத்திற்கு விபரீதப் பொருள் குறித் தேனும் அந்தோனியோவை உயிர்க் கொலையினின்று தப்பு

விக்குமாறு கெஞ்சினுன். போர்ஷியா 'சட்டத்தை மாற்ற முயல்வது சால்பாகாது' என்று சாற்றினதைச் செவியுற்ற ஷைலக், ஆநந்த வாரிதியில் ஆழ்ந்து, "நான் அநாதியென் றன்றே மேதாவியாகிய தானியேல் நியாயம் நிலைநிறுத்த வந்தார். ஓ அறிவுரு வெடுத்த ஐயீர்! யான் நும்மை எங்ஙனம் புகழ்வேன்! 'சிறியோரெல்லாஞ் சிறியருமல்லர்' என்றற்கு நும்மை யன்றி வேறு யாரே உதாரண மாவார்." என்றுன். பிறகு பெல்தாசரும் பல நியாயங்களை எடுத்து விளக்கினர். ஆனுல் அவையெல்லாங் கேட்ட ஷைலக் தன் எண்ணத்தை முற்றுவிக்கச் சித்தனுயிருந்தான். அப்போழ்து அந்தோனியோ தன் அன்பனை நோக்கி, "அன்ப! உன் கையைக் கொடு யான் நின்பொருட்டால் இத்தகைய கஷ்டத்திற்கு உள்ளானேன் எனக் கருதற்க. நின் காதலிக்கு என் வந்தனங் கூறி, உன்னை யான் நேசித்ததை அவளிடத்துரைப்பாயாக" என, பஸ்ஸானியோ, "நின்னுதவியால் எனதுயிரினும் இனியதொரு தெரிவையை மணந்தேன். என்னுயிர், மனைவி, உலகப்பொருள் யாவும் நிற்கிணையன்று. இவற்றை யெல்லாம் நின்பொருட்டால் இன்னே இழத்தற்கிஷ்டமுடையேன். இவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவ் யூதன் உன்னைக் கொல்லாது விடுவானுயின், எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாகும்" என்றுன்.

இவ்வாறு தன் கணவன் கழறியதைக் கேட்ட போர்ஷியா, "நீ நின் காதலி முன் இவ்வண்ணங்கூறி யிருப்பையேல் அளவிலாத் துயருற்று நின்னையும் வெறுப்பள்" என்றனள். அவ்வமயம் கிரேஷியானே "என்னுயிரினு மரியாளே

னக் கருதி, என்னால் அன்பு செலுத்தப்பெறும் என் மனைவி துறக்கமுற்று, இறைவனை யேத்தி வரம் பெற்றுப் போந்து இப்புன்னுயையொத்த கொடிய யூதனது கரும் பொன்னைப் புரையும் கடுநெஞ்சத்தைக் கரையுமாறு புரிவளாயின் தற்போது அவள் துஞ்சுவது எனக்கிஷ்டம்'' என, நெரிஸ்ஸா "நன்று! நன்று!! நின் இல்லவளிங்கின்மையால் இவ்வண்ணம் இயம்பினை. அவள் முன்னின்று இங்ஙனம் இசைத்தனையேல் ஏற்ற தண்டனையை ஏற்பை'' என்றாள். ஷைலக் தன் பக்ஷமே வெற்றியுறு மென்றுன்னித் தீர்ப்புச்சொல்ல வேண்டினான். அக்கால் அந்தோனியோவின் அதோகதியைச் சதா நினைத்துப் பலர் பதறியதைப் பற்றி நவில நம்மாலியலாது. போர்ஷியா "ஷைலக்! நீ மாமிசத்தை அறுத்தெடுக்குங்கால் இரத்தஞ்சிந்தி அந்தோனியோ அநியாயமாய் இறப்பதினின்றும் தவிர்க்குமாறு ஓர் இரண வைத்தியரை அவசியம் ஈங்குவரச்செய்க'' என்றாள். அந்தோனியோ இன்னுயிர் நீத்து, உள்ளக்கண் உவப்புறுமாறு எண்ணுற்றிருந்த யூதன், "அவ்வாறு பத்திரத்தில் வரையப்படவில்லையே'' என, அவன், தருமத்தை நிலைநாட்டற்காகவேனும் நீ இவ்வாறு இயற்றொணாதோ?'' என்றான். ஷைலக் மறுமுறையும் முற்கூறியாங்கே கூறினான். உடனே போர்ஷியா, ஆம் நீ உரைப்பது உண்மையே. அந்தோனியோவின் இனிய உடலினின்று ஓரிருத்தல் மாமிசமே நிற்குச் சேரவேண்டியது. அவ்வாறு செய்தலே சட்ட சம்மதமாதலால் நீதிபதியும் அதற் குடன்பட்டனர்' எனக் கூறியதைக் கேட்ட ஷைலக் மனமுவந்து, கத்தியைக் கருக்காக்கி நின்றான். அதுகண்ட போர்ஷியா, "சற்றுப்பொறு யூதா! இக்கிறிஸ்தவனாகிய அந்தோனியோவின் அங்கத்திலிருந்து ஒரு துளி இரத்தம் சிந்தினால் உனக்குச்

சொந்தமாயுள்ள பொருள்களெல்லாம் வேனிஸ் ராஜாங்கத்தாரால் இது பொழுதே அபகரிக்கப்பெறும்'' என்றாள். இம்மாற்றத்தினைச் செவியுற்ற ஷைலக் இடியேறுண்ட உரகம்போல் அஞ்சி அலக்கணுற்றிருந்தனன்.

இத்தகைய சமயோசித யுக்தியால் அந்தோனியோவின் ஆருயிர் பொல்லாத யூதனாகிய நமன் வாயினின்றும் தப்புவிக்கப்பெற்றது. இங்ஙனம் யுத்தி புத்தியிற் சிறந்த முடிவு சாற்றிய நீதிபதியாகிய போர்ஷியாவை அங்குள்ளார் யாவரும் மனத்தாலும் வாயாலும் வாழ்த்தினர்.

செய்யுட் பாடக் குறிப்புகள்.

1. நளவெண்பா.

செய்யுள். 1. தனி-ஒப்பற்ற, கோலம்-வராகம் (பன்றி) ஆடிய வற்கு-பக்தனாகிய பிரகலாதனுக்கு, வேழம்-யானை (கஜேந்திர ஆழ்வான்) இறை-கடவுள், வராகவதாரம் எடுத்தவனும், பிரகலாதனுக்காக நரசிங்கனாகித் தூணில் தோன்றினவனும், வேதங்களுக்கு முதல்வனும், கஜேந்திரனாகிய யானை ஆதிமூலமே என்றழைக்க என்னென்றவனுமாகிய திருமால் எங்கட்குக் கடவுள் என்பது கருத்து.

2. கலாபம்-தோகை, மயில், உவமையாகு பெயராய்ப் பார்வதி தேவியை உணர்த்திற்று. மாநீற்றூர் பெருமை தங்கிய விபூதி அணிந்தவர் (பரமசிவன்,) கழிய ஆர்த்தார்-மிகுதியாகக் கட்டினவர்.

3. காமர் - அழகு, கயல்-கயல்மீன். காவி முகை-நீலோற்பல மலரின் மொட்டு, தளை-கட்டு. நாட்டம்-கண். சாகரம் சமுத்திரம், (சகர குமரர்களால் தோண்டப்பட்டது.)

4. அலர்த்தும்-விரியச் செய்கின்ற, ஆய் இழையார்-ஆராய்ந்தணிந்த ஆபரணங்களை உடைய மாதர், ஐம்பால் (அன்மொழித் தொகை) ஐந்துவிதமாக அமைக்கப்பெற்றது; முடி, கொண்டை, சுருள், குழல் (சுருட்டி முடிப்பது) பனிச்சை (பின்னிடுவது.) அதாவது கூந்தல்; புலர்த்தும்-உலர்த்தும்.

5. மாவிந்த நகரில் நீதிதவறல், தளர்தல், புலம்பல், கலங்குதல், மெய்ந்நெறிவிட்டுவிலகல் என்பன இல்லை என்பது கருத்து. கஞ்சம் தாமரையின் வெண்ணிறப்பாகம் போன்ற கண் அல்லது தாளம். காரிகையார்-மாதர்.

6. வரிவளையார்-கோடுகளை உடைய வளையல்கள் அணிந்த மாதர்கள். மருங்கு-இடை. இரவு-யாசகம் கரவு-வஞ்சனை.

7. சீதம்-குளிர்ச்சியான, தாது அவிழ்-மகரந்தப்பொடி உதிர்கின்ற, தனிக் காத்தான்-பொதுவின்றித் தானே முழுதும் ஆண்

டான். ஆடல் பருந்து-கொல்லும் தன்மைவாய்ந்த பருந்து; குடை, வட்டம்; குளிர்ச்சிகொண்டிருப்பதால் சந்திரனுக்கு உவமை.

8. துகள்-புழுதி, வேரிப்புனல். தேனாகியநீர், கார் வண்டு=கருமை வண்டு. தொக்கு-சேர்ந்து. ஆலித்து-சப்தித்து, தூங்கு-மிகுந்த. பொழில்-சோலை.

9. நீள் நிறம்-மிகுந்த (வெண்மை) நிறம். தாள் நிறம்-அன்னத்தின் பாதநிறம்; (சிவப்புநிறம்) மாண்நிறத்தான்-மாட்சிமையான குணமுடைய நளன். அப்புள்=அப்பு உள், அப்பு-நீர், முளரித்தலை-தாமரை மலரில்; தலை ஏழனுருபு. வைகும்-வசிக்கும்.

10. மலங்கிற்று-வருந்தியது. வான்கிளை-பெரியசுற்றம்.

11. அஞ்சல் பயப்படாதே. அணி-அழகிய, வஞ்சிஅனையார்-வஞ்சிக்கொடியை ஒத்த மாதர். மணி-அழகிய, நடையும்-நடையிலும், விஞ்சியது-மேம்பட்டது. களிவண்டு-தேன்வண்டு; களித்த வண்டுகள். மாண-மிகுதியாக. தார்மன்-பூமாலை அணிந்த அரசனாகிய நளன்.

12. செய்ய-சிவந்த. திரு-லக்ஷ்மிதேவி, தையல்-அழகான பெண். வெய்ய கொடுமையான, அடுமாற்றம்-கொலையைத் தெரிவிக்கும் சொல். தடுமாற்றம்-கலக்கம்.

13. திசைமுகந்த—எட்டுத்திக்குகளையும் தன்னுள் அடக்கிய, கவிகை-குடை. (குவிந்திருப்பது) இசை முகுந்த-கீர்த்தியைக் கொண்ட; வசைஇல்—குற்றமில்லாத, அமை-மூங்கில், அந்தி-சுந்தரி.

14. நாற்குணம்-மாதரின் நான்கு குணங்களாகிய அச்சம். நாணம், மடம், பயிர்ப்பு. நாற்படை-நான்குவிதச் சேனை; (தேர், யானை, குதிரை, காலாட்படைகள்.) ஐம்புலன்-சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தங்கள். ஐம்பொறிகள் மெய், வாய், கண், செவி, மூக்கு. இங்குப் புலன், பொறியை உணர்த்திற்று. வதனம்-முகம். பெண்மை அரசு-பெண்தன்மை என்னும் அரசு.

15. வாமம்-அழகிய, வைகுவி-சேர்ப்பி, சேமம்(க்ஷேமம்) இன்பத்தைத் தருகின்ற; ஒடுங்கு இடையாள்—சுருங்கிய இடையை உடையவள்.

16. தன் ஆடல்-தன்னுடைய விளையாட்டு. என் நாடல்-என்ன விரும்பினது.

17. தடம்-விசாலமான; மேல்நிலம்-தெய்வ லோகம், நானிலம்-பூமி, (குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல்) என்ற நான்கு நிலங்களால் ஆகியது.

18. மறம் கிடந்த-வீரம் தங்கிய; செம்கண்மால்-சிவந்த கண்களையுடைய திருமால். அம்கண்-அழகிய இடமகன்ற.

19. வாவி-தடாகம்; ஆவி - உயிர்; ஆதி - ஆவாய், காவின் இடை-சோலையில், உரைத்தி-சொல்.

20. பிறைநுதல் பிறைச்சந்திரன் போன்ற நெற்றி; அரும்ப-துளிக்க, மலர்வேய்ந்துகொள்ளும் மணம்-சுயம்வரம்.

21. வார் முரசம்-வாரிற்கட்டிய (பெரிய) பேரிகை; பைங்கமுகு=பசுமை,கமுகு;பாக்குமரம்-கூந்தல்-பாளை;கங்கைக்கொழுந்து கங்காநதியின் நீர்த்துளிகள்; வேந்தர் மேல் மேல், ஏழனுருபு.

22. புள்உறையும்-பக்ஷிகள் வசிக்கும்; தெள் அரிகண்-தெளிவான செவ்வரி படர்ந்த கண்கள்; பூமகள்-லக்ஷ்மி தேவி; பொரு வேல்-சண்டைசெய்யும் வேலாயுதம்.

23. கோதை - மாலைபுடைய தமயந்தி; கொற்றவன்-வெற்றியையுடைய நளன்; ஏதம்-குற்றம்; காட்சியார்-அறிவை உடையவர், எய்தினர்-வந்தடைந்தார்; போது-புஷ்பம்; வாயிலகம்-வாசலில்.

24. கடல்தானை–சேனசமுத்திரம்; அடல்–வெற்றி; தாமம்–மாலை.

25. காவற்குடைவேந்து-நளன்; விண்ணவர் கோன்-இந்திரன்; ஓராது-ஆராயாமல்.

26. வச்சிரத்தால் (வலிமையான) வச்சிராயுதத்தால்; சிலை-வில் or மலை or ஒலி; மால்வரை-பெரியமலை; பாண்நாறும்தாரான்-இசை உண்டாகிற மாலையை அணிந்த நளன்.

27. தாமரைக்கே-தாமரையில். (உருபுமயக்கம்) பொது நோக்கு-சாதாரணமான (எவ்வித விருப்புமற்ற) பார்வை.

28. இயம் வரம்-வாத்தியமும் ஊதுகொம்பும்; வளை இனம்-சங்கின் கூட்டம்; வயம் மரு-வெற்றிபொருந்திய,

29. அங்கி-நெருப்பு; சங்கை அற-சந்தேகமில்லாமல், ஆகண்டலன்-இந்திரன். தருமன்-யமன். மற்ருேன்-அக்கினிதேவன். அக்கினிதேவன் நெருப்பும், வருணன் அமிருத நீரும்; இந்திரன் அம்பூவும், தருமன் அணி ஆடையும் நளன் வேண்டுமிடத்துப் பெறுமாறு வரமீந்தார்.

30. சயம்வரம்-சுயம்வரம்; கண்டது ஓர் சார்பு-தோற்றுவித்ததான ஓர் இடத்தில்.

31. அங்கு-நாடகசாலை; படாம்-திரை; (Curtain) சேய்நின்ற-தூரத்தில் இருந்த; வெய்யோன்-சூரியன்; குடவயின்-மேற்றிசை.

32. பூசுரர்-பிராமணர்; முகிழ்ப்ப-குவியவும்; புலர்ந்தது-நீங்கிற்று

33. விழித் தாமரை-கண்களாகிய தாமரைப்புஷ்பம்; மின்நிறத்து-மின்னலினது ஒளியை உடைய; செய்ய தாள் - சிவந்த பாதங்கள்.

34. பரிசு - தன்மை; அணங்கு - தெய்வப்பெண் போன்ற தோழி; தார்-பூமாலை.

35. தெரியில்-நீ அறியவேண்டினல்; பிள்ளைக்குருகு-நாரைக்குஞ்சு.

36. பேதை புள்-பெண்(தாய்) நாரை; வள்ளை-வளப்பத்தையுடைய; கூன் இரும்பு- வளைந்த கருக்கு அரிவாள்.

37. புண்டரிகம்-தாமரைப் புஷ்பம்; பொன் ஆவம்-அழகிய அம்பறாத் தூணியை.

38. கழைக் கோதையர்-மூங்கிலில் ஏறிவிளையாடும் பெண்கள். எய்க்கும்-ஒக்கும்; மழைக் கோதை-மேகத்தை ஒத்தகூந்தல். மானே-மான்போன்றவளே; (உவமையாகு பெயர்.)

39. காவலர்-அரசர் (காத்தலில் வல்லவர்) ஈரிருவர்-நால்வர், ஊசல் ஆடு-ஊஞ்சல்போல் ஆடுதலை; (சஞ்சலப்படுதலை)

40. கடிமாலை-மணமாலை; சூழ்விதியின் - சேர்ந்த விதிக்கு மன்னவன்-கடவுள்; செம்மை சேர்-நற்குணம் வாய்ந்த.

41. காசினி—பூமியில்; நறுந்தாமரை விரும்பும் நன்னுதல் - வாசனை பொருந்திய செந்தாமரைப் புஷ்பமானது விரும்புகின்ற அழகிய நெற்றியை உடைய திருமகளைப் போன்ற தமயந்தி. நன்னுதல்-பண்புத்தொகை அன்மொழி.

43. ஒண்தாரை கோமாலே - ஒளி பொருந்திய கூர்மையுற்ற வச்சிராயுதத்தினுடைய தன்மை வாய்ந்த. வேலான்-வேலாயுதமுடைய நளன். குலமாலே-குலத்திற்கு மாலே போல் அலங்காரம் செய்யும்.

45. இளமுறுவல்-புன்னகை; பொன்-லக்ஷ்மிதேவியையொத்த தமயந்தி(உவமையாகுபெயர்)துடிசேர்-உடுக்கைபோல் ஒடுக்கமான.

46. கணி-ஜோதிடர்; அணிமொழி - அழகிய மொழியை உடைய தமயந்தி (அன்மொழித்தொகை) அண்ணல் அவர்க்கு-பெருமை பொருந்திய நளனுக்கு. பணி மொழியார் - பணித்த சொற்களையுடைய சேடியர், குற்றேவல்-சிறுவேலைகள்.

II. ஆசாரக்கோவை.

1. ஒப்புரவு உலக நடையை அறிந்து செய்தல்; நட்டல் - சிநேகித்தல், (நள்-பகுதி) வித்து-சாரம்.

2. வைகரையாமம்-விடியற்கால ஜாமம்; முறை-ஒழுங்கு.

5. தம்முன் - தமையன்; குரவர்-பெரியோர்.

7. அளேஉறை-வளேயில் (புற்றில்) வசிக்கின்ற: உழை-குகை, சீயம்-சிங்கம். பயின்ற-பழகின. இழுக்கம்-தவறு.

IV. தனிப்பாடல்கள்.

காளமேகப் புலவர்.

2. பெரியவிடம்-பெரிய விஷம்: பெரிய இடம். பித்தர்-பரமசிவன்; உன்மத்தர். அரி, காற்று, வெட்டு, உப்பு மேலாகும்-உப்பும் மேலாடும்; உப்பு மேலாடும். வரை-மலே; இது சிலேசைச் செய்யுளாதலால் மேற்குறித்த இரண்டு அர்த்தங்களேயும் பாம்புக்கும், எலுமிச்சம்பழத்துக்கும் முறையே கொள்க.

3. துகள்-குற்றம்; பகர - சொல்ல. (பகர்-பகுதி) திங்கள் மரபினன் - சந்திரவம்சத் துதித்தவன்.

1. மாறன் - பாண்டியன்; மன்றல் - வாசனை.

இராமச்சந்திரக் கவிராயர்.

வீமனுக்கு-கருடபக்ஷியின் தலைவனாகிய திருமாலுக்கு, வேதனுக்கு-பிரமனுக்கு, வேய்தனக்கு-மூங்கிலுக்கு; ஈசன்-பரமசிவன், காமன்-கற்பகச்சோலைக்குத் தலைவனான இந்திரன்; வீமன் தம்பி-அர்ச்சுனன். மாமனுக்கு முன் தமையன்-குதிரைக்குத் தலைவனான நகுலனுக்கு முன் அண்ணனான தருமன்; காலன்-யமன்; ராமனுக்கு-இரவுக்கரசனான சந்திரனுக்கு; (சந்திரனும் திருமகளும் பாற்கடலில் தோன்றியவர்கள்) ராவணன்-கறுப்பு நிறத்தையுடைய மன்மதன்; ராமன்-இராமனான திருமால்.

V. குமரேச சதகம்.

1. புல்லை-திருப்புல்வயல்; (புதுக்கோட்டைக்குப் பக்கத்தில் உள்ளது) சரவணத்தான்-சரவணப்பொய்கையில் தோன்றியவன்; (குமரேசன்) கா-சோலை. குஞ்சர வணத்தான் - யானை போன்ற திருமேனி உடையவன் விநாயகக்கடவுள்.)

2. கருணீகர்-கணக்குப்பிள்ளைகள்; மதலை - குழந்தை; இச் சதகம் 'மயிலேறி விளையாடு குகனே புல்வயனீடு மலைமேவு குமரேசனே' என்பதை மகுடமாகக் கொண்டது.

3. தேகி-கொடு; நிறைவுடன். கற்புடன்; தும்பி-யானை.

4. போது - பொழுது; தேமுடல்-இனிமையாகிய உடல்;

VII. சிலப்பதிகாரம்,

பொய்க்கரி-பொய்ச்சாட்சி. பிறர்மனை - பிறருடையமனைவி. பிழை-தவறுசெய்த; ஓம்புமின்-காப்பாற்றுங்கள்; வெள்ளைகோட்(ஷ்)டி-உபயோகமற்ற சிநேகம்; விரகு-தந்திரம்; யாக்கை-சரீரம்; வரையாது-இவ்வளவு என்று வரம்பு குறித்துச் சொல்லப்படாது. ஒல்லுவது - சம்பவிக்கக்கூடியது; தேயத்துக்கு - இடத்துக்கு - மல்லல்-பெருவலம பொருந்திய; என. அசை.

VIII. திருக்குறள்.

3. அவையத்து -சபையில். 4. என் நோற்ருன் - என்ன தவஞ் செய்தான்.

7. யா காவாராயினும்-தம்மாற் காக்கப்படும் எல்லாவற்றை யும் காக்காவிட்டாலும், சொல் இழுக்கு - சொற்குற்றம். சோகாப் பர் (ஒருசொல்) - துன்பம் அடைவர்.

8. ஒறுத்தார்க்கு - (தமக்குத் தீங்கு செய்தோரைத்) தண்டித் தவர்க்கு. பொன்றும் துணையும்-உலகம் அழியும் அளவும்.

9. சாதலின் இன்னுதது-சாதலைப்போலத் துன்பம் தருவது. ஈதல் இயையாக்கடை-வறியோர்க்கு ஒன்று ஈதல் முடியாதவழி.

12. இன்ன செய்தாரை- தமக்குத் துன்பம் செய்தவரை.

13. கசடு-குற்றம். அதற்குத்தக நிற்க (நூல்களில்) சொல் லும் வழியிற் நிற்க.

14. 'எண்ணும் எழுத்தும் கண் எனத்தகும்' என்பது இதன் கருத்து. எண்; எழுத்து-இலக்கணம்.

IX. திருவள்ளுவ மாலை.

திருவள்ளுவருக்கு மாலை போல்வது. திருவள்ளுவர் திருக் குறள் என்ற நூலை அரங்கேற்றியபோது சிறப்புப்பாயிரமாகச் சங் கப்புலவர்களால் கொடுக்கப்பெற்ற 49 - வெண்பாக்களில் இங்கு ஆறு செய்யுட்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன.

1. மாலும்-விஷ்ணுவும், உம்-எதிரது தழுவிய எச்சப் பொரு ளது; குறளாய் குறுகிய வடிவமாய்ப் பிறந்து, வளர்ந்து- பிறகு விசு வரூபமெடுத்து; ஞாலம் - பூமி; வால் அறிவின் - மெய்யறிவைக் கொண்ட, வள்ளுவரும்-உம்-இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது உள்ளுவ-நினைக்கப்படுவன.

2. மும்மலை-கொல்லிமலை, நேரிமலை, பொதிகைமலை; முந் நாடு-சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள்; முந்நதி-பொருநை, காவிரி, வைகை நதிகள்; முப்பதி - கருவூர், (வஞ்சி) உறையூர், மதுரை

முரசு-மங்கலமுரசு, வெற்றி முரசு, கொடைமுரசு, முத்தமிழ்-இயல் இசை, நாடகம், முக்கொடி-விற்கொடி, புலிக்கொடி, மீனக்கொடி மும்மா-கனவட்டம், கோரம், பாடலம் என்ற மூன்று குதிரைகள், இவை முறையே சேர, சோழ பாண்டியர்க் குரியவை; முப்பால்-அறம், பொருள், இன்பம் என்ற 3 பிரிவுகளையுடைய திருக்குறள்.

3. காந்தி-கோபித்து; யானை-யானைபோன்ற பாண்டியனே! சிந்திநீர்க்கண்டம்-சிந்திநீர்ச் சர்க்கரையும்; அளாய் - கலந்து; தாம், கேட்ட நூல்களிற் குற்றங்கள் இருப்பின் அவற்றைப் பொருமல், சாத்தனர் தலையில் அறைந்து கொண்டதனால் அவருடைய தலையில் சீப்பிடித்திருந்தது. வழுவற்ற வள்ளுவர் குறளைக் கேட்கையில் அதில் எவ்விதக் குற்றமும் இல்லாதிருந்ததால், முன்னைய தலைக்குத்து நீங்கிற்று.

4. சாம்புநதம் மாற்றுயர்ந்த பொன். அரும் முனிஆ—காமதேநு, அமரர் உம்பல்—ஐராவதம். பா-ஆகு பெயர்.

5. வடமொழியும், தமிழும் ஒத்த சிறப்பையுடையன, எனெனில் வடமொழியில் வேதமும், தமிழில் திருக்குறளும் உள்ளன; ஓது-சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

6. தெய்வம் திருவள்ளுவர்-தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வள்ளுவர். இவருக்குத் தெய்வப் புலவர் என்றும் பெயர். இவர் பிரமாவின் அம்சமாகத் தோன்றியவர் என்ப-பால-குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்.

X. திருக்கருவைக் கலித்துறை அந்தாதி.

கரிவலம் வந்த நல்லூர்:—திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். அதுவே கருவை என்றும் வழங்கப்படுகிறது. அந்தாதி-அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது. அதாவது, முதற் செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்து, அசை, சீர் முதலியன பிற்செய்யுளின் முதலில் வருவதாம்.

(1) இணர்க்கோல-பூங்கொத்துகளால் அழகுபெற்ற. துணை-தனக்குத்தானே சமானமான; வாசிகை-பூமாலை, வேணி-சடாபாரம். மழவிடை-இளமையாகிய விருஷபம். (காளை)

(2) மின்கருக்கும் சடை-மின்னலும் கருநிறமுடையதென்னும்படி செய்கிற (மிகவும் பிரகாசிக்கிற) சடாபாரம். பிறைக் கீற்று-கீற்று வடிவமுடைய இளம்பிறைச் சந்திரன்.

(3) சடைகாடு அணிந்த பிறையவனே-சடைமுடியில் பிறைச் சந்திரனை அணிந்தவனே.

(4) கவிஞனுக்கு ஆ (க)-சுந்தரமூர்த்திநாயனருக்காக; கமலாலயம்-திருவாரூர்; திருவாரூர்த்தெருவில், சுந்தரமூர்த்திநாயனருக்காகப் பரமசிவன் தூதுசென்ற வரலாற்றைப் பெரியபுராணத்திற் பரக்கக் காணலாம்.

(5) சழக்கினர்-குற்றமுடையவர். புல் அறிவு - மௌட்டிகம்.

(6) மெல் இயல்பாக-மெல்லிய தன்மையை யுடைய உமாதேவியை இடப்பாகத்தி லுள்ளவனே! வித்தகனே-ஞானஸ்வரூபியே, தீயபுணர்ப்பினர்-கொடிய எண்ண முடையவராகி.

(7) தகனப்படுத்தி - (எவற்றையும்) எரிந்து போகச் செய்து. அண்டகூடமும் சாம்பர் செய்து-அண்ட கூடத்தின் உள்ளிடத்தையும் வெளியிடத்தையும் சாம்பலாக்கி, அகம் நைந்து-மனமுருகி

XI. அறநெறிச்சாரம்.

1. ஈர்ங்குன்றம்-குளிர்ச்சி பொருந்திய மலை.

3. துணித்தாலும்-வெட்டினாலும். கூற்றம் - யமன். (உடலையும் உயிரையும் கூறுபடுத்துபவன்.)

6. அலர்கதிர்-விரிந்த கதிர்களையுடைய, அச்சு ஆணி-கடையாணி.

7. செய்தலின்-செய்தலைக் காட்டிலும். பிறர்க்கு இன்னாது என்று பெயரிட்டு - பிறர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்வது என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு, பித்தும்-அறியாமையும்.

XII. அரிச்சந்திர புராணம்.

3. காவி-நீலோற்பல புஷ்பம், அலமரும்-வருந்தும். அலமா-பகுதி.

4. வடம்-ஆலமரம். குறள்-குட்டிப்பிசாசு. துன்றி-நெருங்கி; குழுவின் நாப்பண்-கூட்டத்தின் மத்தியில்.

5. உலவா-குறையாத. அவம்-வீண்.

6. படிஆளும் எந்தை முடியில் - (கன்னோசி) நாட்டை ஆளுகின்ற என் தந்தையாகிய மதிதயன் இறந்தால்; காராளர் - வேளாளர். கடவு செலுத்தும்.

8. கனமும்........கரம் - எதிர்பாராமலும் வேண்டியவைதயும் கொடுக்கும் கை. கனம்-மேகம். தருக்கள்-கற்பக விருக்ஷங்கள்.

10. முனிக்கு வளநாடு அளித்த கொடையார் - விசுவாமித்திர முனிவருக்கு வளமையாகிய அயோத்தி நாட்டை அளித்த அரிச்சந்திரன். இடி ஏறு-பேரிடி.

11. இயமம்-சுடுகாடு. பண்டு-பழமையில். சுடலை-சுடுகாடு.

12. வேனில் - கோடை படிமிசை - தரைமேல். விழியருவி சொரிய கண்ணினின்று நீர் ஆழிபோற் சொரிய.

13. கொள்ளிமுறி-கொள்ளித்துண்டு. மிடறு-கழுத்து. வயங்காநின்ற-விளங்கின.

14. வல்லை-கெட்டிக்காரி. பல்லம்-அம்பு.

16 22 அற்பு-அன்பு. ஆழி-சமுத்திரம். பொற்பு-அழகு, நிறை-சீலம், தனயன்-மகன் (லோகிதாஸ்யன்) மின்னையும் - சந்திரமதியையும். (மின்னற்கொடி போன்றவளையும்) அகம்-மனம்.

25 புறத்தை - (சரீரத்தின்) வெளிப் பாகத்தை, நோய்மை-துன்பம்.

26. புலையனும்-உம் இழிவு சிறப்புப் பொருளது. யாக்கை-சரீரம். பிறழ்வது-தவறுவது. கலை-சாஸ்திரம்.

27. வீடு-மோக்ஷம். முரணி-மாறுபட்டு. எரிவாய்-வாய், ஏழனுருபு.

28. பதி-நாடு. நிதி-செல்வம் அருந்தவன் - விசுவாமித்திரன்.

29. பசுபதி-பரமசிவன். (ஆன்மாக்களுக்குத்தலைவன்) அலகுஇல்-அளவில்லாத. இலகு-விளங்கு.

30. நீத்தம்-வெள்ளம். புற்புதம்-குமிழி. வருந்தல்-வருந்தாதே.

XIII. பெருமாள் திருமொழி.

1. தாட ாயேல் - நீக்காவிட்டால். விரை குழைவு - வாசனைபொருந்திய. வித்துவக்கோடு என்பது ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். அரிசினம்-மிகுந்த கோபம். குழவி-குழந்தை.

2. கொண்டான்-புருஷன். குரைகழல்-சப்திக்கின்ற கழல்களை அணிந்த திருவடிகள்.

4. மருத்துவன்-வைத்தியன். மாளாத நீங்காத.

5. வெம் கண் திண் களிறு - கொடுமையாகிய கண்களையுடைய வலியயானை. எறிகடல்-அலைகளை வீசுகின்றகடல். வங்கத்தின் கூம்பு-மரக்கலத்தின் பாய்மரம்.

6. அந்தரம் சேர் - ஆகாயத்தில் இருக்கின்ற, வெங்கதிரோற்கு-வெம்மையாகிய கதிர்களையுடைய சூரியனுக்கு. அலரா-புஷ்பிக்கமாட்டா. வீட்டாவிடினும்-நீக்காவிட்டாலும்.

7. கூழ்கள் பயிர்கள். மைத்து எழுந்த மா முகில் - கறுத்து எழுந்த பெரிய மேகத்தை.

8. மிக்கு இலங்கு முகில் நிறத்தாய்-மிகவும் விளங்குகின்ற மேக வர்ணத்தை உடையவனே.

10. கொற்றம் வேல்தானை குலசேகரன் - வெற்றி பொருந்திய வேலாயுதம் ஏந்திய சேனையைக் கொண்ட குலசேகர ஆழ்வான். நண்ணார் சேரார்.

XIV. மகாபாரதம்.

1. குறள்ஆய்-வாமனனாய்; கார்-மேகம்: மாவலி-மகாபலி சக்ரவர்த்தி, தரங்கம்-அலை; மகரம்-சமுத்திரம்; பார்-உலகம்; நாதனார்-தலைவர்.

2. ஓகை-உவகை; வாகை-வெற்றி; குருதி-இரத்தம்: கொத்து அலர் அலங்கல்-பூங் கொத்துக்களாகிய புஷ்பத்தால் தொடுக்கப் பட்டமாலை; கணை-அம்பு.

3. ஆதவன்-சூரியன்: சித்திரம் சிலை-அழகு பொருந்திய வில், விசயன் - அர்ச்சுனன்; வெயிலவன் புதல்வன் - சூரியபுத்திரனாகிய கர்ணன்.

4. தரணி-உலகம்; கவனம் துரகம்-வேகத்தை உடைய குதிரை; தோன்றல்-புதல்வனே.

6. பூவில்வாழ் அயனும்-மகாவிஷ்ணுவினது தொப்புள்தாமரையில் வாழ்கின்ற பிரமனும்.

7. இறைஞ்சலர்க்கு-பணியாதவர்க்கு: எழிலி-மேகம்; ஏறு-பேரிடி; அப்பு-1 வில்; 2 நீர். அவுணன். அசுரனாகிய மகாபலி.

8. மல்லல்-பெருமைபொருந்திய; தொடை-பூமாலை (தொடுக்கப்பட்டது) நிருபன்-அரசன்; சூரன் மாமதலை-கர்ணன்; அல்லல்-துன்பத்தைத் தருகின்ற.

9. முத்தி-மோக்ஷம்; மூவர்-பிர்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன்; ‘மூவரும் ஒருவனும் மூர்த்தி’ என்றது ஸ்ரீகண்ணபிரானை.

10. புணரி-சமுத்திரம்; பஞ்சஆயுதம்-வில், வாள், சங்கு, சக்கரம், கதை; கூற்றுஉறழ்-யமனைஒத்த; கரா-முதலை; குஞ்சரராஜன்-கஜேந்திர ஆழ்வான். துளவோன்-துளசிமாலை அணிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன்;

XV. நன்னூல்.

1. பாயிரம் இருவகைப்படும்; அவை பொதுப்பாயிரமும் சிறப்புப்பாயிரமுமாம்; பொதுப்பாயிரம் என்பது எல்லா நூற்கும் பொதுவாகிய பாயிரம்; சிறப்புப்பாயிரம் என்பது ஒரு நூற்கே சிறப்பாய் அமைந்தது.

1. கோடல்-கொள்ளுதல்; ஆசானிடமிருந்து பாடங்கேட்டல்; வழிபடல் முனியான்-வழிபாடு செய்தலை வெறுக்காதவனாகி; களன்-பாத்திரம்; ஆர்வத்தன்-ஆசை உடையவன்.

2. பயிலல்-பயிற்சி செய்தல்; நுவலின் - சொன்னால்; அம் மாண்பு உடையோர் - தன்னைப்போற் கற்கும் மாட்சியுற்ற உடன் மாணாக்கர், கடன்-கடமை, மடம்-அறியாமை; இகக்கும்-நீங்கும்.

149740

வசன பாகத்துள்ள அரும்பத விளக்க அகராதி.

அங்கவஸ்திரம்
அடவி—காடு
அதிதி—விருந்தினன்
அநுஜன்—தம்பி
அந்தப்புரம்—Zenana
அரியணை—சிங்காசனம்
அலக்கண்—துன்பம்
ஆன்றோர்—பெரியோர்
இயம்பு—சொல்
இலிகிதன்-எழுத்தாளன் (Clerk
இல்லவள்—மனைவி
இளவல்—தம்பி
இன்னே—இப்போழுது
உதகம்—தண்ணீர்
உத்ஸவம்—திருவிழா
உரகம்—பாம்பு
உன்னல்—நினைத்தல்
எம்பி—என் தம்பி
ஏமம்—கலக்கம்
ஒள்ளிய—பிரகாசமான
ஓது—சொல்
ஔரை—மூர்த்தம்
கடிமணம்—கல்யாணம்
கண்ணோட்டம்—தாக்ஷண்யம்
கலுழ்—துன்பப்படு
கழறு—சொல்லு
கழுது—பிசாசு
காமுறுவர்—விரும்புவார்கள்
காரார்—கருநாகம்
கிருஹஸ்தன்—இல்லறத்தான்
கிருபணன்—லோபி
குணதிசை—கிழக்கு
சவி—ஒளி
சுதர்—பிள்ளைகள்
சுரம்—பாலைவனம்
சென்னி—தலை
தரு—மரம்
தாரம்—மனைவி
திருமுகம்—கடிதம்; முகம்
துவட்டர்—தச்சர் (கன்னர்)
துறக்கம்—மோக்ஷம்
தேசு—சிறப்பு
நமன்—யமன்
நல்கு—கொடு
நியாயவாதி—Pleader
நீறு—விபூதி
பகுத்து—பகிர்ந்து
படிவர்—முனிவர்
பணி—வேலை
பதி—புருஷன்
பழனம்—வயல்
புடவி—பூமி
புடைத்து—புகட்டி
புரைய—ஒப்ப
பௌவம்—கடல்
மந்திரம்-வேதமந்திரம். ஆலோ
மடித்து—கொன்று (சனை
மறுக்கம்—மனக்குழப்பம்
மன்றல்—கல்யாணம்
மாசுணம்—பெரியபாம்பு
மிடி—தரித்திரம்
முன்னி—நினைத்து
மொக்குள்—குமிழி
மோய்—தாய்
மௌட்டியம்—மதியீனம்
யூதம்—யானைக்கூட்டம்
வடு—குற்றம்
வரையாது—வரம்பில்லாமல்
வல்லே—விரைவில்
வறிது—வீண்
வாரிதி—கடல்
விருது—வெற்றிச்சின்னம்
வேலை—வேளை
வைகல்—பகல்